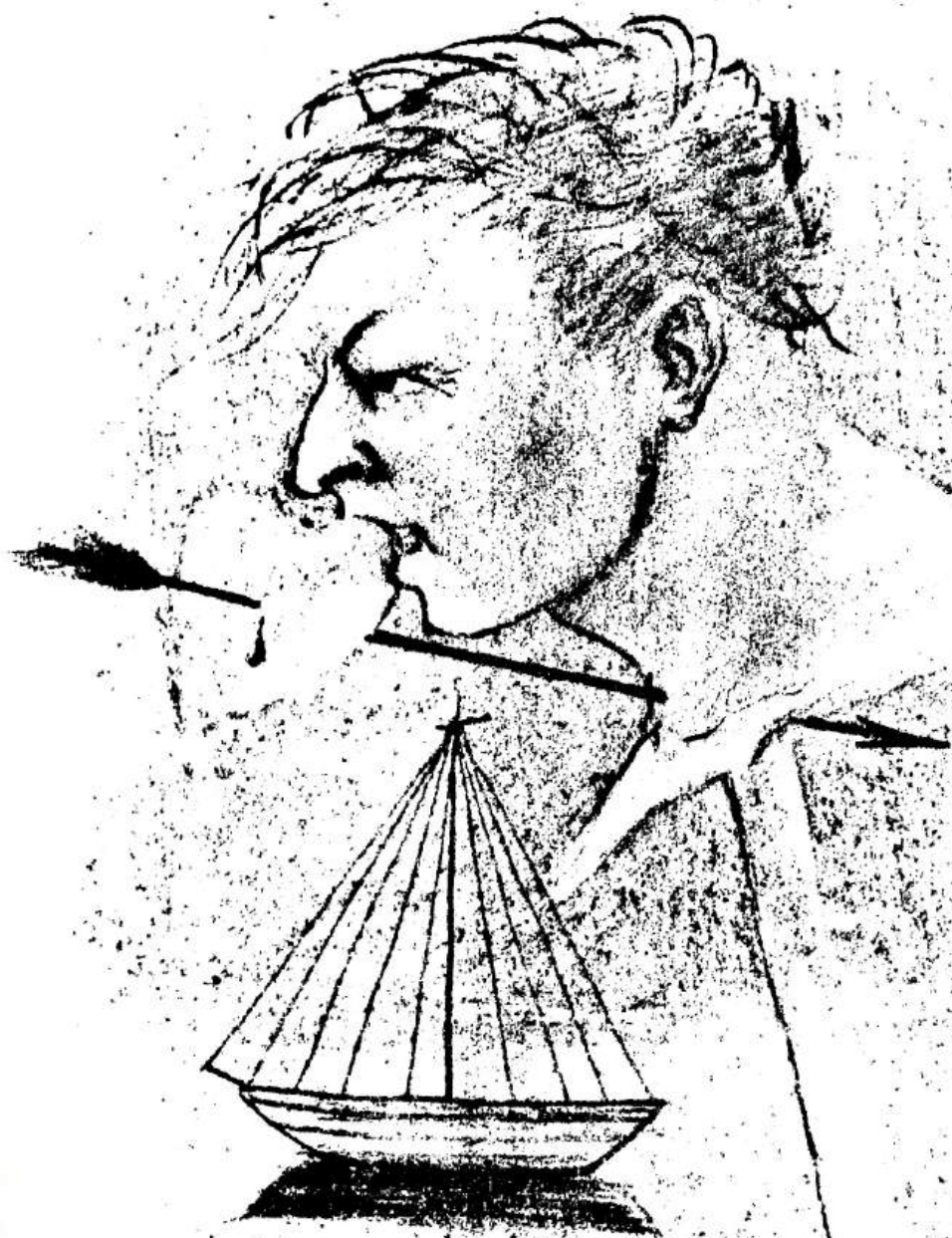

SD
2622
2460

HIPODAMIE SPATRILA CORPUS DELICTI

26. VI. 2016 V. C. d. n. 10

C O R P U S D E L I C T I

Vladimíra Roudníka

Něžný barbar
Corpus delicti
Jedna sedmina

Praha 1979

O b s a h

Vladimír ze zemřelý	2
Deník psaný v noci	5
Něžný barber	12
Účastníkům vernisáže	70
Jedna sedmina	75
Corpus delicti	166
Dopisy přáteli	191
Kozzo libeňských dopisů	201
Doslov aneb abdikace	211
Doděční poznámka	217

Vladimír že zemřel?

Když jsem tuto hroznou zprávu oznamoval kamarádům, se kterými jsme s Vladimírkem ještě předcházející večer a část noci strávili ve Viole, kde měl výstavu, a pak u Patrona, nikdo mi nevěřil. Leč smuteční obřad byl vykonán a my pak již marně hledali Vladimíra po žižkovských hospodách, marně jsme doufali potkat jeho dlouhou, typicky nahrbenou postavu s vajíčkem v ústech, či čekali, kdy u nás zazvoní. Začali jsme se s ním tedy stýkat jinak. Po hospodách jsme pili pivo na jeho zdraví, debatovali o umění a ptali se, co by tomu asi říkal Vladimír. A že on je zřejmě s Pitibohem kamarád, naše debaty probíhaly velkoryse a úspěšně. Přibývali další účastníci, až se ve Spolku přátel Vladimíra Boudníka sešli lidé, kteří by se jinak třeba vůbec nesetkali. Jeho přátelé z různých údobí - ze školy, z pouličních akcí, továrny, hospod i redakcí - všichni nějak Vladimírem poznamenáni. A přicházejí i mladší, kteří se s ním již skamarádit nestačili. To snad Vladimírek sám shůry a s rozhledem posílá své přátele a typy mezi nás a sám je spojovacím článkem rozhovorů, jež nikdy nejsou nudné. A vystavuje dál své grafiky, roztroušené prozřetelně mezi námi. A ponouká nás, nutí dělat činy téměř nepředložené. To Vladimír chtěl kdysi otisknout celou továrnu. Všechny ty soustruhy a frézky a lisy a ještěčky - udělat z nich velkou grafiku. Nestačil to. Ale nedávno jeho přítel téměř realizoval tu věc. Perním válcem jako velkou setinýrkou na speciální papír otisknout chtěl celou ulici a rozdávat pak kolemjdoucím lidem v Osáchách ten aktivní otisk jejích ulice, rozstříhaný na metry. A film a televize měly zaznamenat tu událost - tu Poctu Vladimíru Boudníkovu, jak to Jiří nazval. Každý nemá ty možnosti, však hodnotí se čin. A vezmeme-li v úvahu, že tato Pocta vznikla spontánně, bez vyzývacích akcí a nadací, můžeme snad konstatovat, že Boudník s námi stále žije.

Vladislav Merhaut

Bohumil Hrabal

N Ě Ž N Ý B A R B A R

pedagogické texty

podzim 1973

Vladimír miloval periferii, miloval stále rozkopané ulice, z jejichž útrob bylo vyrváno potrubí, elektrické vedení a telefony, všechny ty černé a vzduté pruty, které objímají svými chapadly zděšené konvenční chodce jako hadi Crookovo sousoší, Vladimír miloval vysypané, čerstvě pálené cihly a dlaždice jen tak pohozené na hromádách surové hlíny... tu odhalenou metodu vnitřností velkoměsta a přirovnával ty rozkopané ulice ke své grafice, necházel vždycky ve zmatku tvárčí postupy, takže podle Vladimíra by bylo nejlepší sice spravit všechny ty kanalizace a elektrická vedení, všechna ta potrubí a spoje, ale všechno pak nechat jen tak, jen tak přemostěné fošnami a nerychlí zbitými mostky, zrovna tak, jak je to pod katedrálou svatého Víta, když se objeví další rotunda, další kostelík. Vladimír se nikdy nemohl docela vynadávat na tu odhalenou krásu, ve které chaos má řád. Používám jeho metody při psaní vzpomínek na něj, taky nechávám text jak rozkopanou ulici a je na čtenáři, aby přes příkopy průřezů a rozházených vět a slov, kdekoliv se mu zlíbí, položil fosnu nebo nerychlí zbitou lávku, po které by přešel na druhou stranu... Dichtung und Wahrheit.

Friedrich Nietzsche:

Kterak filosofevati kladivem

D E N Í K P S A N Ý V N O C I

Když se Vladimír pozdě večer nevracel ze svého zaměstnání, ze svých podivuhodných návštěv a setkání, uléhá oblečen do své postele v libni, Na Kráži věčnosti č. 24. Připevnil stahovací lampu nad polštář a chora postříkovan elektrickým světlem, posíl dopisy svým přátelům, svůj deník. Tenkrát psával Vladimír v pozdním večeru ten svůj deník do ohromné knihy, podobné knihám, do kterých se v pivovarech zapisuje výstav piva, žurnálům, do kterých na jatekách komisionáři zapisují nákup a prodej jatečního dobytka. Vladimír si zapisoval ty svoje denní zprávy ne že by chtel, ale že pošt musel, protože psaní bylo součástí jeho psychoterapie, protože písící ruks ventilovala přehřátý kotel jeho mozku. Psal za noci ten svůj deník teměrkou tužkou, poněvadž tok jeho myšlenek byl tak rychlý, že jen s velkou námahou Vladimír sledoval průběhnost obrazů, které jej posebaly a zahlcovaly. Býval s tou knihou tak spojen, jako telefonní seznam řetězem k telefonní budce. Tak drácel teměrkou tužkou ten svůj žurnál, zbládivený migrénou, která mu zarážela hřeb do hlavy, žlučníkem, který jak rozpálený klíč mu odryklal játra. Avšak Vladimír čím déle psal, tím rychleji se od něj vzdalovaly ty jeho nemoce a komplexy. A když několikrát do noci zařičel svůj vítězný smích: "Chachachacháááá!", poslední vránky se mu přehrnuly ze usí, manikální síly dojskrily a pracovní den se uzavřel, aby pokračoval v jiných rovinách a soustavách delirantního snění s zveličených sně. Ten čas před čtvrt stoletím, kdy Vladimír psával za noci svůj deník, býval v morální situaci protikladů, úzkým hrdlem se překloktával z brilantních asociací ke skutečnému pohybu hmoty. Tušení s zření nových výtvarných postupů stupňovalo Vladimírovu kreativitu, kterou se dral ze svého prodlužovaného jinocství do mužného věku, který ještě neměl. Nemohlo se ten čas jedním skokem dostat vnitřní výtvarné vazby hmoty, tedy ze subjektivní individuality prodat se k obecnosti a objektivitě, trpěl hypochondrií a hysterií tak, jak hnával situace a události na samý okraj brachiálního nářilí, žesl by pro urážku nácti. Ten čas ve svých dopisech přátelům záměr-

ně provokoval, aby pak nastalo ne smíření a návrat v původní stav, ale syntéza vyšší identity, kterou tvořilý Vladimír znovu rozdvojoval, aby novým rozštěpem dohlédl vyššího tvářného i lidského poznání. Psychopatologií k psychologii. Ten čas před čtvrt stoletím, kdy Vladimír za noci psal svůj deník, bydlel jsem ve vedlejší pokojíku, bývalé kovářské dílně, a i já jsem se proklévával do jiných oblastí psaní a chápání, zhruba řečeno, překonával jsem psychický automatismus realismem, návratem k zážitku a události. A tak jsme na sebe ten čas s Vladimírem křičivali, stojíce každý na prahu svého pokoje, k jeden druhého jsme polívali kbelíkem pomějí, lískali jsme jeden druhého po tváři játry a střevy, které jsme jeden druhému vyrvali, hulákali jsme na sebe nejen ze záprásknutými dveřmi dál skrz zdi, ale i přes bloky baráků, ze Žižkova do Libně a na zpátek, aniž bychom věděli, že jeden jsme šli čehý a druhý hot. Ten čas Vladimírek raději schovával moji sekyrku a já jsem zase zamykal jeho kuchyňský nůž. Ale myšlil by se každý, kdo by si polél, že jsme se neměli rádi! Za čtyřřidvacet hodin po psychopckém pogromu jsme už zase do sebe lili pivo a Vladimírek okouzloval pivaře a z tahoval do svých gestických a hovorových lahůdek i ty, kteří stáli v baškorách ve výčepu a přes ulici si přišli pro pivo do džbánů. To potom jsme kráčívati večerní a noční periferií, zvolna se vraceli k výtvarným problémům, které v nás pořád pracovaly, zírali jsme na Prahu z Pražáčky nebo ze Šlešberku, oči se nám těpytily odrazem té noční Prahy, abychom ještě ve Vladimírově pokoji dokrmili ty gigantické, neuchopitelné pohledy na elektrickým světlem vyšňořenou metropoli... pohledem do Vladimírova mikroskopu, který nás uváděl v nadšení svým zákonitým pohybem v miliardostěnné hmotě. A moje sekyrka už zase stála v předstíni a Vladimírov kuchyňský nůž ležel přátelsky na jeho stole. Ten čas, kdy Vladimír psával za noci svůj deník, který se podobal protokolu na operačním sále, knize, do které se zapisuje poloha vnitřností, tak jak žil Na hrázi věčnosti v č. 24 se mnou, zrovna tak hnal svůj rytmus lásky a zloby nejen proti svým spolužákům z výtvarné školy, ale i proti své matce a spoludělníkům a svým představeným. Vůbec obr zem pohybů jeho vztahů k lidem byla sinusoida, příliv a odliv, černá a bílá. Tak bláznivě miloval a terorizoval

každého, s kým se setkal, protože raději se jevil jako pomatenec než maloměšťák. básník Egon Bondy, který nás často navštěvoval, pokaždé, když mu Vladimír četl ze svého deníku, dupal podrážkami svých malých střevíčků do podlahy a křičel: Kurva fix! Než já najdu jeden takový vobraz, tak prstíčkem překopat musím celý náměstí! A von jich celý stovky cype takhle z rukávu! Vladi íre, probolal jste básně, kurva fix! A Vladimír se prostomyslně smál, vrkoče vlasů mu padaly do čela, smál se a zářil štěstím, protože v jistou chvíli Vladi ír býval tak přístupný dojetí a pochvale, že se podobal dítěti, které spatřilo rozzářený vánoční stromeček. A protože Bondy mívával pořád strach, že večer^{se} ževrou všechny hospody, už odpoledne jsme nosili na ten případ konve a l vory piva. Když Vladimír měl dobrou náladu, jen jsme vyšli na ulici, vhodil nohu tak vysoko, že položil podrážku botek na ten nejvyšší špryc žebříku, který byl řetízkem připoután k plynovému kandelábru. A skoro dvoumetrový Vladimír si v té póze zavazoval tkaničku a Egon se procházel pod jeho pokrčeným kolenem a křičel vzhůru: Kurva fix! až vo tomhle budu v právně Zbyňkovi Fíšerovi, ten bude mít radost! A Vladimír, aby chodci se nasytili té události, dosyta nechával tu botku těsně pod lucernou. To zavazování tkaničky bývalo mimořádně krásné večer, plynová lucerna osvětlovala Vladimírovy kučeravé preténky jeho rozsypených k deří, lidé se zastavovali a nabyli schopni slova. A vůbec, Vladimír, když kráčel, podobal se rozsvícené lucerně, byl taky tak štíhlý a jeho tvář přitahovala oči chodců už na dálku. Ten čas, kdy skoro před čtvrt stoletím Vladimír psal ten svůj deník ze noci, vytvořil z učedníků ČKD skupinku, kterou poučil a pak naučil, kterak snadno a lehce lze vyrábět sady a seriály flíčků, do kterých pak lze dotáhnout vhodné tvary. A tak se nemohl Vladimír dosáhnout na svých přátelích, aby založili klan a výtvarnou společnost, to mu nahradila skupina učedníků, se kterou po práci chodil do hostince U Křtenu ve Vysokanech. Bylo nepochopitelné, jak Vladimír se vydával těm mladým lidem. Kdokoliv Vladimíra požádal i jen žertem, Vladimír okamžitě nejen podal vyčerpávající přednášku o tom, jak tvoří svoji grafiku, ale každému psával dopisy s tím svým elánem a vědeckou pečlivostí, jako když psal profesorovi Vondráčkovi. A když učedníci už museli domů, Vla-

dimír se dál vydával tem hostům, kteří přisedli, a znovu s tou samou trpělivostí a přesností poučoval pivaře, jak každý se sice nemůže stát umělcem, ale každý, komu se zechce, si může dokreslovat to, co ve skvrnách vidí. Ten čas, kdy Vladimír psával za noci svůj deník, bydlel s ním mladý truhlář pan Kaifr, který, když přišel ze šichty, učešl si napomádané vlasy, uleh na kavlec a dřímel, častokrát jsem viděl, jak Vladimír klečel pod rozsvícenou stahovačkou, protože do našeho bytu nikdy nemohlo jít slunce, tak se avítilo i ve dne, vrkoče Vladimírových vlasů ve svetle žárovky se třípytily jak mosazné špony a Vladimír vykládal o zázračnosti hmoty a jejím odrezu v lidském mozku, avšak pan Kaif hluboce spal. A přesto po několika měsících explosion listického školení pan Kaifr začal pracovat na kasetové skřínce pro svoji slečnu, skřínce, jejíž víko ozdobil dvanácti obrázky z černýroveného dřeva, jehož kouřovou neurčitost dotáhl štětcem do těch tvarů, které v nich viděl. Ten čas, kdy Vladimír psal za noci ten svůj deník, přivedl si na byt přítele Boušeho, který ten čas pracoval na přehradě, odkud se vracel tak znavený, že taky raději ležel a podřimoval, než by se výtvarně vyžíval tak, jak Vladimír si přál. Proto si přivedl dalšího přítele Pitherta a ten grafik celé dny a noci pracoval na grafických listech, které ryl do plechů a jako podložky používal ohromnou železnou desku, která pokaždé v jiné fázi noci spadla se stolu a otřásla nejen celým stavením, ale i ulicí, takže každou noc votávali nájemníci a běhali v nočním prádle po pavlači, tak všechny ta děsná šupa polekala. Jediný Vladimír se smál, dokonce se radoval z takových neočekávaných probuzení, protože Vladimír miloval maléry a katastrofy, Vladimír dokonce neštěstí přitahoval, vždycky se cítil poctěný tím, co jinému nahánělo strach a hrůzu. A já jsem ten čas chodil pod okny jeho bytu, díval jsem se znovu a znovu, a když jsem uleh, tak jsem nevěřil tomu, co jsem ve Vladimírově pokoji viděl, a zase jsem se šel podívat, a skoro po každé to bylo to samé. Vladimír klečel pod stahovací lampou a přednášel spícímu panu Kaifrovi a příteli Boušemu o explosionismu, zapřísahal se, do rytmu pohyboval mojí sekýrkou, která se třípytily zrovna tak, jako prstenčité vrkoče jeho blondatých vlasů. Chodil jsem pod jeho okny a viděl jsem, jak jeho dva přátelé mu naslouchají, ale nějakou jinačí

signální soustvou spánku. Jediný Pithart pracoval, ale byly to velice realistické grafiky. Nikdy přišla i krásná dívka v koženém kabátě, přinesla Pithartovi v kabeli jídlo a tak kromě ostrí sekyrky se pohybovaly cínové lžičky ve světlech a prítmí pokoje, zatímco hrany té ohromné desky železné se zlověstně leskly, jakoby vymýšlely, ve kterém nejnevhodnější dobu noci se svezou s děsnou ránou na podlahu. Ta krásná dívka v koženém kabátě byla od policie, později si odvedla Pitharta, protože ten grafikou strachlivě zhubnul. Když s tou dívkou odnášeli tu železnou desku, nesli ji jako síci stroj nebo průčku. Celý dům i sousedé si oddychli.

Tak nějak žil Vladimír, když za noci psal svůj deník, tváří dognatik sebe sama, syntéza knížate Myskina a Stavrogina, mistr hororu a neuvěřitelné pokory, umilec, který tak, jak léta šla, dovedl tvůrčím úsilím všechno to negativní převést v pozitivní. Kdyby žil, v tomto roce by mu bylo padesát a jeho přátelé, mezi kterými žije více, než když ještě tady byl, vydávají Jednu sedminu jeho deníku pietně tak, jak sám z té ohromné knihy vybral texty, kterým příkládal důležitost a vydal je ve své edici Explosionismus pod názvem Jedna sedmina. Je třeba ještě dodat, že Vladimírova smrt to byla, která otevřela pohled na jeho život, ve kterém se snažil vbourat se do tkáně a jádra hmoty a postihnout její vnitřní krásu a grafickými listy tu velkou hmotu oslovit a zduchovnit...

Jednou jsme si vyjeli s Vladimírem a básníkem Maryskem na houby. Ve vlaku jsme žertovali o vztahu svatby a z téhož prstýnku, který se třpytil na Vladimírově prsteníku. Panu Maryskovi se ten prsten výtvarně nelíbil, připadal mu konvenční. Vladimír povídá: Vám se ten prsten nelíbí? A básník Marysko pravil, že nelíbí. A Vladimírek, než mu v tom mohl někdo zabránit, stáhnul ten zlatý prsten a vyhodil jej z jedoucího vlaku do nazad uhánajících kulís klánovických lesů. Pohybovali jsme čelistmi, neschopni slova, protože jsme věděli, jak Vladimír miluje ten prsten, symbol lásky k Tekle, se kterou nezávno už vřel snětek. Avšak Vladimír bez pohnutí v hlase, tiše vykládal ztichlému kupátku o tom, že tuberkulózní krávy nejvíce dojejí. A já dneska vím, že ten nazad letící prsten z jedoucího vlaku, to aristokratické gesto, byl pro Vladimíra tím víc tvůrčím činem, čím bolestněji zažil jeho ztrátu. Ostatně tak jak s prstenem, nakládal Vladimír se vším, i se svým životem. Před pěti lety, na den

Svatého Mikuláše, který taky rád a s láskou rozdával všechno, co měl, Vladimír, dále je experiment sám na sobě a se sebou, netušil, ani ve své bezelstnosti tušiti nemohl, že poslední článek příčinné spojitosti nazapojí ten poslední očekávaný prsten... a kliko klaně cvakla... a provázek utahující jeho hrdlo se utáhne ještě víc... ale lidské ruce tak jako jindy, tentokrát na pomoc nepřišly... a Vladimír po hlavě skočil z hráze přítomnosti rovnou do srdce věčnosti.

N Ě Ž N Ý B A R B A R

Vladimír, mistr hmotové imaginace, vždycky umírající, na znebnutí, vždy jen proto, aby byl schopen vstát z mrtvých, zmládit se, vždycky nabrat sílu prorazit hlavou zeď, dostat se na druhou stranu, a pak po pupační snádě naspátek k počátku všech věcí, naspátek do prvního týdne stvoření světa. Tak současně dovedl být prostý jako svět sám, a současně mladistvý jako jitřní ševit, jak listí právě zrozené. Svoji pořád se obnovující, zmlazující existenci dovedl Vladimír dávat všanc, dovedl ji rozviklet a postavit do zkoušky ohněm. Miloval proto bolest. Když nepřicházela zvončí, způsobil si ji sám. Cítil se zodpovědný jen a jen sám sobě a živlům, ze kterých byl složen. Grafickými listy vracel elementům zušlechtnou strukturu jejich hmot...

Obnovil několik mýtů... Mýtus Dionysův, opilého kresavce, který když zeslábně, tak jedinečně okřeje tím, že se dotkne země. Vladimíra uváděla v nadšení zednická míchačka a její útroby, kotel s tajícím dehtem, pneumatické kladivo, acetylenová bomba, jejíž hadičky a hořák tiše předou a modře svítí, pájka klempířská, letlampa, bílý led potahující chladičenský pult, malíř pokojů a cákance malbytu na novinách, zaschlé skvrny spermatu na trenýrkách, zakrvácené prostěradlo...

Všechny nectnosti doby šly přes Vladimíra: skřetovství, heřectví, patologická podrážděnost, alergie, hrání si na prostáčka a imbecila, dogmatičnost, romantická melancholie a snivost, odpor ke kravatám, záliba v nápisích a standertách, rád dělal vlajkonosce, nesnášenlivost, pohrdání intelektuály, pokora a velikášství, záliba v obscenitě, pavlačové drby, hysterie, vztahovčnost, narcismus, sentimentalita, podezíravost...

Ale Vladimír dovedl to, co moderní automobilové stroje. Hnát směr rovnou pod svíčky, bez rozptylování v karburátoru. Surovou hmotu rovnou do oblasti transcendence. A to vyžadovalo velikou náročnost na materiál. Vladimír tu schopnost měl. Koeficienty tlaků v jeho hlavě snesly nejvyšší žár hmoty, ne víc a ne méně, než Vincent van Gogh, Munch, Pollock. Proto jeho emoce byly jeho zdravím. Jedině tak mohl položit základy v dekové imaginaci, jedinečně subjektiv-

ními vztahy k milované matce vzniknul do objektivního ducha doby. Jeho grafické listy jsou apotheosou světového a teriialistického názoru, Vladimír sám je tvůrčí proletář, který svým dílem oslavil lidskou práci novým poznáním, a tak se přičlenil k těm, kteří usilují o aktivní lásku k člověku, o aktivní proměnu světa. Tím, že ze společenské smlouvy si bral jen a jen povinnosti, že sám sobě a experimentem na sobě dokázal, že válku lze v hlasovat jen a jen sám sobě, že lze pustošit jen a jen svoje území, které je v hlavě, svým životem dokázal nejen, že v koristolování člověka člověkem p třetí minulosti, ale zrušil ve jménu tvůrčího explosion.lismu i třídní boj, protože lze žít mírově na útraty Vesmíru a sebe sama...

Brusné kotouče značky Karborundum brící chvostem zbevuující cagle ocelí plen a kazů, ty brusné kotouče byly Vladimírovi symbolem pedagogiky jak jedince, tak celé společnosti. Půl roku jsem pracoval na pendlovkách na Poldince, Vladimír, když vesel do dílny, kde na řetězech pracovalo deset kotoučů řízených deseti obrylenými brusiči, Vladimír býval tak dojat, že nemrkal, zíral, znovu žasnul nad tím, co vidí a co si představuje...

Jednou jsme kráčeli s Vladimírem od Kroftů, jak staří říkali od Rudilů, a živě diskutovali. Když jsme přešli kočárek opuštěný na chodníku, ve kterém plakalo dítě, Vladimír ztuhl. analyzoval dětský pláč, nakolika skoky se vrátil ke kočárku, od hlavy v pefince vyzdvhl ještě kouřícího vajíka, divadelně jej ukázal, a pak jako odporný hmyz zeshlápnul. Nikdo vyhodil zbytek hořící cigarety z otevřeného okna. A když jsme zase vkročili, řekl: Doktore, že mi nekoupíte papíry a barvy, že ne? A kdyby ano, tak víte co, já pod dojmem toho dítěte v kočárku a u ouška hořící cigarety vám udělám grafický listy. Parádní grafiku, jen pro vás, ve tom dítěti. Ale vy mi ani barvy, ani papír nekoupíte. Nebo koupíte...?

Vladimír a Bondy a já jsme měli tak rádi pivo, že jak přinesli první sklenice na stůl, zousili jsme všichni celou hospodu, nabírali jsme pnu rukama, pomazávali si obličeje a vtírali pnu do vlasů, jako židé m zající si pejzy cukrovou vodou, při druhém pávě jsme si dali repete pomazání pínou, takže jsme se leskli a voneli pivem na sto honů. Hlavně ale - byla to recese - byla to exprese nadšení pro pivo a nadšení mláďím, které z nás hýřilo. Byli jsme pivní frajeři...

Vladimír se pohyboval tak rád a rychle napříč Prahou, že krátil vzdálenosti mezi Žitovem a Libní, mezi Košířemi a Střešovicemi. Tentokrát jak hodil z jedoucího vlaku snubní prsten do Klánovických lesů, to odpoledne se nám v kerkách lesích ztratil. Ráno, když jsem otevřel dveře libeňského bytu, vypadla cedulka, na které stálo: "Přes Český Brod jsem dorazil ve dvanáct hodin do Prahy, o čemž vám podávám zprávu. Zdraví Vladimír." Tak se zjevoval v Hlubočepích, tak se zjevoval na Mešniku u sur realistických přátel. A pak, když měl někde výstavu, tak jel už tu nově před výstavou, vychutnával všechny podrobnosti výstavy a při výstavě podrobnosti, které nastaly... Vladimír se zajímal o věci, které se mohly stát. Přítel, který vlastnil doma několik metrů otisků živočichů do opuky, toho Vladimír naučil expresionalisticky kreslit. Vladimír rád dokresloval ty otisky krabů do lidských portrétů, a když byl přítelem pozván, aby za otisky s ním sestoupil do konopruských jeskyní, Vladimír řekl: Kdepak, já jsem tě zasvětil do aktivní grafiky, já jsem ti řekl víc než komu jinému, já se bojím, ty to v jeskyních znáš, rycneš do mne a shodíš mě do propasti, a pak budeš vydávat moje myšlenky za svoje... kdepak. Jdi si tam sám...

Vladimír nenáviděl peníze. Jak dostal zálohu, hned ji utratil, aby do dobírky si denně vypůjčoval, tu deset, tu dvacet korun, pečlivě na skříňku si psal jména věřitelů, se kterými se poctivě vyrovnal, když bral; to vědycky stál a rozdával každému to, co mu byl dlužen. Pak stál se zbytkem v ruce a s velkým smíchem pravil: Co s tím? Mám to hodit do plotny? Nebo ten zbytek utratit? A utratil ten zbytek a bylo mu dobře, když v noci si vypůjčil šedesát halířů na tramvaj nebo na cigarety, a pak šel domů pěšky. Když dostal několik tisíc za ilustrace knihy, byl zděšen... dva tisíce dol matce, dva tehyní, několik stovek utratil hned, a když matka, jsouc přesvědčena, že Vladimír má peníze, odejela, aby si vychutnal domácnost bez matky, Vladimír utratil s maniáckální zuřivostí zbytek peněz a oddychl si, až zase si vypůjčil šedesát halířů na tramvaj. Ten čas jsme si taky mysleli, že Vladimír je zabezpečen na několik týdnů. Když jsem jej navštívil, otevřela mi sousedka a řekla mi tiše, když jsem poznamenal, že Vladimírek si aspoň na chvíli žije: Kdepak... včera mi snědl brambory, co jsem měla na chodbě...

Ten čas, kdy jsme se s takovou ^uchtí hádávali, protože k hádkám jsme měli důvod, sousedé to vyčítali Vladimírovi, který se bránil: Já? Kdepak, to on! A ukazoval na moje okno. A když to vyčítali mně, tak já jsem říkal: Já? Kdepak, to on! A ukazoval jsem na okno Vladimírova pokoje. A když jednou hádka vyvrcholila, když jsme každý spali ve svém pokoji, Vladimír s mojí sekyrkou v posteli a já s Vladimírovým kuchyňským nožem, jak se jen někdo z nás pohnul, už jsme se hnuli také, když jeden vstal, tak ten druhý vstal také, rozsvícili jsme a spojovací dveře jeden druhému ukazovali, že jeden na druhého máme protivníkovy zbraně. A když jsme se rozhodli, že ty spojovací dveře zazdíme, tak přišel z Bratrské ulice staříčkový zedník, vysadili jsme dveře, a zedník podložil futro térováním papírem, a podepsali jsme paní bytné revers, že když se odstěhujeme, že zase to uvedeme do původního stavu... a zedník kladl cihly, nabíral z koštěčkové maltu, seděli jsme s Vladimírem každý u svého stolu a dívali se se vzrušením, jak zvolna stoupají cihly, jak roste mezi námi zeď, jakoby stoupala voda, viděli jsme jeden z druhého už jen bustu, Vladimír, že byl tak velký, pořád ještě seděl, viděl jsem už jen jeho hlavu, pak jsme se postavili a mezi námi stál zedník na převráceném kalfasu, podávali jsme mu cihly, jeden druhému jsme přikládali cihly na oddělení jeden od druhého, separátie od stolu a lože, jako ta babička, která přinesla Husovi na hranici svoji otýpku chrastí, pak jsme se už neviděli, ale s tou samou kuřivostí jsme se předháněli a podávali zedníkovi cihly, který rozpočítav odhadem, vrstvil maltu v poslední fázi tak, že mu ty cihly vyšly skorát... A když malta zaschla, jen tak jsme se opřeli o ty dveře... a spokojeně si oddychli, že máme zdánlivě jeden od druhého pokoj, když každý sedíme na dně svého pokoje. Egon Bondy, který přišel na návštěvu, když ještě cihel bylo po pás, střídavě běhal dveřmi vedoucími z chodby hned ke mně, hned k Vladimírovi, držel se za bradu a hledal klíč k tomu rozdělení, když na sebe a k sobě jsme mohli z chodby... Do prdele, co to zase vyvádíte? ržel a vyběhl na dvůr do slunce, které vrhlo na dno dvora hektolitry světlého piva, Egon vůbec, když stál v slunci, tak vypadal jako faun, který se vynořil z cisterny piva, jeho světlé vlasy mu vždycky stékaly podle uší a zrovna tak jeho vousy ve světle slunce byly zality světlým ležákem, tak stál a třepal rukama a volal: Panje Vladimírze!

Fanje Vladimír! To vám nestačí, že zdi je von sebe rozdělená Evropa, že je vod sebe rozdělená Korea, že je vod sebe oddělenej rozdělenoj Berlín? Prd to je vám a vůbec platný! A rozzloben zase odešel, díval se na Vladimírovu hlavu ode mne, pak oběhl a díval se od Vladimíra na mojí hlavu, a vychutnával ten moment zrovna tak jako my, když už na sebe nebudeme vidět, poslední cihla, poslední nahozené lžice malty... A pak večer, když přišel Vladimír a začal psát svůj deník, slyšel jsem jeho pero jak tiše a s chutí se opírá do těch stránek velké knihy víc, než když nebyla mezi námi ta zeď... a když se Vladimír obrátil v posteli, jako by se obracel vedle mne, a když dýchal, slyšel jsem jeho dech, dokonce jsem slyšel, jak se mu vzdouvají plíce, jak mu pracují játra, slyšel jsem skrz zeď jeho srdce, ještě víc a zvukněji, než když mezi námi nebyla zeď. A tak jsme se potkávali jen tak na chodbě, abychom, když jsme se zamkli, každý ve své noře vychutnávali přítomnost toho druhého tam na druhé straně víc než kdy jindy. A já jsem přisunul postel těsně ke zdi, a druhý den jsem viděl ze dvora, jak z druhé strany ke zdi přesunul i Vladimír postel, tak jsme spali jako dvojčata siamská srostlí k sobě páteří zdi, která nás nedělila, ale pojila ještě víc, než když se dveře pohybovaly podle libosti ve svých veřejích. Spíte? zašeptal Vladimír. Ještě nespím, šeptal jsem do zdi. Já taky ne... zašeptal Vladimír. Někdy jsme na sebe nemluvili vůbec, avšak stačilo se dotknout nehtem zdi, a z druhé strany jsem slyšel, zrovna tak jako Vladimír, že z druhé strany proti nehtu se zatínají prsty do omítky, jak čarají lehce, a tak jsme si dávali znamení, že vlastně jsme víc přátelé než dřív... A tak se stalo, že když se Vladimír odstěhoval na Žižkov a chodil sem tam na návštěvy, nebo já jsem mu chodil naproti k fabrice, do hostince na zastávce, tak jednou jsme se do toho dali... zase jsme byli přátelé na život a na smrt, ale už jsme na sebe nekřičeli, protože každý jsme šli svou cestou a jeden druhému nekonkurovali, tak Vladimír přistavil židli a já z druhé strany svoji štokrli, a majzlíkem jsme vydrolili suchou omítku, maltu, pak jsme uvolnili cihlu, jak ještě jednu, a byli jsme bezmezně vzrušení, jako bychom byli přítomni operaci jednoho na druhém, jako bychom si otevřeli hruď... a žesli jsme nad tím, jak pokojík toho druhého je krásný, i když jsme neviděli nic jiného než čelo nebo bradu přítele a v pozadí bílou, smutnou zeď... a tak jsme

vyjmuli několik cihel, pak jsme už viděli jeden druhého bustu, Vladimír na zídku postavil nedopitou láhev grietky, já z druhé strany jsem do ní dolil rum, zatřepali a nalívali si ten likér... a když jsme si připíjeli, přišel Agon Bondy a žasnul... pak se postavil na štokrličku a díval se do pokoje k Vladimírkovi, oběhl chodbičkou a vběhl k Vladimírkovi a zase odtud se díval na mne, na zídku ve dveřích, která byla akorát tak jako nějaký stůl... přinesl jsem sklenku, nalil do ní syntézu, Agon se napil, ale pak vyprskl likér, jakoby se omylem napil kyseliny... a postavil se ke zdi, oběma pěstičkami tloukl do omítky, čelem lehce tloukl do zdi, to samé pak udělal u Vladimírka a kuckaje volal: Kurva fix! Bvolňování napětí! Porozumění mezi národy začalo teď a tady! Jdu se o tom poradit s filosofem Zbyňkem Pišerem! Je to ráže, není to ráže, je to tedy ráže! Aby bylo pohlazení, musela být napřed přesdržka...

Vladimír rád chočil prostovlasý, za nepříznivého počasí nosil černý rabínský klobouk nasazený s ohromnou brumlovsko-dandyovskou elegancí, a když přišel mráz, tak si sám ušil z maminčina rukávnicku fantastickou kožešinovou čepici, jako se nosí nyní, s obrovským kšiltem, čepici jako nosili rabíni z Nikolaburku. Když jednou za čas si vzal kravatu, hned na první pohled to nebyla kravata, ale obojek, ne obojek, ale jakési povřísllo, které záměrně nosil stáhnuté dolava, takže uzel byl nepůl vykryt límečkem košile. Sníval o elegantním avetříku a elegantním kvádru, avšak když to realizoval, hned prohlašoval o sobě, že je debil, imbecil, blbeček...

V automatu Svět jsme si rádi připíjeli pivo a dívali se na uklízečky. Jedna bývala zamlada u operety, teď nalíčená sedmdesátnice s afektovanou zástěrkou. Když zametá, tančí s koštětem, každý chlap ji nežně lískne dlaní, když se k němu přitočí. Mladokomičke. Směje se, upíjí hostům pivo, když tlačí vozík s talíři s nedojedky a znečištěné nádobí, zpívá veselé kuplety. Bláznivá rachomejtle k popukání... avšak pozor! Vladimír: To je svěřice!... Druhá uklízečka, taky už dávno v důchodu, hrávala tragédie u soukromých společností, žlutá, tragická maska rozšlápnutá karnevalem. Když zametá, vzdychá, jakoby pohrabáčem stohovala zbytky po své kremaci. Když tlačí vozík se znečištěným nádobím, odváží svoje staré kosti do sběrných surovin. Tragická výčitka svědomí. Ale pozor! Ráda pije, cokoliv. Penzi má vypí-

tou vědecky dopředu bandaskami piva, pro které chodí tragicky k Va-
 ništům. Vladimír: Druhá světiče!... A tak stojíme a upíjíme a díváme
 se na ty dvě světiče, kdokoli vejde, tak zavírá zefýr nejdřív poma-
 loučku, a pak hroznou ranou. Tak za každým hostem jako by zapadlo
 víko stojící kovové rakve. A najednou vešel Egon Bondy: Kde jste?
 Já vás hledám už v šesti hospodách..., křičí a zvedá ruce ve veře-
 jích a za ním bác ho! Zase zavírá zefýr. Egon si zacpal uši. To po-
 řád? Vladimír: Ne, to jen za každým, kdokoli vejde... paní Vlaštov-
 ková, máte šroubovák? A pak Vladimír přistavil židli, nasadil si
 brýle, třikrát utáhl šroubek, vrátil šroubovák a všichni čekali na
 prvního hosta... Dveře se zavřely tiše, jen tragická uklízečka se-
 bou škubla jakoby jí zacukali míchou. Egon Bondy pil pivo za pivem,
 rozhlížel se, nikdo nic. Co tady děláte? optal se. Vladimír: Jsme
 na čekáně... Tak Egon Bondy nechal stékat pivo po vousech, a než
 mu natočili další pivo, cucal si z vousů zbytky piva. A shora od Pri-
 mátoraky přijížděla sanitka, houkala, na čelo jí křesalo modré svět-
 lo, trojická uklízečka se chytila za srdce, sanitka zahnula, div se
 nepřevrátila před Svět, dvě stařenky se v pasáži chytily za krky
 a volaly: Proboha! Pro koho to zase jedou? Egon Bondy se polekal:
 Kurva fix, dyk mi nic není! A ohmatával si puls. Z auta vyběhli dva
 zřízenci, vytáhli bílé vikslajventové lážko pak každý dvě bančky a
 vběhli do výčepu a poručili plné bandasky pilsenského... a každý vy-
 pil ještě jedno od cesty, a dopili ze sklenic to, co se nevešlo do
 přetékajících baněk, v průjezdu hadříkem omývaly se navzájem ty dvě
 stařenky, které se tak dolekaly, a zřízenci s bandaskami vyběhli,
 pláště vlály, naskákali do sanitky, když napřed zasunuli vikslajvan-
 tové lážko s bandaskami, a zase houkačka ječela a světlo křesalo
 a auto do zatáčky se div nepřevrátilo, a lidé, co šli od záměčku,
 tak se chytali za srdce - koho to zase vezou? Egon Bondy pravil:
 Do prdele, to je memento ~~AVTÁ~~ mori! Vladimíre, co jste to zase při-
 lákel za numera? A Vladimír byl nadšený, Egon se díval, jak před
 biograf přijel Zündapp, na něm chlap celý v kůži, v kukle, ponurý
 jako potápěč, na zádech obrovský horolezecký ruksak, opřel motocykl
 o obrubník, vážně vešel do pasáže a pak do biografu. Do prdele, co
 je tohleto? breptal Egon. Vladimír: Ale to je jeho zaměstnání, pend-
 luje mezi biografy a na zádech vozí žurnály. Pak jsme viděli, jak
 zase ten zakuklený motocyklista našlápl Zündappa, a odvážel žurnál

tam, kde biograf začínal o půl hodiny později, a pili jsme pivo za
 pivem. Když jsme vyšli pod zámeček, refýže už svítily, přijela tři-
 náctka, ženská s kočárkem do posledního vozu, kdosi jí pomohl, ale
 průvodčí předčasně zavřel dveře a ženská držela kočárek přesklípnu-
 tý vejprůl a tramvaj se rozjela, a ta ženská pořád držela rukojeť ko-
 čárku a směšnými útoky běžela s tramvají, a křičela, ale tramvaj
 nezastavila, a kočárek narazil na kandelábr svítilny, třesk, a ko-
 čárek se ulehl, lidé čekající na další tramvaj křičeli, nebo se
 opírali o zídku zámečku, několik odvážných běželo ke kočárku, Egon
 Bondy zbledl... avšak z rozlomeného kočárku se vysypaly s třeskem
 láhve s pivem a vůně rozličného piva zavanula ulicí... a ženská křičela
 za odjíždějící tramvají: Těch dvacet piv, to mi, syčáci, zaple-
 títe! Pánové! ukázala na Egona a Vladimíra, jste mými svědky, dosvěd-
 číte mi to! Egon Bondy hřímá: Flašky, flešky, kde je to dítě? Pras-
 kaly kosti! A ženská řekla: To proskala basa, přeci nebudete na sta-
 rý ženský chtít, aby tahala dvacet piv v rukách, ne? Vladimír zářil
 štěstím a tvářící pohodou. Egon Bondy vrávorá do tay parčíku, mával
 rukama, jako by odháněl zlý sen: Do prdele, to jsou mi gegy. Na to
 nepřišel ani Chaplín...

Když někdo tlečil něco na káře, Vladimírovy ruce pomáhaly ani
 ne tak účinnou láskou k bližnímu, ale pro dotyk dlaní s řetězem,
 kde někdo skládal uhlí, Vladimír poprosil, zda by mu mohl pomoci?
 A zase nikdo nebyl nadšený, jen milenec při dotyku s milenciými
 boky, tak jako Vladimír, když mohl nakládat a vychutnávat v ruce
 štýl lopaty, mastnou hmotu držadla kbelíku, nikdy se nebránil uhel-
 němu prachu a mouru, ale naopak, nechával si potom u nozder tmavé
 prachové čmouhy... Jednou jsme si vyšli pod Koráb, a tam jsme zažas-
 li. Stráž, kdysi pustá, teď byla rozdělena geometry na políčka, bu-
 dující zahrádky, a lidé už tam vytrhovali pejz, obraceli zemi rýčem,
 ti snaživější pracovali i v noci, takže už vysazovali jahody a zele-
 ninu. Vladimír si vždycky vybral to políčko, kde bylo nejméně udělá-
 no a pomáhal, rval se s plevelem, pracoval celým tělem a rád přitom
 hovořil o tom, co zažíval, když obracel hlínu, mával vždycky hmatový
 prožitek, že defloruje rýčem slehnu zemi... Ten čas jsme pomáhali
 ženské, která navíc měla s sebou kočárek s dítětem, které pořád pla-
 kalo, takový žár byl na té stráni... Vladimír nechával přepadst do
 slunce svoje blondaté kučery a ta ženská odbíhala k dítěti, někdy

vytáhla prs a dala dítěti pít... Navečer Vladimír, když se loučil a vymíňoval si, že zítra přijde zase, ta ženská myslela, že zase chodí po zemi Kristus a políbila Vladimírkovi hřbet ruky... ale jindy zase, když Vladimírek složil do dřevníku na dvorečku uhlí a začal dýchodkyni vykládat o svých problémech a své práci, stařenka neklidně čím dál tím víc, pak dlouho se dívala na sekýrku zaseknutou do špalku a v zoufalství sundala sástěru a přikryla tu sekýrku... a oddychla si, až když jsme s Vladimírem odešli, ještě vyběhla a dívala se, zdali jsme opravdu zahneli k Hausmanům, zda už jsme pryč...

Z odstředěného mléka vyráběl smetanu, z uhelného mouru brillianty, z vrabce ptáka Fénixe, z chromého udělal závozníka, vždycky, když někde něčeho bylo málo, tam vrhal svůj talent, aby dokázal, že omnia ubique a v minimu je maximum, že každý bod na světě je středem rajské zahrady, zatímco visuté zahrady se zvolna mění v rozvaliny a prach a v tom prachu všechna krása odolává, v té špetce hlíny všechno začíná znovu...

Na staré poště byla hezká kelnerka, taková skoro buclatá cikánka a Vladimír tam rád sedával a psal dopisy. A jako vždycky přitahoval numera. Když jsem si sedl, právě takový hezký mladík vypravoval: Když jsem ji poznal, tak jsem měl ruku v gypsu, tak jsem byl tou tlapou zvyklej ji objímat, jenom vždycky hokla, ale zvykla si. Kluci mi do toho gypsu ledacos namalovali, jeden spisovatel, kterej přišel na besedu do nemocnice, že jsem neměl knížku, tak mi podepsal tu ruku v gypsu... ale ten malér, sundali mi gyps, a ta moje holka, až jsme měli před svatbou, tak že už na ni nejsem tak něžnej jako dřív... a vopustila mě. Včera - div jsem se neskácel! Koho to nevidím tu moji bejvalou, jak se vede s klukem, kterej má tu samou ruku v gypsu. Ty holky jsou stejně zvrhlý... Vladimír psal dál a jeho hlas vrčel pohoršením: Mne nechala taky, tak píšu dopis prokurátorce, předseda senátu mi doporučil abych byl na prokurátorku jemný... tak jí píšu zamílovaný už šestý dopis... ale hele synáčku, víš, co to jsou Bartonovy experimenty? Tak na ty já právě chodím. Film s nahotinkama. Kolem mne i přirození drátečky, v pohlaví přístroj. Porno-grafický film. Čárovičky se rozevčejí, ručičky přístrojů mrkají, čarují. Zprávy pro psychiatrii. Bartonová, doktorka. Víš? Zjistily stroje navíc oidipák. Když matka ráno vstává, tak číhám, jakoby ony-lem projdu nahatý. Má pořád parádni tělíčko. Dělá, že mne nevidí...

Mladík byl zamyšlený, bradu celou v dlaních, prsty až k očím. Pak řekl uvážení: Platím, víte, vona ta holka to má asi po tátovi, její táta je z Podkrkonoší, jednou vzal řidičák a občanku a šel přihlásit na národní výbor novou živnost: Anton Hulík, Běh. Až za měsíc ho chytili na nádraží v obrovském wreze jen v tričku. A v blázinci na něj nešli šokama, ale navořili mu tak zvanou blichku, takže po injekcích tak blouho blil, až se za tři měsíce vyčerpal. A za pat měsíců byl už zase z něj vobyčejnej člověk, instalatér, a vrátili mu řidičák i občanku... A zvedl se, obřadně zatukal kloubama na ubrus, a odcházel, Vladimír zuřivě psal dál, kolem úst se mu třpytily proužky o hořčáku, jistě teď mu vrchní nese třetí dvoudecák, ach, to bude dopis, pro milestrdenství, čtvrtá stránka a pořád Vladimír ještě nejde s kopce, ale do kopce, pořád ta manialókní nálada, ve které řekne to, čeho bude zítra litovat... Nechal jsem Vladimíra psát, jdu raději procházkou Šlosterkem, můj bývalý lékař, na penzi, můj obvodní, nastavenou rukou, dlaní k nebi, láká sýkorky, aby usedly a zobaly mu burské oříšky, když mne vidí, tak na mne: Á, vy vypadáte už líp, kdepak se pitvat...fífífífífí! Tak zdalipak jste si už vyměnil četbu, něco veselýho, co? Humoristický listy, že! Včera se uškrtil v oku tadyhle zajíc. Kdepak je šneska moje perukářka, modřinka? Tak co, ještě to mokvá, mokvá? No tak, to je dobře, a co stolice, už se upravila? Upravila. No tak je to krásné, velký úspěch vědy... Natočil jsem se, aby mne pan doktor lépe viděl, prohlídl si mne a pokusoval tím samým tónem... Děti taky krmí z dlaní, ale občas ptáčka chytanou. Modřvře k dětem. Ale víte, tu láhev višňovky, co jste mi dal, to jsme se ženou pod stromčkem vypili, vypili. fífífífífí, kdepak je moje modřinka, můj brhlík?... kolik je hodin? No jo, chvilíční uškrtili zajíce, kterýho jsme tady krmili deset let... Naklonil se a počepal mi, drže mne pevně pařáty za ruku: Kdepak, zabíjet se sebevraždou... Povídám: Ale to já ne, to Vladimír... A on přesně: Jste přece Vladimír... fífífífífí, kdepak je šneska moje modřinka. Můj brhlík? fífífífífí!...

Vladimír se nechal přáteli přemluvit, aby si s nimi vyšel za motivem do přírody, do světa zjevů. Za dva dny přišel se štaflema, malkastlí, bez obrazu, ale vyjevený, nevyspalý, oslněný. Doktore, dejte mi pokoj s přírodou! Malovali jsme lesík u Kládna, a když

jsem domalovali krajinku, přijela policie a zatkla nás jako špióny, křičeli na nás do rána, kdo si od nás objednal ten obraz, protože ze tří lesí cm, tam jak svítily kmeny, tak mezi nimi při trošce fantazie je vidět kladenské hutě, a kdyby to byl nepřítel, tak má přesný nákres, kde naše ocelárny jsou. Za lesem! A tak že jsme špióni! Doktore, radši budu zas malovat na útraty vesmíru, radši budu zase špión nebes... Za rok nato se nechal přemluvit Rotbauerem, aby si vyšli malovat na pražskou periferii. Tak malovali zátoku Olšavy od libeňského mostu. To odpoledne přišel na hráz věsnosti Egon Bondy a sháněl Vladimíra, že bychom všichni tři mohli za soumraku si vyjít proti toku Rokytky, a tam si někde sednout a popíjet a zpívat lidové písně, Vladimírkovu oblíbenou Sedí sokol na javori... A když jsem řekl, kde Vladimír asi je, šli jsme mu naproti. A hle! Po hlavní třídě, mezi proudícími davy jsem viděl Vladimírkovu hlavu, nešel sám, ale byl veden policií, s Rotbauerem, a za nimi poskakoval důchodce a pokřikoval: Dobří lidé! Tady vedeme diverzanty, špióny! A Vladimír se usmíval, nesl malkastnu, oba obrazy nesli policisté, kráčeli jsme za nimi do ulice Boženy Němcové, ulice Rosenbergových a čekali jsme. Za tři hodiny jsme ze Světu, pijíce dvanáctku Plzeň, viděli, jak ze dveří Bezpečnosti vyšel Vladimír a Rotbauer. Při pivě potom Vladimír vykládal: Ten důchodce přivedl na nás policii, že prej za tou zátočinou, co malujeme, že je loďnice, státně důležitý objekt... a když jsme dokázali, že nám šlo jen o strogy, předvedli nás a ... já řekl, že jsme placení v dolarech, a tak s námi sepsali protokol! Musíme zase zacouvat do humánní abstrakce... Egon Bondy lálel: Do prdele, Vladimírku, vy máte víc štěstí než rozumu. Číme si tajně podávají dveře, ale nikdo o tom neví! A vás živýho vedou živou třídou, plnou ulicí. Kurva fix! Já na vás musím žárlit, tolik zase slávy! A placení v dolarech!

Vladimír rád jezdil tramvají tak dlecho, až přišla chvíle, kdy konduktérka si dopředu procvakla kleštěmi několik desítek jízdních lístků. To zavřel oči, chytil se za žlučník a prožil současně několik rovin a docela jiných fází... jednak hmatově prožil sám sebe jako ty na sebe navrstvené jízdní lístky a jejich perforaci, dál prožil svoji žlučnickovou koliku, která se podobala procvaknutí jater kleštěmi žlučnickového záchvatu, dál prožil perforaci dvanácterníku... a když otevřel oči, procházel se a domýšlel, jak a kde bude perfo-

rovat grafický list, ve kterém už napřed prošel trauma v tramvaji. Jeho citlivost byla taková, rád o tom vyprávěl, jak se děsil toho okamžiku u krejčího, který mu šil nové šaty, kdy krejčí před ním poklekne a centimetrem mu začne brát míru na nové šaty... kdy zaseune lehkým a decentním způsobem prst s centimetrem mezi jeho nohy, aby vzal míru na nohavice... a jak při tom obřadu u krejčího omdlél. Kdykoliv se zřítilo letadlo, Vladimír se zajímal o podrobnosti. Jednak prožíval katastrofu jako pasažér, který s ostatními je vysypáván do prostoru, jednak uhořel s ostatními při dopadu, nebo byl rozstřelen při detonaci motorů, ale hlavně zažíval sám sebe jako letadlo, kterak se řítí do oceánu, nebo padá na zem, nebo je rozhozen do vzduchu, a pak část po části podle hmoty dopadá do krajiny. Když se dozvěděl, že pojišťovací společnost, aby ukázala, že byl na letadle spáchán zločin, svezla zbytky a sestavila a slepila je v původní letoun, Vladimír jásal: To je můj případ, tak já sám sebe zrovna tak dávám ochromady vždycky jednou za týden...

Vladimír se uměl uvést do stavu nepřičetné chorobnosti, aby jí explodoval a vyhodil se grafickými listy. Takže rytmicky byl příliš nemocný, a příliš zdravý... a tak jak kdo jej zastihl v tom kterém stavu, tak se mu jevil. Příroda však postupuje tak jak Vladimír, a protože příroda byla před Vladimírem, lze říci, že Vladimír byl její žák, její produkt, její ctitel... Jednou jsme si vyjeli s Vladimírem do brdských lesů na houby. Ne ani tak na houby, ale chtěli jsme jet tráť, na jejíž koleje se položil Egon Bondy, ospán opiáty, aby se nechal bezbolestně přejet, avšak tu noc byla výluka té koleje, na které Egon ležel, a tak se ráno probudil ne v říci ontologie, ale pořád na kolejích, zatímco vlaky jezdily po koleji druhé. Když jsme přišli na smíhovské nádraží, byl čas, chodili jsme po peroně a zálibně koketovali s lokomotivou. Strojvedoucí čistil kondenzátor a já povídám: Pane Kopic, kdyby vám tak hodili míč do uličky, ještě byste se prodral a dal gó! A pan Kopic, strojvedoucí, bývalý centerforvard Polabana Nymburk, řekl pyšně: A víte že jo? A víte, že si rád ještě zakopu? Kterej vy jste? A já povídám: Já jsem váš obdivovatel z Nymburka, z pivovaru. A pan Kopic, zatímco Vladimír žasnul, pravil: Pánové, je doba odjezdu, smím rosiť? A udělal šlechtické gesto, kterým nás zval na lokomotivu. A vystoupili jsme na stroj a pan Kopic čekal, až vyprávěči dá znamení, a natáhl za páku a vlak vyjel. Za

jízdy nám líčil pan Kopic, jak ze Smíchovem jeden otec přitáhl syna do kolejiště a nechali se oba přejet, jak viděl, že syn se vzpouzí, ale otec byl silnější, zrovna tak jako Abrahám, když obětoval svého syna Jakoba, jenomže Bůh v poslední chvíli se vyhnul, zatímco on ne, on, mírumilovný pan Kopic, už brzdil, přesto přešel otec i syna, viděl jen, jak nožky se uskočí... Vladimír byl dojat, slzel. Když hrak neštěstí odešel, Vladimír poprosil, zda by na chvíli mohl podržet řídící páku? A pan Kopic řekl, že ano. A Vladimír držel páku a díval se okýnkem, pak páku vrátil a prohlásil: V té páce je hmatově cítit celou lokomotivu! Celý vlak! Celou trať! Povídám: Tak tady je to místo, kde ležel Egon Bondy, a ukázal jsem a Vladimír prohlásil: To je Apollinsirovo pámo, co jsme za těch pár minut prožili. A s rozkoší stál rozkročený... A já, který jsem naježdil a vychutnal žejbrování celé lokomotivy, otiřování, každý převal kol přes styky kolejnic, všechno jsem zaznamenával celým tělem, protože za války jsem se stal výpravčím, byl jsem i u traťové služby, jezdit jsem na lokomotivě musel, abych poznal podle pohybu, jaké vady jsou na spojích, jaká hlášení máme podat, aby železniční spodek byl vyspraven... Já jsem viděl, že Vladimír prožívá tu jízdu jako hmatový prožitek nejen stroje, ale současně i kolejnic a vůbec celého pohybu vlaku, zase měl ty rozšířené oči, a já jsem viděl, jak tu chvíli se Vladimír opravdu stal vlakem, lokomotivou i celou tratí. A jak lokomotiva s tendrem, tak jak kuplung dovoloval, něžně a brutálně přivozovala a navozovala milostnou komunikaci, Vladimír tuhnul a šeptal mi: Mám parádní erekcí. A vlak zastavoval v Žalní Třebáni, on Kopic si utřel ruce pucvolí, a když se s námi rozloučil, omlouval se: To víte, Vojta Hulík mívá tak čistou lokomotivu, že nosil bílé rukavičky...

Vladimír, když tvořil, pracoval zpravidla vysvlečený donoha. Jednak miloval nahotu a hlavně přistupoval k satinyrce nebo měduně desce zrovna tak jako k milostnému aktu. Postupně, jak se uváděl do erotického a tedy i tvůrčího vzrušení, rozpočítal si vždycky čas tak, aby mezi rytím a zneřováním metrické desky uplynul ten krásný oblouk, vzepnutý mezi erekcí a ejakulací. Když pracoval se satinyrkou, pomazával grafické listy svým semenem. Viskozita semnálního něžného povlaku umezává všechny jeho grafické listy...

Jednou jsme se vydali s Vladimírem do Mělníka na Ludmilku. V kryptě katedrátky Vladimír obdávával kostnici a dvě lebky, které

měly lebeční kost rozežranou syfilišou, pak Vladimír se nadchnul soutokem Labe a Vltavy, protože Vltava byla mohutnější než Labe, a byl spokojen a líboval si, že až od ústí by se řeka až do moře měla jmenovat Vltava, jmenuje se Labe. Pak jsme šli pěšky do Beřkovic, a podle zdi blázince jsme chodili až do večera, tak ten ústav se Vladimírkovi líbil, dokonce si přál jednou tady bydlet... Pak jsme se vydali do Litčkova, kde Vladimír, až už byla tma, objevil pod košatým stromem u potoka sochu, která neměla hlavu. Tím jsme navázali komunikaci se sochou u Kokytky, která byla taky bezhlavá. Pak jsme si spravovali chuť po Ludmíle pivem, a v noci jsme vystoupili křížovou cestou k rozbořenému kostelu. Svítil měsíc, a tak z hlubokého stínu košatých stromů aloeji jsme vkračovali do vápna měsíčního světla. Na kopečku, u kostelíka táhl hrůzný právan, ulehli jsme do zátiší a dívali se do krajiny, krásně svítil blázinec v Beřkovicích. Pak Vladimír ohmatel vrata, a tiše je otevřel. Vešli jsme do rozbitého kostelíka, círou ve zdi svítil měsíc. Tři korouhve v objímkách u lavic. Vladimír ustlal si na oltáři, uleh, pod hlavu si dal cihlu, uleh jsem vedle něj, že jsem měl málo pod hlavou, Vladimír mi dal svoji cihlu a hlavu si stulil a opřel pod zolomenou paži. Měsíc svítil tak do kostela, že oslňoval. Vladimír sestoupil a přinesl korouhev a přikryli jsme se. Vladimír pak natáhl nohu, dotknul se špičkou botky věčného světla beze světla a rozhoupal tu dekorativní nádobu zavěšenou na třech grošovaných řetízcích tak, že nádoba dosáhla až do toho chlerového měsíčního světla a zaplála, až oslnila... kyvedlo věčnosti vždy zizelo ve tmách jako noční pták, avšak když se objevilo ve světle měsíce, zaplála ta nádoba jak překrásný bažant, jak pták Fénix, chvíli setrval nehnutý, to když dosáhl vrcholné fáze, a gravitací a přirozeným pohybem Vladimírova střevice se vrátil do tmy. A celý ten mechanismus na řetízku upoutaný u stropu nážně vrzal, jak kroužky se rzivě o sebe dřely jak plotýnky choré piteře. Vladimír měl celou noc otevřené oči, zíral na pohybující se věčné světlo beze světla, nemrkal, leželi jsme neznak, jak přemyslovští králové se svými manželkami... Na úsvitu, když už bylo vidět, Vladimír usnul a blaženě se usmíval. Pak přikryti pouťovou korouhví přes prsa jsem ve světle viděl, jak na Vladimírovi leží trup Svatého Václava, a na mne vyšly stříbrnými a zlatými nitěmi vyšité nohy svátce, který rád pil, rád hovořil se zvířím a byl ubodán vlastním bratrem,

protože na celém světě vám nikdo neodpustí, že chcete žít v míru a na útraty opilství a tedy vesmíru...

Agonie a extáze byly pro Vladimíra jedněmi a těmi samými dveřmi, kterými se vchází a odchází, neboť vejítí pro Vladimíra znamenalo smrt a odejítí život. Vladimír nebyl recesista, a proto neobracel věci na rub, ale obrácené věci obracel na líc. Čili naroditi se bylo pro Vladimíra umřítí a umřítí bylo naroditi se. Proto byl Vladimír náchylný na stigmata, nikoliv na počest Krista otevřením ran, ale byl posetý stigmaty práce s kovy a výrazovými prostředky černého křesla, jeho ruce i nohy byly plné zajizvených ran. Miloval tak tu svoji fabriku, že kdyby ještě o trochu zvedl laťku své hysterie, z prstů by se mu sypaly mrazivé piliny, kašlal by drobné špony a chrchlal ocelový prach... ostatně železo a síra, mangan a uhlík, vápno a voda, a ostatní minerály, které příroda přivolala ke stavbě lidského těla, při přiblížení shodných minerálů a kovů k Vladimírovu tělu, všechny ty prvky jásaly a volaly a Vladimír jen a jen sledoval jejich touhu a lásku k těm spřízněným kovům, které umírajíce vstávají z mrtvých, kolotajíce v říši metamorfóz...

Když jsem se vrátil z Paříže, tak jsem Vladimírovi několik hodin držel tiskovou konferenci o tom, co jsem viděl. Vladimír byl nadšen: No né, doktore, ta Paříž, to musí být nádhera, skoro jako Libeň, možná skoro jako Vysočany. A když pustíte fantazii z řetízku, je Paříž tak krásná jako Žižkov. Z toho, co jste mi povídal, jsem si znovu zemiloval Strilla, ty jeho zdi, ty opraskané zdi, který dovedl tak krásně namalovat, že jen je vidíte, už chcete vytáhnout ptáka a pochoť je. Jak říkám, doktore, ta Paříž musí být ale nádhera...

Vladimír ke všemu přistupoval s rituálem, sokrátlně. Ke práci vždycky o půlhoдинu dřív, aby se zvolna připravil, tak jako kněz na mši, když dostal dopis, tak nejdřív tomu ani nevěřil, vrátil se a znovu si pečlivě přečetl adresu. Když zjistil, že to je opravdu jemu, položil dopis na stůl. Pak si umyl pečlivě ruce a přepečlivě otevřel dopis. Pak se pročetl a teprve potom usedl, nasadil si brýle a zvolna přečetl, pak dopis složil a přečetl ještě jednou. A potom dopis založil do kufříku k ostatním stovkám dopisů, k ostatním tisícům psaní. A rovná^{tek} když psal, tak taky k tomu nepřistupoval jen tak. Napřed učinil zápis do deníku, potom se uchýlil do ústraní,

nejraději v hospodě, když si poručil pivo, přidal k tomu ještě jeden hořčák, a když dopis měl být kromobyčejně výrazným, dal si hořčák ještě jeden. Když pak zjistil, že je ve stavu milosti, začal psát a to to letělo, jeho psaní se podobalo roztočenému vodovodu. Když dopsal, zapálil si obřadní cigaretu, uvažoval a sledoval, co asi ten dopis vyvolá, když cítí, že ten dopis vzbudí pohoršení, dal si ještě jeden hořčák, aby měl sílu dopis zalepit a hodit do poštovní schránky. Vždycky zabubnoval na kantlík, a ještě přstem hmatnul, zda dopis nelze vytáhnout. Pak druhý den odhadoval, zda už dopis došel, a v duchu vychutnával přes cizí oči a mozek, jak asi ten dopis pohoršil, zranil, někdy i potěšil. Dopisy Vladimírovy vždycky byly osobní a agresivní. Čím víc Vladimír myslel, že dopisy odrcátý poraní, tím větší se těšil zdraví. Když Vladimír měl jít na návštěvu, tak se vždycky připravoval celé odpoledne, pečlivě se vykoupal, oholil, zkoumal v zrcadle, které by byly nejlepší šaty nebo svetrčky. Když vstupoval po schodech do domu, kam šel na návštěvu, nebo byl pozván, omdlíval z představy setkání, kynul představou, co řekne... vždycky se připravoval na setkání s kýmkoliv jako na setkání s dívkou, před kterou by se možná zohl nebo musel svléci donaha. Rovněž tak přistupoval ke své práci. Vždycky měl dokonalou přípravu, předem vymyšlené šaty nebo nshotu. Každá práce se satinýrkou byla mší, slavnostním průvodem, akademií. Katolický rituál vstoupil do Vladimíra podvědomě a nevědomky, proto jakákoliv událost s Vladimírem měla povahu a pečť tajemství. Obřadnost však Vladimírovi dovolovala, aby ve společnosti říkal nejen co proti ní a jednotlivým členům má, ale aby zaútočil tak, že potrefení spadli ze židle, obřadnost Vladimírovi byla zástěrkou, aby decentně vyzpovídal se ze všech svých komplexů, že všech^{svých} sexuálních a erotických obscénností, takže Vladimír dovedl z ničeho nic lidi uchránit tak, jako krajta tygrovitá králičky. Vladimír s každým ve společnosti zraje úplně souhlasil, každému dal za pravdu, avšak pojednou dostal sílu, pravil: Ale, když dovolíte... a vzal svůj předchozí hovor do rejdu a jako při mši transsubstancoval obyčejnou oplátku a deci bílého vína ve svoje konkrétní tělo a ve svojí krev, kterou umazal přítomné, ať chtěli nebo nechtěli...

Vladimír neměl rád dialog. Měl, ale jen jako metodu, kterak se doptat, kudyma se jde na nádraží a tak. Pravou dialektikou rozu-

měl jen způsob, kterak se hádat sám se sebou a špornami protikladů se dohnat k monologu. Monolog, to bylo Vladimírovo kafe...

Vladimír nejenže přitahoval Černou kroniku a lokálku všech večerníků, ale dovedl vždycky se vznášet nad událostí, kterou současně prožíval do mrtě. Jednou jsme si vyjeli do Klánovic, a když jsme kráčeli po chát a vil, Vladimíra upoutala na řetěz upoutaná borovice, kterou chataři káceli a ta borovice musela padnout mezi chatu a garáž. Páze se blížila tragedii stromu, který s velkým nádkem je pilou a sekýrami sražen k zemi. Kmen připoutaný na hubzuku, kterým se přitahují v přístavech lodí k molu, užož se naklání, Vladimír zjitřen zíral, dělník ještě jednou, několikrát, jakoby zapumpoval pákou a stoletý strom se konečně dostal do situace pádu a zvolna se řítí k zemi, avšak k hrůze všech dostal rozcochatou korunu trochu jinší směr a padl by rovnou na garáž, kterou by rozčlil k podlaží. Jeje, je!, vydechli ztrnulí účastníci. Avšak jediný Vladimír přiskočil, několikrát zapumpoval pákou hubzuku a řetěz stáhnul kmen tak, že padl mezi garáž a chatu. Ľeva vystřídala zděšení. Vladimír pravil: Pánové, v životě jsem nekácel borovici, ale jsem nástrojař v KČ ve Vysočanech a tím je řečeno vše! Jindy jsme si vyjeli s Vladimírem, chtěl vidět Doubravu, obec, kterou vede jediná silnice, která za vsí však končí v Labi, potom jsme na kolech vyjeli do Byšiček, kde zase jediná cesta, která tam vede, objede náves a zase musíte nazpátek, protože jako v Doubravě, cesta i silnice končí tady, a abyste se dostali dopředu, musíte zpět. A v těch Byšičkách jsme viděli toto: ve vratech stáli a zírali do středu dvora vesničané, na zdi seděli kluci a zírali do středu dvora, přes sousední ploty zíraly hlavy venkované a zíraly do centro dvora, odkud zezníval vysoký zvuk cirkulárky. Vladimír už dopředu věděl, co se to esí ve dvoře stalo. Vešli jsme a já jsem taky zíral jako ostatní, nemohl jsem z místa... Uprostřed dvora zučela cirkulárka, před ní skoro klečel člověk jako kněz při mši, hlavu měl celou až ke krku ponořenou do stále se otáčející pily, která jak měla výkyv, vyřezávala do krku a lebky centimetr široký zářez, stůl cirkulárky byl plný krve, která se ve slunci třpytila, ruce mrtvého ležely v té schnoucí krvi, a všichni, kdo se dívali, nemohli z místa, protože ten obraz byl tak tragický a překvapivě krásný, že přisádkoval a zasádkoval všechny ůdy citlivých lidí. Jediný Vladimír přiskočil k pile, stiskl knoflík pod stolem, když se vztyčil, měl rukáv plný krve, a cirkul-

lárčín hlas slábnul, a když cirkulárka utichla, do divoků se vrátil pohyb, ale rozcházeli se jako těžcí revmatici, jen několik odvážlivců přistoupilo k neštěstí, nad kterým se tyčila do slunce Vladimírova hlava plná sluncem zalitých kučer. Vladimír zvedl ruce do třeptu dne a zvolal: Nedotýkat, až přijde kriminálka. Nedotýkat! A vraceli jsme se na bicyklech, Vladimírov rukáv zalitý krví se třpytil a rychle schnul na slunci, Vladimír s ~~rozčáhlou~~ hlavou vztyčenou, nearkající, rozrážel proudící vzduch, jako vždycky byl poctěn, když už se událo neštěstí, že ho osud zatáhnul tem... Když se to dozvěděl Egona Bandy, dlouho si prohlížel své dlaně, rudnul, ale pak se ovládnul: Já už se s váma zlobit nebudu. Já teď musím vylízt tam, kam za mnou nemůžete, kde budu nezranitelný... do posledního patra indický filosofie, kde i nirvána je ulpívání... A protože Vladimír je schopnej všeho, tak odkopnu žebřík, abyste za mnou nemohli... ovšem, ta silnice vedoucí do Doubravy a končící v řece, ta cesta do Byšiček, kde vobjede náves a cesta dopředu je cesta zase nazpátek, tak to zajeđu zkontrolovat já sám... to je moje cesta a silnice, to je cesta Egona Bandyho... Kurva fin!...

Do Vladimíra se zamilovala stará paní Šulcová, která vybírala popelnice a odpadkové bedny, starý papír a hadry a kovy prodávala do sběrných surovin. Nosila černé rukavice a tvářičky měla nabarvené rumlíkou, a že se nemyla, vrstvil se jí ten nátěr na tvářích, takže vrstvy se odchlipovaly jako lístkové těsto na kremrolích. Ta měla utkvělou představu, že Vladimír by mohl být knězem u adventistů. Aby si Vladimírka naklonila, tak mu chodila uklízet, jindy mu přinesla kabát po zabitém dělníkovi, kterému probodli záda, jednou přinesla šaty po zavražděném, kterého shodili do jámy s vápnem na stavbě, jindy nám přinesla láhev nedopitého líkeru, a když jsme vypili ten šalvestr, tak nám řekla, že to našla v popelnici; jednou přinesla takovou moderní sošku kočky nebo psa, ale pak Vladimírkovi pošeptala, že uvnitř je kocour, kterého betonáři z lagrace hodili do tekutého cementu a vyhodili na vzduch, a kocour ztuhl a umřel uvnitř tohoto betonového krutýře. Ale jednou po Ježíšku přišla paní Šulcová a vypravovala Vladimírovi, že do bytu vzala cikány a ti, jak se bořili v noci, tak potmě bořili i jí, a tak teď spí raději v opuštěném magacínu, kde je šťastna, avšak že v noci tam jsou tak hladový krysy, že jí sežraly vánočku, kterou jí dal Vladimír, i když tu vánočku měla na prsou. A tak Vladimír, když se jednou večer stálo, koupil si vánočku a krácel na Kotlasku. Potkali jsme Egona

Bondyho na rohu ulice Na Žertvách, Egon, když viděl tu vánočku, tak už mával rukou. A Vladimír mu vykládal všechno o paní Šulcové, o tom, jak vystříhl ten kabát po božný sartečný ráno, jak ho nalepil na plátno a chce to sukno domalovat, a pak se rozloučil s námi, že chce spát s paní Šulcovou, aby na prsou se v noci rval a zápasil s krysy o tu vánočku, že nám ráno poví, jak to dopadlo, on že jí jen tak krysám nedá. Egon Bondy rozhrnul husté křoví kustovice, zalezl tam, jen nohy mu koukaly, a nařikal v tom roští a trati: Jeje-jejejeje! Jeje! Dharmovi vandráci jsou v Praze! A já vo tom nic nevím... Jaj! Dneska se se Zbyňkem Fišerem asi pěkně vožerem! Jaj!...

V automatu Svět jeden krejčí se díval na svět jen prismatem Sionských protokolů. Pak si dal od Vladimíra hádat podle rukopisu. Vladimír povídá, podle písma jste samotář, melancholik. Podle písma berte jste měl být fořtem, zabít svoji ženu, zakopat ji v lese, ať si ji potom hledají! Krejčí byl tou vidinou tak nadšený, od chvíle zakopané ženy v lese nazýval Vladimíra: Nádherný borče! Pak chvilka přerušení, cikánská rvačka, samá gestikulace, všechno na zemi. Když paní Vlaštovková vytáhla práce a mocnými kopanci je donutila, že přeběhli celé náměstí a svalili se až pod pomník Podlipného, žádné škody nebyly shledány. Jen rána pěstí do plintrámu dveří. A vedle nás psal člověk dopis, slinil půl hodiny tužku a pak napsal větu: Podávám ti poctivě obě ruce. Vladimír po té rvačce na útraty vzduchu a odřeného kloubu si vzpomenu: Ach, taky jsme se s bratrem takhle rvali, a když jsme se jako bratři usmířili, dělali jsme berany, berany duc. V noci epileptický záchvat, prorazená lebka. Muž naslinil tužku a psal další větu: Drahá Evženko, nedrásejme si nervy. Psal dopis, byl stár, fialový nos, fialové cévky na nose tučné jako žížaly. Krejčí nadšený fořtem a zakopanou ženou, pravil: Nádherný borče, máte pěkněj kabátek. Krk šest, záda taky šest, to je móda z Ameriky. Centimetr pod pupík, pustit jej dolů, tři prsty od pasu vybrat... Vzal centimetr, a když chtěl změřit Vladimírkovi kalhoty a dotknul se jej v rozkroku, Vladimír rozlil pivo...

Když se Vladimír rozváděl, v hostinci za větrem jeden důstojník se kasal: Dělejte to jako já, seřežte ji řemenem! Za měsíc jsme potkali toho důstojníka Na zastávce, celaj byl hrbatej, oči švidratý. Pojďte na skelníčku, plakal. A rozbalil to v pláči: Žena mě vyhodila z domu, abych jí před tím dokázal, jak trpím žalem, rozmontoval

jsem psací stroj do posledního šroubečku, ale ona to nepochopila. Vobčas se, nespím, a když, tak ve stoje, odstavil jsem almaru maličko a tak žalem spím jedině na stojáčku... Ale pak přišel člověk a rozhrnul košili a ukázal, že má slavička místo hlasivek. Potřeboval se svěřit, Vladimír, to byla vždycky zeď nářků, pravil: Jak se jmenuješ? Muž vytáhl notes a napsal: Václav Kopecký. A pak psal: Za ty dva roky jsem dostal .300 injekcí, za ty dva roky 28 operací, v pondělí mi budou zase zašívát slavičky... milovaná žena mi odešla s jiným chlapem... bolí mě nervy... ukradla mi 500 korun... vím, že se jmenuje Jarča... ale jiný jí znají, až ji potkám, nechám jí sbalit... Paní Vlastovková je opálená, Vladimír po očku se na ni dívá, na obryni paní Vlastovkovou, která hází natočené plzeňské sklenice tak, že jedou po pultě až pod ruce pijáků. Co jsem? ptá se paní výčepní. Vladimír: Jste růžové prasátko s barvou opadávající pivoňky. A paní Vlastovková s velkým smíchem: A co jste vy? Vladimír bez váhání: Meteorologická stanice, která místo mozku má houbičku na drátování nádobí. Pak vešel mladík, těkal a hledal, komu by dal do držky, ten krásný typ českého bijáka, kluk, kterej pořád pase po uražené spravedlnosti. Nikdo na obzoru, vychází kopancem ze dveří, nasupený, klobouk do očí, které hledají objekt. Vycházíme ven, jdeme přes šraňky, keř bílých růžiček se pne přes budku p evodových klik od šraňků. Vladimír: Jako by přes tu budku přehodili záclonu... Choromyslní občané se dobrovolně řadí do fronty na Večerní trahu. Jasminová halenka. Zelená sukně. Vladimír: Hele, doktore, ale vy mi to stejně nekoupíte! Potřeboval bych barev jako na výtisk nedělního Rudého Práva, deset sieny pálený, dva tucty černý, jeden tucet rumělek, ale vy mi to stejně nekoupíte, nebo koupíte? Tak ještě dva tucty pařížské modré, jeden tucet umbrý, jeden běloby, ale vy mi to stejně nekoupíte, nebo koupíte? Fakt! Tak ještě dvacet čtvrtěk a uvidíte. Když já jsem tý můj holce moc důvěřoval, posteskli si, aby měla trochu radosti, tak jsem před ní stárenguloval, avšak ona zase u vás. He! Koupala se nahý! Ve dvanáct hodin v poledne! Rybáři dělali chybný výkony, cyklista rovnou sjel lebedou ze strážě, dobrovolně po hlavě do řeky, no řekněte, jaké měla tělo, řekněte! Přishejte! Co? Odpoledne Violetu hodila do záchodu, já jsem to rukama tahal. Cvásem tenkrát jsem na to měl právo, protože jsem byl její muž... Mně se po ní, doktore, stejská, co já jsem bez ní... a Vladimír už kráčel nazpět od Palmovky ke šraňkům a plakal, dva vodovody mu hrčely z očí, tak upřímně plakal, s hlavou vztyčenou nesl

svůj zármutek jako ozdobu, jako pochodně, a lidé, kteří kráčeli mu naproti, hlavně ženy, se otáčeli za ním, a chřípí se jim vzdouvalo a každá druhá měla na Vladimíra chuť...

Když Vladimíra začalo bolet na prsou nebo měl v paži revma, tak vždycky si kupoval obyčejnou žitnou, takzvanou čistou anobrž režnou, kterou si natíral prsa nebo tenisový loket. Když ho bolelo tuze v krku, namáčel si šátek do žitné kořalky a obkládal na krk, když měl horečku, tak půl flášky jsme vypili a ostatní do ručníku a obtočil si tím hruď, protože tak to dělala jeho babička. Jináč jsme každou zálohu a každou výplatu dopředu viděli, kterou kořalku si koupíme, to jsme už věděli skoro celý rok dopředu, postávali jsme před krámy s kořalkami a vybírali si, uvažovali, přeli se, která bude asi tak odpovídat naší právě jeoucí mentální poloze. Někdy jsme si kupovali kořalku dvě a míchali je, tak třeba láhev rumu je výborná, když se smíchá s griotkou, láhev rumu je také tuze lahodná, když se smíchá se zelenou fofrmincovou kořalkou, tato syntéza se jmenovala ryt-majstr, jindy jsme míchali žitnou kořalku s rumem, jako takzvanou zednickou... anebo jsme pili každou láhev extra, vždycky ale po nalíščích... tak se z toho vyvinul rituál. Láhev jsme zamykali do příborníku, který tam nechala paní domácí, vždycky jsme odenkli, obřadně nalili, pak jsme zase kořalku zamkli a přivoněli si, ťukli si, a pak jsme každý podle povahy kořalku pili, někdy ex, někdy jsme usrkávali, pochvalovali, a když jsme dopili, tak jsme zase chvíli něco psali, ale ani ne za čtvrt hodiny jsme už zase stáli před příborníkem a odmykali, jako kněz hlavní oltář, a zase jsme si nalívali další skleničku a zase jsme zamkli, a zase jsme pili, a divili jsme se, jak zkraje z lahve ubývá, ale s láhví to bylo jako s dovolenou, nejššív to jde pozadu a pak poslední týden už dry padají, tak jako skleničky do našich nadšených hrdel, protože my jsme vždycky cenili na kořalince to, jak viditelně jsme se stávali lehčí a lehčí, jak jsme dostávali nadšení, jak jsme se přitrouble usmívali, a jak nás ten alkohol a to odmykání a zamykání příborníku spojovalo tak slohu, až jsme svorně prohlásili, že tuhle skleničku jsme už nem li pít... a pak jsme se odbatolili každý do své postele, a sledovali jsme, jak alkohol dostává v útrokách a hlavě opačné znaménko, jak se mění v krásný spánek, který ráno vystřídala tupost hlavy... A nikomu jsme z téhle zálohové a dobírkové lahve nedali ani stupečku, na to jsme měli lahve jinačí, takhle bylo jen naše tajemství, kd ž n kdo přišel, tak jsme každý schovali skleničku pod

svoji postel, a nenapili jsme se jeden bez druhého ani slzy, protože to byla jen a jen naše záležitost, jako moje pití kávy, které si udržuji dočas, kávu musím pít jen a jen sám, sakrálně, jen sám vychutnávat usrkávání kávy, kouřit tři silné cigarety a navozovat si tak krásnou meditativní náladu, že kdokoliiv přišel, uhasil jsem cigaretu, nechal celý ten obřad ladem, zrovna tak jako s Vladimírem jsme otvírali a zavírali krásný příborník, který, když Vladimír definitivně opustil Libeň, jsem na jeho počest otvíral a popíjel sám, avšak bez Vladimíra to bylo znesvěcení hostie, a tak jsem ten příborník od paní domácí koupil a sekyrkou, tou, kterou přede mnou Vladimír schovával, tou sekyrkou jsem rezbil ten kus nábytku a po částech spálil v samech, nasmelouchaje, jak a s jakou chutí plamen hučí a mlsá tou kořalkou a vzpomínkami nepojené dřevo...

Vladimír uměl tak jako já hovořit se zvířaty, kdekoli potkal kočku, hned jí nastavil prst a navázal dotknutím se čenichu s kočkou komunikaci a říkával: Doktore, kdo kamarádí se zvířátky, zadarmo kamarádí s lidem a tak jednou ranou propojuje a spojuje to nejnižší s tím nejvyšším a uzavírá tak kruh, zrovna tak jako já ze všech těch odpadů fabriky grafickým listem fičím k těm nejvyšším porývům svého ducha. Chachá...! A tak se stalo, že když jsme jednou vyšli nad Kellerku, tam jak je rybníček, blív s vrbami, jako z Erbenovy básničky, a když jsme se šli podívat do hospody U Mluvícího psa, kde opravdu byl vlčák, který docela zřetelně poslal hosty do prdele a ještě přesněji vyslovil hovno, vraceli jsme se přes prosecký hřbitov zarostlý po celé svaté zemi břešťanem, došli jsme k proseckému kostelíku, akdyž byl otevřený, vešli jsme tam, protože tenhle kostelík byl nedávno skoro tisíc let starý... a tam uklízečka utírala lavice, a s ní chodil krásný kocour, takový jako já mám rád, mourovský, s bílými fusekličkami a bílou náprsenkou a růžovým frňáčkem, a ten kocour chodil po lavicích, a když uklízečka poklekla a utírala oltář, kocour vyskočil za ní na pódiu, seděl vedle zvonku na pozdvíhování a díval se tak, jakože je ministrant nebo kostelník nebo ještě něco víc, jak se obával Vladimír... pak uklízečka skončila, poklekla a hluboce se uklonila a kocour kráčel za ní, zamkla kostel a vešla do fary a kocour taky za ní. Když jsem s Vladimírem šli v neděli na mši, bylo to tak, jak to předpověděl Vladimír. Při velké mši seděl kocour vedle zvonku, díval se tak na oltář, že když jsme se v první řadě otočili, uviděli jsme, že žádná lidská tvář nejeví tolik pobožnosti a tolik soudrosti jako ten kocour,

co se zálibně dívá na službu konajícího faráře, bužarem je v komunikaci rovnou s Bohem a Bůh přes faráře zase prostředně je v přímém spojení s kocourem, takže ve výjimečných případech kocouři předcházejí vlněné vůřicí, a v nebi že musí být plno koček. Když se tuhle úvahu dozvěděl Egon Bondy, řekl ztrápeně: Já si du rovnou lehnuť, kurva fix, kam ten psychopat na to chodí! A nepudu si lehnuť, já sebou tedy hned praštna, ať mě vožveze sanitka, ale ne ta vopbyčejná, ale ta s modrým křesadlem na čele... to bude ksakru zase noc...

Jednou v městě Kokycaň Vladimír ztuhl a míral do kouta. Dívám se na Vladimíra a vidím, že něco mimořádného se děje v koutě hospody. Bachor, pravil Vladimír. Vlastovky v letu, když jsem ještě nepochápal, dodal a zaviklal ukazováčkem spodními uby. Aha, povídám, sníh bych se otočil, maminka tak z termosky lžičenkou vybírá horkou kaši, napřed ji ohřívá v ústech... Nebo chladí, dodal Vladimír, a já pokračoval: A pak z úst do úst dítěte dítě krmí. Vladimír kýval hlavou a pravil: Ne. A já jsem záporně zavrtěl hlavou a tvrdil: Ano! Aha! zvolal jsem tiše, milenci si dávají polibek jazykem a ona prosí, aby on jí dal sliny. Vladimír vrtěl záporně hlavou a pravil: Ano. Radostně jsem přikývnul a povídám: Ne. Vladimír: Doktore, slibte mi, až takhle dopadnu, že nebudete taky tak... to. Povídám: Slibuju, a vrtěl jsem záporně hlavou. Pak jsem se otočil, abych viděl objekt Vladimírova dojetí. Dva přátelé seděli u stolu, jeden žvýkal pořádně, druhý jen tak mlal ústy... A teď jsem to viděl! Ten, co žvýkal pořádně, teď vyplivnul na talíř rozžvýkaný salám, ten bezzubý jako nějaké hašé pojímal vidličkou a nožem to, co mu přítel rozžvýkal. Ungelt, povídám. A Vladimír se zamyslel a vrtěl záporně hlavou, ale že se usmíval, viděl jsem, že vidí tam na fresce toho starce, jak dostává napít z prsu krásné mladé ženy. Krizová situace, řekl Vladimír. Povídám: A za války? Vladimír pošeptal: Hroza... víte, že bych to někdy zkusil? A vešel místní, asi blbeček, přišel s našemu stolu, srazil boty, až to cvaklo, a hlásil: Pane Eliáš, ta zelenou stříkačku jsme natřeli na červenou! Vladimír pravil: Já nejsem Eliáš, já jsem Niob. Eliáš je tedy, a ukázal na mne. A nádherný debil mi hlásil, že tentokráte tu červenou stříkačku zase natřeli na zeleno...

Vladimír pozoroval dalekohledem havrany letící zvolna nad Libní, přes Šlosberk někam do Chaber. Pak odložil přístroj a řekl: Doktore, nejmoudřejší pták na světě je havran a vrány. Žádný lety v ši-

ku, žádný polovojenský útvar na nebi, každý se fláká, jak mu to jde, a cíle dosáhnou zrovna tak. A potom, jak jsou skromný. Takoví černí Biogenasové to jsou. Když padnou na pole, tak si dají osení, když osení není, tak strniště, když dojde strniště, tak se dají do stohoslávy nebo hnoje, a stačí jim to. Já si točky nasadím ten můj černej rabínskej klobouk, jako bych si na hlavu posadil havrana. A černý rolák si na jejich počest koupím taky. A potom, hnízdějí a v tisících se líhnou v borunách stromů zátku barona Chotka ve Veltrusech, a když přijde zima, tak jich jsou plný stromy v Bohnicích, takže blázní jim říkájí bohnický slepice. A pak, staří havrani mají čich na střelný prach, jak jde někdo s puškou, odlétají. A potom, doktore! Doktore! Viděl jste na silnici přejetího havrana? Já ne, vlaštovky, drozdy, bažanty, koroptve, zajíce, ale havrana ne... A proč? Má tak přesnej radar, že odlétá pomalu, ale skoro těsně a pohybující se kapotou. Jít mozek jako havran, tak grafice pocházejí prsa na padesát let dopředu. Jak říkáš, doktore! Havran, to je můj ptáček!... A tak jsme kráčeli a stavili jsme se na pivo Na Korábě, a pana Myllera, tatínka toho nejrychlejšího hokejisty, kterého přivezli z Carmischwie tenkirchenu mrtvého a nikdo nevěděl jak. Vladimír dlouho si prohlížel pana Myllera, který ale byl veselý a točil pivo a šertoval, jako by se nic nestalo. Tak to má být, řekl spokojeně Vladimír, jako havrani, čoual, avšak když v tráku vyšel kouř, na zdi se objevila fotografie kudrnatého hokejisty v předklonu, jak se opírá o hokejovou hůl a brusle se mu třpytily jako ty jeho vlasy a úsměv široký skoro jako rozpětí bruslí. A rámeček v rožku měl malou uhlopříčnou černého flóru. Pan Myller špláchal sklenicí a dívaje se na fotku, řekl: Jan se tam podívám, už mě polejou slzy...

V Libni, Na hrázi věčnosti v č. 4, v tom zadním traktu, jak jsme s Vladimírem bydleli, byla kovářská dílna. Kdysi. Nemohlo tam jít slunce, tak byl ten zadní trakt z nouze stavěný, a tak když ještě bylo šero nebo pod mrakem, tak jsme nemuseli svítit, ale jak slunce pralo do protějších baráků a fasád a střech, tak v těch našich dvou pokojích byla tma, a tak jsme svítili elektrickými stahovačkami. Aby paradox byl dovršen, tak největší zima v tom našem bytě byla v květnu, červnu, kdy se teprve potily zdi a těch zimních měsíců, a když se vešlo z teplého vora do našeho bytu, každý se otřásl, jakoby vešel do lednice. Ale zase v zimě, v těch z opuky stavěných zdích, ty vydávaly teprve teplo, co se v nich akumulovalo v horkých letních měsících, a tak jsme ani nemuseli topit. Vladimír,

ten netopil v zimě vůbec, jedině v létě, když přišly ty letní zimy. Vladimír, protože tenkrát studoval Leonarda da Vinci, a chtěl být taky vynálezce a zločivatel, tak zavedl takzvanou soustavu Vladimírových zrcadel do oken, která se velice ujala. Někde jsem našel nebo uzmul, ani nevím, snad si jednou vzpomenu, jak jsem k těm zrcadlům přišel, zkrátka jsem dovlékl deset velikých obdélníkových zrcadel, které skotátase vešly mezi okna a na prkno uvnitř oken našich pokojů, a tak zákonem odrazu světla ze vzra se vrhlo buzarem na strop, který v těch temných pokojích tak zářil, že kdo vešel, tak se polekal. A navíc Vladimír ze zrcadel, která zbyla, do dvou dveří se skleněnými výplněmi, zvnitřku hřebíčky zaťukal do dveří po dvou zrcadlech, takže kdo vešel k nám a chtěl vyjít, tak se spletl, protože v zrcadle viděl kus pokoje za sebou a navíc na zadní stěny Vladimír přišrouboval dvě ohromná zrcadla ze zkasírovaných restaurací, přes celou stěnu zrcadla, takže kdo se díval ze dvorku, tak se vždycky polekal, že vidí Vladimíra nebo mne dvakrát, nebo celou ohromnou společn st, zatímco jsme tam byli jen tři. A tak se stalo, že když k nám přišla zadarmo uklízet paní Šulcová, ta, co chtěla, aby Vladimír šel na kněze, a přinášela mu ty šaty ze zabitých, co dostávala z Bulovky od zřizenců, po tragických neštěstích, tak vešla, postavila si vešle dveří kýbl s hadrem a držela pohád ruku na klíce a mlela si svou o poslání Božím, co se jí v noci zdálo, a o Vladimírkovi, to zrcadlo jí ve dveřích každou chvíli spletlo tak, že myslela, že ten kbelík, co se tam zrcadlí, že je na chodbičce, takže každou chvíli se vyklonila do zrcadla a dala si ohromnou ránu do čela, pak když viděla kbelík, že je u jejích nohou, tak jej zvedla, a když se viděla na zadním ohromném zrcadle s kbelíkem, tak rovnou kráčela do toho zrcadla na dvůr, takže Vladimír ji musel vrátit ke dveřím, aby začala umývat dveře, ale ona, když se polívala do toho zrcadla na dveřích, a dole v tom zrcadle viděla kbelík, tak se vyklonila a brala ten kbelík ze zrcadla a zase rukou šmátrala v zrcadle, jak to dělájí kořata, nakonec, domnívající se, že ten kbelík, co jí stál u nohou, je v zrcadle, klopýtнула o něj, a hlavou narazila tak do dveří, že jsme jí vyhlili redši kbelík a museli jsme ji vyvést nejen na dvůr, ale i ven, a i tam dělala chybné výkony, takže Vladimír ji vedl až do toho magozínu, tam, jak jí v noci o loňských vánočních krysy snědly celou vánočku, i když s ní ležela na prsou v posteli. Egon ondy, když u iděl tu soustavu Vladimírových zrcadel a vyprávění o paní Šulcové, zvolal: Aha! Já vám vletím na špek! Já,

kteřej jsem překládal Morgensterna! Tak ještě za světla nanosil tolik piva, že seděl na židli, dělal přednášky o surrealismu, o postojevském, měl nohu přehozenou přes koleno a díval se, nemohl se na sebe vynadávat, dokonce byl uštknut svým obrazem v tom velikém zrcadle, že ani oka ze sebe nespustil, koketoval se sebou, pořád jen klopil oči a už se navracel, aby tím víc vychutnal pohled na sebe, který zřejmě se mu líbil. A tak k půlnoci, když jsme ulehli, probudil mne takový zvuk, jako když teče vodovod... pak znovu, rozsvítil jsem a Egon z těch patnácti piv právě domočoval zbytky toho třináctého, spokojený, na koberec. Povídám, to nemůžete jít, vy vole, ven? A on si lehl a pravil: To tak, a přaštím se někde o zrcadlo! A zase spokojeně spal dál, jeho botky zůstaly v ohromném tratolišti moče jak dvě bárky v zálivu a já, rozzloben, do každé boty jsem se mu vymočil. Ráno, když se Egon k desáté hodině probudil, to už jsme byli dávno v práci, stál v zadumání u dveří, díval se do zrcadla a hladil si bradu, a najednou, jak se díval nepřítomně do zrcadla, uviděl svoje dva stěevíce. Kdo mi je dal na chodbu? Kurva fix! To Vladimír, začal a jak se naklonil, aby uchopil svoje botičky, u eřil čelem do zrcadla. Nejdřív se díval, jestli pan Kaifř spí, který měl po noční, pak se tiše obul a tiše vyšel. Odpoledne jsem koupil tři kila zeli a drhnul z červeného a la perského koberce paní domácí to zasehlé tratěliště básnických chcanok. A usmíval jsem se, protože jsem měl Egona Bondyho tak rád, skoro ještě radši než Vladimíra, a to už je co říct...

Jednou jsme se s Vladimírkem rozjeli do Hradových Střímelic, tam že je nejstarší hostinská ve střední Evropě, jednadedesát let je na hospodě, točí pivo, recituje báska a všechno zná nazpaměť, co si pamatuje z černých románů. Vladimír byl nadšený. Nejhezčí ale vyprávění nikomu nevyprávěla, jediné Vladimírkovi, jak dvacet let měla tolik práce, že nemohla jít ke zpovědi, tak napsala faráři všechny svoje hříchy a farář, když přišel jí dát rozhřešení, tak jí je musel dát na štaflích, protože ona zrovna ten čas nahoře čistila okna... šli jsme ze lenou kořaličku a pak přešel nějaký průvod masek, z takového šenku tam venku všichni se třeptili jako tyrolské ubrusy polité zavařeninou a všelijakým želé... Co chválí se ze šenku vynořila tvář té stařenky, šaty měla takové barvy, jako přitní, takže ať jsme se namáhali sebevíc, vidli jsme jen její tvář a pod tvář püllitr... Když jsme potom šli někam dolů s kopce do Čerčan na

dráhu, viděli jsme ve statku stát ženskou, ale jen když se pohnula, vrátka za ní byla zelená s podélnými šedivými pruhy, a ta ženská měla taky tak zelené a pruhované šaty, že jen ve vrátkách zářila její posartná maska. Když jsme přeskokovali potok už skoro v lese, potůček, který tek lůžinou písku, v dáli svítily ohně a zpívaly tam ty masky, tančily a mihotaly se a žvaly jako pohani... Vladimír stál zasažen... Ten, který vedl průvod s praporem klubu, teď ležel naznak v tom mělkém potůčku opilý a voda se přes něj čouřila, jak kulmovala jakoby roletou, tak jen několik centimetrů vodní povlak se vlnil přes ležícího opilce, který se usmíval a měl pod hlavou hladký valounek křemene a spokojeně oddychoval, zatímco přes prsa vodou se mu třepotal mokrý prapor...

Vladimír jednou vykládal cestou na pivo: Moje příští grafika bude sametová. Znáte to? Automaticky kopete do lamínku levou, pak pravou. Hromádka mosazných pilin. Patnáct vteřin arknů tam. Je to krásný. Doktore! A sametový! Víte, jsem nakonec rád, že jsem debil... Zahnuhli jsme do Skořepky, že půjdeme do konviktu. Pan Fišer, bývalý řecko-římský zápasník před padesáti lety, teď zápasník se sklerózou, seděl před domem na židlička, a protože pan Fišer nikam jinam nechočil na pivo než k Tygrovi, tak na nás mával, tak jako celý den na všechny choďce, a zalamoval rukama: Zpátky, zpátky, dneska je sanitární den. Katastrofa!...

Jeden čas, kdy jsme s Vladimírem trpěli obdobím obecnitosti, hledající materiály, abychom napsali poctu Georgu Groszovi, sbírali jsme nápisy na záchodech ve fabrikách a v hostincích a opsali si jich několik desítek, vešli jsme cizím i na dámskou toaletu na nádrazí ve Veleslavíně, ale zřízenci na nás vtrhli, zalígrovali jsme se tam a nastal křik a volání a přišel i přednosta, a tak jsme se odlígrovali a všichni se na nás vrhli jako na dva pornografy a zvrhličky a vinili nás, že jsme na záchodě čekali na dívky školou povinné, které jsme chtěli pohlavně zneužít. Když jsme ukázali zásobník nápisů ze všech možných záchodů, pan přednosta odvolal první tvrzení, ale setrval a trval na tom, co prohlásil, že jsme dva homosexuálové, a že jsme chtěli ukájet svoje chůtice na dámském záchodě ve Veleslavíně, a ta sbírka pornografických nápisů je jen chrastítka, které má odvádět pozornost... a nejdřív nám naplil do tváře, pak i zřízenci, protože homosexualita je u obyčejných lidí v kroměbyčejném opovržení. Jen nám ale otrnulo, sbírali jsme dál, a tak jsme se dostali

na dámskou toaletu na filosofickou fakultu, kam jsme se dostali pod záminkou přednášek o revoluční činnosti v Africe. Tam jsme našli krásný nápis: Holky, mě včera jebal černocho! A pod tím bylo dívčí rukou dopisáno: A jakýho měl psátka? Nejmaň kilovýho! Vladimír byl z toho nápisu celý živoký. Řekl: Já jsem si myslel, že jen já mám takový vilný obrazy, a teďky vidím, že to je obecný... Když se tohle dozvěděl Egon Bondy, sepnul ruce a tak sepnuté je hodil nad hlavu a křepil: Ježíši, dyk vy dva lotři mě vykrádáte, aniž byste vo tom věděli! Dyk já teď rozpracovávám v potu tváře větu: Sexus je anonymní, eros je adresný... Všichni jsme na jedný sexuální lodi, každej však pluje pod svojí erotickou vlajkou... Kurva fix! To zase dneska spolykám kila prášků, abych si v noci jen trošku zdřím!...

Vladimír byl vždy bezelstný. Jednou k nám přijel do Nymburka se svojí Teklou. Tekla jela s mým otcem nákladním autem hitem pro Škodovku, která někde ztroskotala. Očekávali jsme na břehu Labe příjezd, a když hite příjížděl, Vladimírek byl dojat, až plakal. Otec šoféroval nákladní auto, na kterém byla Škodovka 400, ve které seděla Tekla a dělala ty samé pohyby volantem, jak vyžadovalo couvání, popjíždění a nakonec zacouvání do dvora. Pak se s Vladimírem šli koupat na náplavku. Maminka s paní řídící učitelovou se dívala na Vladimírka dalekohledem a viděla, jak Vladimír v půl jedenácté dopoledne s v neděli, kdy začíná velká mše svatá, souložil pod prostěradlem průhledné řeky. Pan ředitel Cyril se podíval též dalekohledem a pak řekl šalně: Nevím, nevím, ale tahle generace asi nepůjde cestou Komenského. Když jsem potom Vladimírovi lehce vytýkal, co prováděl v řece v době velké mše, pravil s velkým smíchem: Já jsem viděl, že jsem viděn, ale já jsem chtěl udělat vaší mamince radost. Egon Bondy, když se to dozvěděl, zacpával si uši a křičel: Kurva fix! Doktore, proboha, dost! Dost! Ten Vladimírek neplňuje bibli! A přicházeti budou mnozí od západu i východu a s tolití budou s Abrahámem! To je čisté, ouplná paranoia, ten Vladimír!...

Jednou jsme seděli v Brabci a bavili jsme se o rozpínavosti vesmíru a úměrně k tomu pili pivo. Ach, ten Vladimír! Sám od sebe nikdy nešel na pisoir, a když byl na návštěvě, nešel na malou stranu, třeba by měl prosknout. A tak když po pěti pivech jsme šli poprvé, u našeho stolu usedli dva bratři a tak živě se bavili a s takovou chutí, obzvláště ten, který měl tmavé brýle. Jeho hlas duněl a každé slovo krásně kulatilo sémantiku znaku, že jsme naslouchali

jen té dunivé melodii. Vladimír loutal housku, protože se mu rozviklaly všechny zuby. Ale i když i ti dva naši noví spoluhosté šli na pisoir, viděli jsme: ten dunivý byl slepý. Když se vrátili, naše hovory se propojily, a nakonec jsme se dozvěděli, že když jako chlapci tihle dva bratři skotačili, jak skákali se stromu, tak jeden z nich pustil větve, které tomu druhému vyšlehly oči. Vladimír, když na refyži na mně vyzuzel šedesát halířů na tramvaj, pravil: Až dostanu sílu, tak se jednou toho slepého zeptám, když ty jeho oči se vyšlehly, jestli se náhodou nestočili, a v poslední vteřině se poprvé a naposledy ty voči podívaly sobě do tváře, do prázdných důlků... Druhý den jsme seděli ve Slovanské lípě ve Vysočanech a Vladimír našel, že slepne, že trojklanný nerv se mu tlačí pod obočím na skrání, že kdyby si pořádně kýchnul, tak mu vyletí přední zuby, když oknem uviděl tramvaj, zasténal, chytil se za pravý bok, a konduktérka jak v tramvaji procvakávala jízdenky v bloku, Vladimírovi se zakousnul žlobník. A navíc chytil se ohmatával si hlavu, věštil bouřku, obvyklý pěticolový hřeb se mu zarážel do hlavy, takže špičku si ohmatával jazykem. A navíc, především, jak soutěžil s učedníky, kdo z místa vyskočí na ponk, na kterém spočívala ocelová deska, Vladimír zvítězil, ale rozsekl si o hranu té stancny holeň, která se podebírala, takže střídavě se chytal za tu holeň, za bok, tiskl si prstem trojklanný nerv, nebo si viklal a přesvědčoval se, jak hrozně jsou uvolněné přední zuby. Tu vstal od sousedního stolu člověk a pravil tiše, dívaje se počku na nástěnné hodiny: Moje jméno je Duše, jako duše, opakuje si každou chvíli, klid, klid, klid... kdybyste potřeboval mezerické pohyby, bydlím v Horních Počernicích, ptejte se na moje jméno, bydlím za zahradou... A ručičko tiknula minutu před devátou a pan Duše zvolal: Promiňte, zmeškám autobus... a rozběhl se, ale v lítacích dveřích se srazil s číšníkem, který vířivým pohybem nesl hladinky. Pan Duše padl, zlit pivem neviděl, takže ležel na čtyřech v kalužinách piva, řval a nadával. Vladimír žasl a okřál. Vstal, zapnul si kabát, naklonil se nad pana Dušeho a pravil tiše: Opakuje si klid, klid, klid. Kdybyste něco potřeboval, moje jméno je Vladimír, pracuju v ČPP, jen se tam optejte, říká se tam Na vystrkově... Jindy jsme s Vladimírem seděli u Horkých, v libeňských židech, koupili jsme si každý deset roblíků a pili ke každému smíchovské pivo, hostinec řinčel hovorem a smíchem, vydrhnuté dělnice pily u okna kávu se šutrem, když najednou přišel k nám člověk a pravil: Pánové, já jsem ženatý člověk, to celkem není nic zajímavého, ale pánové,

já bydlím u tchána v jedné místnosti, která je rozdělena oponkou. Prosím, že si tchán jí moje jídlo, to celkem není nic zajímavého, ale pánové, já když za oponkou v noci souložím s mojí vlastní ženou, tak vidím siluetu mého tchána na oponce, jak v mých hlavách onanuje tak šikovně, že když to přijde mně, tak taky i jemu, pánové, kde najdete takového tchána na světě? Ne mám jinému nezáloží, jsem pouhý natěrač. Egon Tonky, když se dověděl o vyšlehnutých očích, mával jen rukou, jako že nic, když se dozvěděl o panu Dušem a Vladimírkovi, mrl si ruce, jakože už ta naše setkání a fenomenální události slábnou, nejsou schopna stupňování, ale když se dozvěděl o tchánovi, který onanuje u hlavy své souložící dcery, bral mne za raměna a šilhal, díval se do me, vzal mě za hlavu, tak se mi upřeně díval do očí za účelem ověření pravdy. A pak zařval: Kde je ten člověk? Povídám: Vladimír už asi bude doma. Bonky řval dál: Kde je ten lakýr? A hrozil mi prstem u očí: Nehrajte si, já už vím, vy si chcete zošklivit psaní, ale setesakra se spleťte! S tím lakýrníkem mě musíte seznámit. Povídám: Von těžky natírá Cukrák, visí na provaze a s pimzlíkem v ruce namáčí do barvy a zpívá si... Bonky hulákal: Sem s tím lakýrem! A zapěval si uši a křičel: To všechno Vladimír musí zapsat, když ne von, tak vy, tak jak to dělala kožena Němcová s pohádkama, Jirůsek se starými pověstmi. A Vladimírkovi že vzkazuju: čím má hora blíž k slunci, tím je na ní větší mráz... a jen slunce má právo na svoje skvrny, jak řekl Goethe o Fridrichovi, králi pruským, kterýho teďka studuju! Ale s tím lakýrem mě musíte seznámit! Pochopte! Dyk to může bejt přestrojenej mučedník za lakýrníka! V to de! Pak řekne pepež: Nepotřebuje církev mučedníky! Potřebujeme je víc než kdy jin-
dy, sem s tím lakýrem! Kurva fix!...

Jednou jsem navštívil Vladimíra na Kostnickém náměstí ve třetím patře, když mi otevřela maminka Vladimírova, v přítomí předsíně se jí třpytily slzy... a viděl jsem, jak se rozletěly dveře a vzduchem ve světle z místnosti letěl kastról, který se nakláníl a silou mrštění z něj létalo lesklé zelí, za ním jak pívni tácky čtyři, pět knedlíků. To všechno přeletělo z jedné dveří osvětlenou chodbou a balistikou se to zasunulo do dveří paní Boudníkové, která v chodbě volala: Ale to je nádherné, že jdete na návštěvu, Vladiček bude mít radost! A tichounce dodala: To byla zase noc, ten vám řádl! A zase hlasitě a zvučně: Ale vy, pane doktore, krásně vypadáte, to jste jistě se byl koupat... a tichounce: To byly drile, po celým baráku ho bylo slyšet... a zase hlasitě: Jen pojďte dál, Vladimírek má nový

svetřík, Vladimírku, no... ten bude mít radost! A tichounce: Pořezal se, jak upadl do zrcadla, a počáral tou krví zeď a ještě celou čtvrtku... a napsal do ní: stanu se knězem šílcnství... A Vladi írka jser zastihl v depresi. Jen prohlásil: Láti mi vyčítala, že když mě krmí, tak mám mít trochu větší pocit vděčnosti, tak jsem hodil ten kastrůlek. .ovidám: To byl nezapomenutelný obraz, jako když se nechal fotografovat Salvatoré lali, jak letí vzduchem a ze dveří kdosi vylejvá na něj akvárium s rybičkami a letí kocouři, který zešileli mčuchlinou na vocase... Vladimírek jásel: Tak vy jete viděl ten kastról ve vřduchu, to zalí... a osvětlený, že to bylo krásný. Řekl jsem, že to krásný bylo, a že půjdeme na pivo k Ražovému reři, že tam hostinský a hostinská mají každý svoje anůlky, a ty anůlky si příšerně nadávají a hostinská a hostinský se jen usmívají, protože místo aby si nadávali oni, nadávají si ty anůlky... Když jsem to s tím kastrólem řekl Agonu Bondymu, polekal se, ale pak zajásal: Kurva fix! Nietzsche se ptal, kde jsou barbaři dvacátého století... Vladimír! Bojo, už je to tak! Vladimír! Barbar dvacátého věku, kterej pluje ve studených vodách umění a v teplých vodách vědy, jak řekl lali. Vladimír...

Jednou jsme s Vladimírem kráčeli polabskou krajinou, osamělý strom trčel a nabízel se slunci do všech stran, za ním byl temný les. Vladimírek se zase díval s polnutím, usmíval se, přikyvoval si shodně sám ve shodě se sebou. Hele, řekl, tenhle strom, to je Goethe, měl podmínky, rozkošatěl, nabral si helénského slunce ze všech stran, jeho kořeny si vzaly ze země dosytosti to, co potřebovaly. Já jsem ale strom z támhle toho lesa, ramena mám ohraný, musím počítat jen pro svoji štíhlou korunu s tolika slunce, kolik ho na mne vyjde, jeden druhému v tom lese vadíme, jeden druhému zavazíme, avšak žijeme. Já povídám, pokračoval Vladimír, že díky imaginci a hmatovému prožitku jsem zrovna tak košatý - ukázal na osamocný strom - jako tamhle ten Goethe. Zrušil jsem rozdíl mezi silnou individualitou a masou... chachachááá! Ten čas jsem začínal chápat, že Vladimírovy grafické listy jsou apotheosou čtvrtého stavu, lesa dělnické třídy, že dotýkající se větvemi jeden druhého jsme odsouzeni žít na útraty Vesmíru a Krávy. A Vladimír ještě stál pohnut před tím osamocným stromem a něžně hovořil: Tak jako tady ten strom, tak já mám všechno taky v listech uzemněný... Ten strom je pro mne ze skla, vidím, jak míza stoupá sklem pně, šťáva s trubicemi je rozváděná větvemi, vidím květ, vidím plod... i země je pro mne průhledná

a ze skla, sleduju přesně, kam jdou kořeny a vlasečnice, vidím, jak ssají ze země a z vody, vidím celý ten sklenutý strop, vidím i každou jeho fázi ve kterékoli roční době, teď i tedy vidím ty kružnice, po kterých se každá součástka stroju otáčí, vidím tu harmonii sil a stav... trochu imaginace a všechno se stává jasnější a tedy lidsější, víte, doktore? Chápete? Doktore!... A já jsem si té chvíle uvědomil, jak grafické listy Vladimírovy jsou tak krásně ukostřeny, tak dobře uzemněny, jak každé dobré rádio, jak každý telefon, jako ty cisterny nákladních aut s benzinem, které courají za sebou po sláznutí jiskřící řetízky, aby hořlavina nevyletěla při hřmění do povětří. Viděl jsem, jak i Vladimír, když je rozbitý, jak se vždycky znovu zvedne, když se naklonil, a prstem se dotkne země, která mu dodá čerstvých sil, a se kterou se spojí v mystické a přece tak realistické komunikaci. Egon Bondy, když se dozvěděl o tom, co Vladimír na procházce řekl, kopl do žebra ústředního topení a drže si v ruce roztrženou botičku, poskakoval v automatu Svět a křičel: S tím stromem, to je starej Jacob Böhme, ten geniální příták ze Zhořelce, kterej taky odhrnoval hlínu stromů, aby poznal, jak souvisí hmota s myšlením, aby vynašel větu: Der als Mensch gewordene Gott! Jejejeje! Já jsem si snad ukopl celý prst! Ale to ten Vladimír! Dyk je to substrát Hegelovy celý filosofie, ten strom! Já to musím rok studovat a Vladimír, ta bestie, to přesně řekne jen tak na procházce, jako by se vysmrkal! Jak říkám, čistá paranoia! A celou botičku jsem si roztrhl! Koupíte mi boty! A basta... Nadával Bondy, který spílaže lichotil... Egon Bondy se pak rozhodl, že se bude věnovat jen a jen umění. Aby unikl pracovní povinnosti, rozhodl se, že vstoupí do blázince. Prvníden si liboval a zapřísahal Vladimíra: Hele, Vladimírku, Vladičku, to by bylo něco pro vás, takovej pěkněj ústev, docela blízko Prahy, je tam teploučko, strava vydatná, dají vám i malkastnu a papír nebo plátno, dostanete i vycházky, a můžete tvořit. A když se vám chce bláznit, tak máte na to papíry, nic se vám nemůže stát!... Ale Vladimír, kdepak aby opustil fabriku, ta byla pro něj víc než blázinec, byla pro něj azylem a učilištěm a milenkou. Řekl že ne a ne a ne a ne. Za měsíc přišel Egon Bondy, až dříve blýdý, teď opálený, ošlehaný větrem, ale rozkacený a hned se svalil a křičel: Kurva fix! Hrom do blázince! Zavedli tam sovětský metody, že nejlepší na lehký diskordanty je léčba prací. A já tam mám motyčku a denně chodím vokopávat řípu! A čím dál jsem zdravější

a zřeví je na poesii učiněnej hrob, kurva fix! A svalil se na kanape a usnul, spal tři hodiny, a když se probudil, optal se: Doktore, nebylo by tam mlíko? A k tomu samozřejmě chléb?...

Vladimír se rozhodl, že bude skákat z prkna. K tomu si sám zhotovoval plavečky, tři dny si je šil, jedny z fáce a druhé z černého glotu. Byly to vlastně dva trojúhelníčky spojené tenkými tkalouny, ale roucho muselo být přesné, a tak Vladimír šil, oblékal si ty plavečky, a zkoušel je ve velkém zrcadle, aby viděl, jak mu jsou i vzadu, koupil si malé zrcátko za 4,50 Kčs, každou chvíli jsem je viděl, jak dává to malé zrcátko za sebe, aby ve velkém zrcadle vidět, jak mu to sluší i zezadu. To byla událost, když Vladimír skákal v těch plavečkách z nejvyššího prkna! Nikdy neskákal, zrovna tak jako nikdy nehřel na housle, ani na mandolinu, a přesto na ni hrával s citem. Bylo to nádherné vidět, s jakým prožitkem se Vladimír rozbíhá, oběma mohama pleskne o prkno, vznáší se s rozpřaženými rukama, které pak zvolna dává k tělu, když napřed udělal sklopku, a teď jeho dvoumetrové tělo letí do vody! Když se znovu objevil nad hladinou, několika sáhy plesknul rukou o okraj bazénu, chrčela mu voda obličejem a Vladimír dával klukům rady: Lelo, hlavně jak vyskočíte, dávejte pozor, jak Vyšehrad tam v pozadí nejdřív jakoby klesnul, ale pak vyjedete do obrátky a klesáte pak po hlavě dolů, pořád se po očku dívajte a uvidíte, zatímco se řítíte na hladinu, jak Vyšehrad prudce, tou samou rychlostí stoupá na obzor... Proč vám to říkám! Lycky si všimněte toho, co děláte a přitom ještě toho, co se děje okolo... A tak Vladimír vylezl z vody a zase vážně, vědecky stoupal po schodišti na poslední prkno, rozběhl se a donutil Vyšehrad, aby v pozadí maličko poklesl v kolenou a pak prudce stoupal vzhůru v očích Vladimírka, které s jeho tělem sdílely jeho legendární skoky z prkna z nejvyššího patra věže. Když se to dozvěděl Egon Bondy, láteřil: Kurva fix, ten Vladimír mě zasměšňuje čím dál víc. Já abych teď skočil po hlavě buďto po prázdného bazénu nebo ze svatovítský věže. No, tohle až řeknu Zbyňkovi Fišerovi, ten bude překvapenej!... Ten čas jsem Vladimírovi půjčil knížku, ve které je vypsáno, proč maďarské národní mužstvo je nejlepší toho času na světě, proč vyhrálo zápasy století s Anglií. Vladimírek mi tu knihu vrátil a jásal: Doktore, to jste mě potěšil! Ta tak zvaná Hidekuthiho klička na čtverečním kepesníku, která v otočce přináší zvrát celé hry, ale to není nic jiného, než moje aktivní grafika na té samý ploše! Když tohle jsem vyprávěl Egona Bondymu, ten chvíli mlčel a za

chvilí byl o deset centimetrů menší. Pak pravil tiše unaveným hlasem: Ten Vladimír, jak jsem říkal, je úplná paranoia... Vo tý Hidekutiho kličce na čtverečním kapesníku aktivní grafiky, no to vůbec Zbyňkovi Pišerovi neřeknu! Ten by mi vynadal, že jsem na to nepřišel já!...

Jednou se Vladimír zamiloval do buclaté dívky z Čimic. Na její počest o pauze na Polčíně huti našteloval buchar přesně na míru svého nosu, lehl si pod ten buchar a když jeden z jeho přátel stiskl knoflík, buchar se zastavil přesně tak, že lehce se dotknul Vladimírova nosu. Pak se Vladimír připravoval na odpolední schůzku s milovanou žénou. Když za soumraku s ní kráčel čimickou silnicí, na její počest si odvázal kravatu, pevně ji utáhl na jabloněvé větvi, pak rychle kolem krku a maličko se přiběsil, zatímco dívka prochala soumrakem až domů. Iruhy den Vladimír se svým fotografem se vrátili pod ten čimický háj, kde ještě visela kravata, a Vladimír rekonstruoval to vyznání lásky a fotograf jej fotografoval s maličko vyplazeným jazykem. Seděl jsem doma v županu a bačkorách, a když mi Vladimír vyprávěl ten příběh a ukázal fotografii, vrtěl jsem hlavou a odháněl od svých uší jak ránu bucharu, tak vůšení se na kravatě. Vladimír pravil: Tak co jsem měl dělat, když jsem chtěl holce udělat radost. Aby měly něco do života, ne? Když jsem to vyprávěl Igona Bondymu, zacpával si uši a dupal a křičel: Dost, doktore, proboha dost! Tyhle Vladimírovy příběhy mi berou sílu, doktore, plihnu jak ucházející pneumatika, pro smilování, už dost! Dost, dyk jedu už leutř po holým ráčku! Píchnul mi duši, ten lotr. Kurva fix!...

Vladimír přivedl svého kamaráda z práce, Kadla. Vladimír si z něj neustále dělal legraci, ne pro legraci sobě, ale věděl, že to Kadlovi dělá dobře. To přišli a Kadel byl vyděšen. Vladimír pravil: Všiml sis, Kadle, že za náma pořád šel ten člověk se šoféřskou čepicí? A Kadel přikývnul a vyjeveně se díval, pořád nosil čepici s klapkami na uši, aby nenastydnul. A Vladimír: Kdyby něco, Kadle, kde jsi říkal, že bys chtěl bejt pochovanej, na Zbraslavi, nebo v Podřanech? A Vladimír položil prst na ústa, pak kráčel po špičkách, odtrhl dveře a vyběhl do večera na dvůr, když se vrátil, Kadel měl oči plné otazníků, podávali si ruce a dívali se do očí a přísahali: Kdyby něco, tak jsi, Kadle, neslyšel, neviděl nic! A cesta z práce byla plná tajemství, vždycky když přišli, tak Kadel hrůzou skoro nešil, jen si sundával tu čepici a vlasy mu řídly, utíral si zmá-

čené čelo, a když se podíval na Vladimíra, viděl jsem, že bez Vladimíra nemůže žít... mohl by, ale s Vladimírem má tajemství, nejen ve dne, ale i v noci, pořád samý nebezpečí... Jednou zase se drželi za ruce v mém pokoji Na hrázi věčnosti č. 4, Vladimír vyběhl ven, aby zkontroloval, že nikdo na dvoře není, a pak Vladimír pravil slavnostně: Kadle, naše společný heslo ode dneška je: Punkvou do Dněprostroje. A pak Vladimír seděl a jen tak v hovoru připomenul: Hele, Kadle, ber si těžky raději spodní prádlo a náčelníček, v kriminále je zima, víš? Nebo: Kadle, nebolí tě hlava tadyhle v týlu? Já tě nechci strašit, ale jak začne bolet v týlu, tak to začíná paralýza, víš? A hele, Kadle, udělal jsi poslední pořizování? A co myslíš, Kadle, co je lepší podle tebe, být sežrán žralokem, nebo zvápenatět? A pak zase odcházeli do noci.

Jednou přišel Vladimírek sám a byl nadšen. Hele, doktore, kdo by to do Kadla řekl? Já už pro něj nejsem schopen vynacházet další a další tajemství, další hesla, tak jsem ho chtěl učit explozionalistický grafice, a von se tak rozčílil, že narovnat to železný kružítko, těžký víc jak kilo, a mrskl ho po mně a vono mi to přičíslo vlasy u ucha a zabodlo se do alžárky a takhle se tam chvíli kymácelo. Kdo by to řekl? Ten kluk má povahu skoro jako já, udělal mi tím kružítkem ohromnou radost. Když to slyšel Egon Bondy, posunutým okem tiše hovořil: Já už se s tím zlobit nebudu. Tak Punkvou do Dněprostroje? Ten Vladimír ovládá zem... nebo co... ještě že jsem napsal Prager Leben, ještě že jsem napsal albu a Volkou knihu a jiný knížečky poezie... ale co dělat? Zvolna složíme psací náčiní, zvolna zamkneme šrajbmašinu do skříně, se Sbyňkem Fišerem budeme teď pěstovat indickou filosofii, protože Sbyňk Fišer mi naučil sanskrit, vlak vjíždí do tunelu, abych zase za pár let jak mystické osení se zazelenal... Tak Punkvou do Dněprostroje? Doktore, pro smilování, co mne ten Vladimír tak mučí, ale tak! Óóó/ Kurva fix!...

Když ředitel Křivého kola viděl Vladimírovy grafiky u básníka Koláře, hned se rozhodl, že udělá ve Varšavě výstavu. Složil grafické listy bez razítka, rozepnul poklopec a košili, přiložil grafické listy na břicho, zapnul poklopec a košili, a tak Vladimír letěl z Prahy do Křivého kola ve Varšavě. A protože nebyl papír na katalog, básník Kolář zjistil, že letecky je možné posílat do Varšavy dopisy až do váhy 4,50 kg, a tak se našly 4,50 kg vážící balíčky balicího papíru, a ze všech pošt pražské periferie byly odesílány

dopisy o váze 4,50 kg směr Varšava Křivé kolo, k rukám pana Boguše, který dal příkaz, aby z toho papíru byly natištěny katalogy. A na té výstavě v Křivém kole viděl grafické listy ředitel Davis z Moderního institutu v Miami, a teď Vladimírovy grafiky letěly přes oceán, kde měly slavnou výstavu. Od té doby se Vladimír bál nechat stříhat. Jak viděl nůžky v rukou holiče, trnul, co kdyby ten holič pracoval po večerech na grafice a žártil na Vladimírka a zničehonic mu vpálil rozevřené nůžky do očí a až do mozku! Proto stříhala Vladimíra matička a později jeho milovaná žena Tekla. To bývalo událost, to stříhání, to byla kříku, to bylo zrcadlo, než Vladimír slyšel, že je ostříhán tak, jako by nebyl ostříhán, miloval vždycky čendyovský účes, nečbalost šatů Baudelaire nebo Brummela. Ale když jeho žena Tekla stříhala šaty a rozstříhala je, aby je odnesla a prodala jako sběrnou surovinu, každou chvíli zařtočila nůžkami na Vladimírkovy oči. Tak pokaždé, když Vladimírka stříhala Tekla, vždycky napřed domyslel, že po postříháních bude slepý, protože Tekla při stříhání šeravovala rukama a vyčítala Vladimírkovi, proč nenosí domů víc peněz, proč právě teď mají celkem dvě koruny padesát na hotovosti! Když se to dozvěděl Leon Mondy, poklesla mu brada a jeho povětný, krásně červený ret se mu třeptil jak dušina třesně, jeho modré oči se posunuly šalně a pravil: že přes hranice státní proudí bez povolení vzduch, že plyne voda, že ptactvo nebeské bez pasu si odlétá, kam potřebuje, to každý ví, avšak pro smilování, jak já k tomu přijdu, aby Vladimír letěl bez povolení v poklopci přes státní hranice, tak jako Bůh? Ale to by ještě tak šlo, kurva fix! Proč já mám vědět ty krásné incidenty s nůžkami! Co jsem komu udělal, že mě žádná ženská z lásky nechce vypíchnout oči?...

Vladimír měl rád hospody, ve kterých se topilo uhlím nebo dřívím v kamnech Ausgraves 14 nebo v těch ohromných černých Filákově, které se podobaly ohnivzdorné pokladně. Tak jsme seděli u okna u Horňáků, venku padal sníh, a Vladimír melancholicky se díval do šenku, jak výčepní pan Šolar přikládá, pak si dál hvíždá a točí ty svoje legendární desítočky Smíchov, venku už od rána padá sníh, právě se přifířily skupiny kluků, dvě party proti sobě se zasypávají koulemi, jedna skupinka souvá, zvolna překoulována tou skupinkou druhou. Vladimír řekl: Ty kamna v koutě, to jsem já, když nenasypeš, tak nehřeju... teď ale dávejte pozor, pravil, dívá se na koulující se kluky, a vyběhl tak jak byl do snhové vánice, tam nejdřív

poklekl, pak se lokty opřel do sněhu, tak tam klečel na všech čtyřech, hřbet jako levička. Už je to taďy, povídám si, už zešilel, jak říkal Igon Bondy, čistá paranoia, klasický schizos. Vladimír se však usmíval, otáčel hlavu do okna, hosté se dívali, jedni litovali, druzí byli pohoršeni, ale Vladimír se usmíval, vždycky tak, jak se bystře smál, když před ním stálo tajemství před odhalením. A já už jsem se začal usmívat taky, protože jak házející kluci couvali, jeden z nich se začal přibližovat na nebezpečnou vzdálenost k Vladimírovi, který trpělivě čekal, jak hvězdáři na ztmění slunce, které předpověděli a vypočetli na vteřinu a den. A taky se tak stalo, Vladimír, aniž by musel po čtyřech popolíst sněhem, dočkal se toho zatažení, chlapec, když hodil kouli sněhu, přes Vladimírova záda krásně pozpátku, jako fotbalista, když přes hlavu udělá nůžky, padnul na záda, a polekán neočekávanou překážkou, zůstal tak ležet. Vladimír mu podal ruku, trhem jej postavil na nohy, a pak sám bral do dlaní sněh a mačkal jej v nůžné koule a chlapec se přidal a karta se obrátila a za chvíli chlapci neodolali přesile a zmizeli za rohem cukráře Václava Šimónka, obchodem s lojem, jak ještě dnes je napsáno na štítě toho baráku.

Jednou Vladimír jel na týdenní brigádu. Když se vrátil, byl tak nadšený, posvěcený, ale kulhal. Vypravoval: Náhdera, doktore! Celý den jen rukama v zemi, vybírali jsme brambory, mám celou zeměkouli v sobě, matičku zemi, hlínu. Ale! Ta radost! Zavazuju si botku, a najednou taková hypa, že jsem letěl obloukem deset metrů, když jsem přistál, otočím se, a on rozzlobený beran, to víte, na mne skoro všichni mužský žárlejí. Pasák Němec přiběhl a povídá: To vona dělá, a hnál stádo ovcí dál. N, náhdera! Ale jen jednou jsem omdlel. K večeru koupám si hohy ve štoudvi, sedím na lavičce, a najednou pasák žene stádo krav... Jedna se na mne zadívala, rozběhla se ke mně, rovnou na mne, tak jak po mně letějí ženský. Já koukám, už na mne ta kráva dejchá, už mi cintá kolena, ale zabrzdila pluhem, sklonila se a vypila na ex všechnu tu vodu a ještě mi cucala prsty u nohou. Pasák přiběhl a těšil mě: Taďy je málo vody... to vona dělá. A já jsem vondlel, v životě mi nikdo necucal nohy. Jak říkám, doktore, příště pojedu na brigádu zas. Později, když se Vladimír podruhé oženil, na svatební cestu si vzal nevěstu na zemědělskou brigádu, taky na vybírání brambor. Vrátil se zklamáný... Doktore, štěstí se ode mne odvrátilo, žádný beran, žádná žízňivá kráva, mám už snůlu, žád-

nej incident, jak říkám, štěstí se ode mne odvrací, možná už navždycky odvrátilo. Když se Egon dozvěděl o tom žárlivém beranovi a žízni-
vé krávi, hned na ulici něžně hlavičkou ducal do zdi a oběma pře-
stičkami tloukl do omítky a volal: Kurva fix! To je úplněj svatej
František! Ten Vladimír je pořád ve stavu milosti a ta milost s ním
koketovat nepřestane a nepřestane! Kurva fix, to zas bude dneska
spánek v čuďu!

Vladimír vždycky začínal jakoby znovu, jako cizinec, jako dítě.
Když jsme šli na fotbal, nejdříve udiveně zíral, pak se začal vy-
ptávat, jaké dresy má Slávie, jaké má její soupeř. Tak se vyptával,
co to je ofsajd, co je to gól, co je to aut, co je to faul. Když
diváci se dost na Vladimíra vyřvali a nakřičeli, Vladimír nakonec
prohlásil, že takový zápas je přesně obraz stavu v magnetickém poli,
a když byla hra vyrovnaná, liboval si, to že je obraz správné gra-
fiky, stav rovnováhy protikladů, že lze načrtnout silokřivky pohybů
útku a bránění obrany, nejvíce si liboval, když míč byl ve hře tako-
vým způsobem, že uváděl do pohybu obě družstva. Za nejkrásnější po-
važoval na fotbalu, když hráči proudili a tekli do vakua, kdy pohy-
bem jedno i druhé mužstvo se snažilo přechýlit soupeře. Nakonec do-
spěl k poznání, že fotbal je hra podobající se dveřím v hospodě,
dveřím, které odolávají náporu deseti lidí, kteří usilují dostat se
ven z hospody, avšak současně deset lidí se snaží všemi silami dostat
se těmi samými dveřmi do hospody. Jednou jsme byli na Slavoji VIII,
kde byl turnaj hluchoněmých jedenáctek. To dostal fotbal ještě ba-
letní a pohybovou gestikulaci, při každém faulu se snažili gestickými
pohyby hráči soudci vysvětlit, co se stalo, jak se cítí poškození,
všechno v tom krásném němém filmu, pantomimou a taneční vložkou.
Celou noc a pak dlouho Vladimír vykládal o vztahu fotbalu a explo-
zivní grafiky, a večer u Krále Václava, kam přicházely nastrojené
démy ve svátečních šatech a účesech a bývalí fotbalisté Meteoru a
SK Libně a Čechie Karlín a očekávali černovlasého fotbalistu, který
bydlel v Židech, a který když přišel, obrátil si židli, usedl a pře-
vyprávěl všechna fotbalová utkání, a všichni čekali jen na toho
bývalého krasavce a jeho komentář, Vladimír, když podal zprávu o je-
diném zápase, který viděl v posledním čtvrtroce, ohromil všechny
krásnými portréty hráčů a krásnými postréhy důležitých momentů
utkání... a když skončil, už se roznášely posilující likéry dámám,
a Vladimírovi velký koňak za poutavé vyprávění, a bývalí hráči na

sebe pomrkvávali, protože Vladimíra měli za blázna, tak poutavě a z jiného úhlu líčil fotbal, docela jinak, než byli zvyklí tu hru vidět...

Sanatorium pro Vladimíra byl normální svět, svět snažících se občanů, toužících po spotřebním zboží, promítajících se do aritmetického průměru. Když byl zbědován až k šílenství, přijal hru toto světa, aby si odpočinul, aby nebral nových sil. Stáhnul knot své příliš rozžaté lampy, aby mu nepopraskal skleněný cylindr, chodil na nákupy, do biografu, poslední dobou i na ryby. To býval někdo úplně jiný, a tak i když se díval na spotřební společnost z umělé družice, někdy rád si hrál na účastníka, tak jako děti rády jsou do panoptika, do zrcadlových sálů, do planetária, nebo do Parku Jülia Fučíka. A tak se dá říci, že průměrní lidé jej hnali vzhůru, dávali mu svým omezeným sobectvím ostruhu, byl někdo jiný, aby oblékače se jako oni, aby chodil do práce tak jako oni, pohrdal vším tím elzumenschliches, aby vysouvacím žebříkem své imaginace se vysunul a vystoupil na poslední šprucek do bouřlivých krásných mračen...

Když se Vladimír oženil s Teklou, tak nejdříve se radili, zdali má Tekla studovat výtvarnou estetiku nebo raději jazyky či grafickou školu. Nakonec Tekla pracovala tam jak Vladimír, zaučovala se na soustruhu, a že nosila montérky s kšandíčkami, tak díky svým krásným prsům stala se miláčkem fabriky. Vladimír po šichtě sedával v ženském oddělení pod hodinami a zaváročl s vykoupanými dělnicemi hovory o svém manželském soužití do takových podrobností, že dělnice rudly až ke kořínkům vlasů. Vladimír brozně litoval, že Tekla se musí koupat ve fabrice, Když ještě nechodila do práce, koupal si ji Vladimír v nekách sám. A aby holka měla něco ze života, tak před ní rád chodil nahý, s parádní erekcí. Když se dělnice lekaly, zdali se tím Vladimír nevyčerpává, těšil je Vladimír, že takhle a jinačí věci dělá před svojí ženou proto, aby měla radost ze života a prošitek. Nejraději ale Vladimír sedával s dělnicí lesbičankou, která se ráda koupala s Teklou, a tak Vladimírek, obdivovatel těla své ženy, si tiše vykládal s lesbičankou, sdělovali si ti dva zamilovaní svoje zkušenosti a poznatky a vědycky se shodli, ač každý byl jiného pohlaví. Šeptali si ale tak hlasitě, že dělnice rudly čím dál víc a dívaly se na Vladimíra s obdivem a přály si, aby každá měla doma tak zamilovaného mužského, jako je Vladimír. Když se to dozvěděl Egon Bondy, křičel: To vy zase schválně, schválně si ta ženská lesbičanka s Vla-

dimírem Šeptala, abych se to nedozvěděl! Ten Vladimír! Kurva fix! Já, kterej jsem si myslel, že na tohle jsem specialista, protože jedu podle starejch gnostiků, že sexuální zvrhlost teprve vede k duchovnímu životu, tak ten Vladimír mě i ve fabrice zesměšňuje? Vono s tím Vladimírem to konce nabere a nabere! Pošeptal jsem Egonovi: Jak si tak vzpomínám, jednou Vladimír si Na hrázi věčnosti zastrčil svíčku z vánočního stroměčku tak hluboko do nosu... Egon Bondy zařval: Do prdele, svíčku z vánočního stroměčku, a do nosu? Povídám: Do nosu... A Egon Bondy běhal a kopal do vzduchu a držel se za koleno: Dostal jsem z toho do lojtky křeč, ale proč do nosu? Do prdele! Povídám: Aby měl hmatový pročitek z homosexuálna... musel jsem mu ji tehat kombinačkama, ještě že koukal knot... A Egon Bondy mě povalil a bradou mi číral po obličejí a volal: Vy dva si nedáte pozor, a já zabiju a zabiju a zabiju... Pak mne odstrčil a díval se do nebes stropu a v extázi volal: Paříž je tady, v Praze, v Libni. A dohromady je to Halič. Syn rabína z Belzu je Vladimír. Jak jsem řekl, úplná, čistá paranoia...

Jednou Egon Bondy chtěl navštívit Vladimírka a jeho Teklu, pár týdnů po svatbě. Povídám: Tak to se musíme jít podívat Na žertvy, von bydlí ve sklepě, tam, jak bydlí Jiří Šmejkal, který si zrovna vybídl sklep. Byl večer, když jsme došli ke dveřím. Okenice byly zavřené, nedoléhaly, tak bylo vidět pěticentimetrovým pruhem jak v neonovém světle se Vladimír prochází sem a tam, jeho zlaté kučery vždycky zaplály, bylo to krásné, busta Vladimírova jakoby po pás v hrobě se mňhala na dosah ruky, avšak Vladimír hovořil, pobíhal tím dlouhým sklepem. A pak se objevovala Tekla, krasavice pđjotná ženičce s grófovskou krví, běhala za Vladimírem a cosi mu vysvětlovala, avšak Vladimír byl rozjitřenější, vzrušenější až k zešílení, podrážděný, bílá stěna natřená čerstvým vápnem oslňovala, a tak Vladimír a Tekla pobíhali, gestikulovali rukama, Vladimír cosi vytýkal a Tekla se bránila, sklep nabitý jako leydenská láhev. Egon Bondy od-dychoval a v podřepu sípal: Do prdele, to je numero, ten Vladimír. Tam to skončí katastrofou! A měl pravdu, Vladimír, krásný v hněvu a výčitkách, hřímal a z rukou metal blesky po Tekle, která před ním několikrát poklekla, ale Vladimír se jí surově vytrhl, vláčel ji za svýma dlouhýma nohama. A já jsem se otočil a tam přes trať, tam, kde se táhnou jednopatrové domy druhé strany ulice Na žertvách, tam v prvním patře bylo osvětlené otevřené okno, v tom okně pod žárovkou byl rozmalovaný portrét nahé ležící ženy na kanapi, na tom

portrétu pracoval malíř obrácený zády do ulice, a vždycky, když nabral pohled z kouta pokoje, jehož druhé okno bylo zavřené a zdobené železnou žaluzií, omalovával svoje expresionistické dojetí z ženského masa, které s ohromnou vášní štětcem tepal a metal na plátno. Povídam: Bondy, podívejte se... vzal jsem Egonu za rameno, avšak v tu chvíli vjela na žertvy lokomotiva s bílým dýmem, velobně tušným bílým kouřem, zakryla nejen protější fasádu ulice, ale i nás. Když odjela a dým opadnul, Egon Bondy se zadíval na otevřené okno, na malířova záda, na jeho střídavé pootočení hlavy a pak soustředěnou práci na portrétu ženské, která s rozhozenýma nohama ležela v tišině pokoje. Egon Bondy položil nechápavě prst na červený ret, pak se otočil a díval se škvírou na Vladimíra, který na vrcholu svého rozjitření teď přinesl kbelík s térem, teď namočil štětku do téru, a začal na bílou zeď mocnými pohyby nanášet černé pruhy, mrskal cákance na zeď, docela podlehl rytmu své expresionistické vášně, dokonce se zklidnil, avšak teď zmizel se svou prací ze škvíry okna, bylo slyšet, jak štětka střídavě zavádila o kbelík... avšak do škvíry vešla Tekla, stála tam a dívala se na pracujícího Vladimíra, zloba a strach z ní opadávaly asi tou měrou, jak buzarem nám její obličej a ruce a postava podávaly zprávu o tom, co se děje tam, kam jsme nemohli vidět... Egon čekal u druhého okna sklepa, až se tam objeví Vladimír, tady byla škvíra okna větší, tak střídavě jsme běhali od jednoho okna k druhému, od Tekly, která teď dokonce mluvila, rukou radila, dodávala Vladimírovi síly a odvahy... a tak jsem to byl já, který jsem uviděl dlouhý stín Vladimírov a jeho maniackální práci, práci, kterou ničil Jiříkův sklep, jeho stín se blížil a přecházel dál, až Vladimírova ruka se objevila jako první, pak Vladimír celý. Egon Bondy pravil tiše: Doktore, tak tohle, co vidíme, to je pravé obscénita, odhalování tajemství, to je nádhera, vo tomhle až budu konzultovat se Zbyňkem Fišerem... A Vladimírovi celým tělem procházel elektrický proud, a tak jak urazil tři metry, teď když se objevil nadšený, soustředěný a zjasněný a vyjasněný obličej mu zářil radostí nad vrcholkem, který se zvolna blížil, skvrny a cákance a prudké vybíjející rytmy štětky, smáčené ve kbelíku s térem se tak leskly, tak jak sníval o tom, térovaný záchoď přehnat satinyrkou, tak nyní pracoval a vyráběl térovanou stěnu, jako ventilaci jakéhosi utrpení, jehož obsah nám nebyl znám. A sotva jsme stačili se otočit a uželi jsme, jak záda malíře se zdvihla,

podstoupila, ženský portrét hromady zářivého masa zdobeného žíněmi v rozkroku a v podpaždí a na hlavě, zaplál v plných barvách a tou měrou, jak byl ten obraz silný, tousamou měrou malíř zeslábl, posadil se, poklesl, ruce mu visely přes koleno jako dva ručníky, ženská ruka vzala za porcelánový knoflík, zatáhla, žaluzie s ohrozným rachotem vyletěla a byla vrknuta vzhůru... A potom Vladimír, když sjezdně počáral celé stěny toho ohrozného sklepa, vešel pomalíčku, jakoby jeho šlápoty vázly v houstnoucím téru, trvalo to dobu, než z druhé škvíry okenice vyšel do první... taky byl o deset centimetrů menší, nahrběný, vrásky podle úst mu visely jako dva kníry... Tekla zvolna kráčela v zamyšlení za ním, pak vešli přes chodbu do druhé místnosti, takzvané kanceláře, sklep zhasnul, Egon Bondy se otočil a zhasnula i světla v tom prvním patře, Egon Bondy mlčel, natáhnul ruku, podal mi tu svoji něžnou ruku dívky, abych se přesvědčil, jak se mu chvějí prsty, jen pokyvoval hlavou, vlasy mu padaly do čela, podobal se Dionysovi po kocovině...

Druhý den přiběhla Tekla a zalamovala už na dvoře ruce. Doktore, doktore, pro smilování, doktore!, volala. Monem pojďte k nám, Vladimír šílí! A vzal jsem si kabát a cestou jsem se snažil vyzvědět, o co jde, ale Tekla jen zalamovala a lomila rukama. Když jsem sestoupil do sklepa, okenice byla pořád ještě zavřená, studený sklepni vzduch byl prosycen voní praskající zářivky, zatímco venku svítilo slunce. Vladimír ležel v posteli u zdi, zeď se třpytila térovými skvrnami a čárcemi, celý ten sklep se podobal kolové stavbě, kolem dokola černé kameny, plot z tmavých prken, které byly prostřeleny dělovými náboji a kartáči mocných úderů štětky, srovnané v asfaltu. A Vladimír měl celou hlavu zdobenou a vyšňořenou ponurými podlitinami a boulemi, které hrozivě narůstaly, některé se tyčily jako rohy. Povídám: Proboha, Vladičku, co se to děje s vámi? A on, aby mi vysvětlil a nehovořil, se zvedl a opět hlavou beranil do zdi, dával si s chutí otřásat mozek tlučením hlavy proti zdi, ze které na čelo se otiskoval tér a vápno. Přiskočil jsem a strhl Vladimíra, vyškubl se mi ale velkou maniakální silou, Tekla přiskočila, ale nám oběma se vytrhl, jako bychom byli děti, a znovu hlavou tloukl do zdi, znovu jsme jej strhli a vyvlekli z postele doprostředka sklepa, ale on nás oba táhl, jako bychom nevážili víc než naše šaty, ke zdi a vestoje tloukl hlavou do zdi a našima rukama proudily ty mocné údery... až poslední ranou skoro omdlel a tak se zhroutil a nechal se odvézt do postele. Přiložil jsem mu ruku na čelo a

cítil, jak se vzdouvá narůstáním pohmožděnin a zhmožděnin hlavy. Tekla namáčela ručníky a střídavě jsme mu je kladli na čelo, tak jak Tekla nosila ty obklady, od vodovodu z chodby se leskla cesta kapek vody... Pak jsem poprosil Teklu, aby skočila pro octan hlinitý a hodně vaty a fáče... když její nohy vyběhly po schodech a její pravý střevec se zatáhnul na ulici, viděl jsem škvírou podle okenic její nohy... Vladimír se probral... povídám, Vladimíre, co jste to zase vyváděl, co jste se tak zraňoval, proč? Vladimír otočil hlavu do profilu polštáře a šeptal, zalit slzami: Vyprávěla mi o těch klucích, co ji měli, jak naposledy ji nechali a jak ležela na louce a jedla krtinu, tu kadeřavou hlínu, žalem... a tak mě to dojalo... že jsem jí chtěl pomoci... vzít takv na sebe to zlo, co se jí stalo, abych ho učenil... A potom taky, aby holka viděla, že pro ni udělám všechno... abych jí taky udělal prožitek, aby měla radost, že já patřím k hrđý generaci, která bere život vážně... víte? Chvilí bylo ticho, po chodníku chodily sem a tam nohy, tu rychle, tu pomalu podle toho, jak každý člověk si nesl podle Vladimírova sklepa svůj osud... Pak se rozletěly dveře, viděl jsem, jak předtím proběhla lehce Tekla, viděl jsem ruce plné fáčů a balíčků vaty... viděl jsem, jak před zavřenými dveřmi se orientovala rychle jako krysa, zvedla nohu a podrážkou jako rukou stiskla kliku, a když vešla, ryla zadkem do dveří, které se zavřely. Potom jsme Vladimírkovi kladli obvazy a napřed zasypali dezinfekčním práškem, pak vatu napojenou octanem hlinitým. Pak jsem stál na posledním schodě, musel jsem se předklonit, abych viděl na postel, Tekla seděla v hlavách, a že nevěděla nic jiného, tak natřísala polštář, rovnala cípky za Vladimírovou hlavou, který obracel vzhůru k jejím prstům blažené oči... Dobrý? povídám. Dobrý, řekla Tekla a Vladimír se usmál a pak tichounce začísal: chachachachá...

Viděl jsem dva lidi s otiskem palce Božího na čele. Vladimíra a Egona Bondyho. Dvě ozdoby materialistického myšlení, dva Kristové přestrojení za Leniny, dva romantici, jímž bylo dopřáno, aby v pětadvaceti dovedli prozkoumat sítnicové pozadí univerzitní knihovny...

Automat Svět jsme měli s Vladimírem rádi proto, že paní Vlaštovková měla vždycky dobrou náladu a ještě lepší pivo. Ale když jsme se dozvěděli o historii automatu a paláce i restaurace i biografu Svět, chodili jsme na každý program. Tam, jak se říká v židech, tam byl statek a statkář se jmenoval Svět. Dupal a shledal, že to, že se jmenuje Svět, není jen tak. Tak prodal všechno, a ještě si vypůjčil

a vystavěl ten palác Svět. Při premiéře biografu se hrála Fotopa, americký velkofilm, ale spodní vody Vltavy! Tetínco na plátně přešlo jen se lilo a Noemova archa plula průtrží, do suterénu biografu se prodrala spodní voda Vltavy, diváci po kolena ve vodě, ale film se musel dohrát do konce. Tak statkář Svět na biografu Svět prodělal milion korun. Zastřelil se. Teď při každém představení jsou slyšet pracující pumpy. Nad restaurací je železný glóbus a nápis SVĚT. Egon Bondy, když jej Vladimír vzal do biografu Svět a slyšel ty pumpy a historii, křičel do žurnálu: Jebem ti boga tryskevego! Tři sta biografů v Praze a jeden jedinej je tam, kde bydlí Vladimír! Kurva fix! A fuj, a fuj!, plil a křičel, a že zrovna při žurnále, kde jsme vítali spřáteleného státníka, pořadatelé rozsvítili a vyvedli Bondyho s připomínkou, že jeho křik by mohl mít pro celý svět nedozírné následky...

Seděli jsme dopoledne na plzeňském u Slovanské lípy. V zahradní restauraci, pak za sluncem na dvoře, dívali jsme se na pavlač, kde je svatý Jan Nepomucký veličej jako chlap. Ohlapi u stolu vedli pracovní řeči: Ta vám ji měla, řeznickej pes by na ni pěkně tahal, dát mu ji na krk místo chomoutu. - Pánové, pohlavní styk s manželkou po pětiletém manželství by měl být prohlášen za krvesmilstvo a terestán žalářem. - Ta ji měla, jako když vůl zívne. Vzali jsme sklepnice a odtáhli do lokálu. A sedl si k nám čerstvý mladík s čerstvě zavázanýma očima, a když pil, musel zvednout hlavu, jako by kloktal. To nic, rozpovídal se, když ale vypil dvě piva, řekl: Chytil jsem oblouk. Svářeč. Pak vykládal dlouze o dívce. Letní noc. Nahmatal kalhotky. Ale, přetržená guma. Nepokoušel se dál. Byla krásná, ale ta přetržená guma mne zvedla. To se stát mně, dodal, sám si dám facuku. Vladimír se inspiroval vzpomínkou na Teulu. Pravil: Moje síla jsou moje nedostatky. Někdy mám v hlavě takový přetlak, že bych potřeboval odvzdušňovací ventil. Co dělat? Utekla mi... Nosím na sobě její kalhotky. Druhý. Ty první jsem už roztrhal. Jsou v obálce. Teď, podívejte se, nosím její svetr. Už je z něj více nití než svetru. Ohtěla mít prachy, proto je pryč, zatímco já se rozpadám... Holka, která inspirovala dacany, mně nedala ani tohle. Mít od ní znamení, přirozením bych jí psal dopisy... volal Vladimír a vyběhl na zahradu, pak stál na dvoře opřený ve slunci o zeď a slzy se mu řinuly po tvářích, neutíral je, zaplatil jsem a kráčeli jsme živou třídou, lidé mysleli, že Vladimírovi umřela maminka nebo právě dítě, přešli jsme na červenou, ale dopravu řídící esenbák komíhal

pruhovanou marčálskou holí, abychoz šli dál, dával znamení, že chápe, dokonce zastavil auta, přecházeli jsme jako nějaká sanitka, jako mlikaři, když jedou k požáru nebo automobilové katastrofě. Tak jsme došli až do Libně ke Králi Jiřímu. Tam Vladimír si utíral slzy a usadili jsme se u stolu, kde spal opilý truhlář z Kotlasky. Pak vešel mladík s ohromnou pleší, ale která mu slušela, položil na stůl pytlík s hoboubaty, holoubátka se pořád stavěla a padala, mladík je pleskl a holoubata utichla, spíš se skácela. Kdosi u sousedního stolu dokončoval hovor: A tak, pánové, Hašek byl štráda, do čtyřiceti let napsal jeden román a šest set povídek, udělal někdo víc? Ne? A zvedl se opilý truhlář a pravil: Já jsem udělal za celý svůj život šest set almar. A ten Hašek? Ten lotr! Manželka ho četla, pak z něj zvlčila, že mi utekla. Hašek mi rozvrátil manželství!, řekl opilec, a než se opřel, roztáhl lokty na ubruse a udeřil na důkaz svým slovům pěstí do pytlíku, ve kterém se pořád snažila na nožky postavit holoubátka. Pak pytlík splihnul a na bílém ubruse se objevila rostoucí skvrna prosakující krve. Flešatý krasavec si spokojeně oddychoval: Aspoň je nemusím rdousit... Vladimír se vztyčil a obličej mu zářil: Doktore, jsem srab! Koupíte mi deset čtvrtků? Koupíte mi barvy? Kolik jich budu potřebovat? Tak jdeme... ukázal na skvrnu spíhlých holoubátek a na opilce ve dveřích a zvolal: Skutečnost mne předbíhá... ještě dneska večer se jí pokusím dohnat...

Tak celý Vladimírov život se podobal práci lidského srdce, které myslí. Přítchoval a vybíral si ze zážitků jen ty, které se hodily k jeho typu. Tedy ne každý zážitek, ale jen ten, který obsahoval tvůrčí cit i myšlenku současně. Jako kritérium mu vždycky bylo chvění a zvonění v celé bytosti, signální soustava, která jej provázela od dětství, to, co bylo na počátku jeho života, plazma, tekoucí semeno, které se přes všechny pupeční šňůry navrací až k hladkému bezešvému břichu pramáti Evy. Tak Vladimírova tvorba je regressus ad originem, hmatovým prožitkem se nechal vskrknout do matčina lůna a navlízaje přes hlavu jednu vaginu za druhou, tak jako svetr, nazpátek k Velkým Matkám, tak jako Goethe. Avšak Vladimírov návrat, regressus ad originem, je současně i progressus ad futurum. Kruh se uzavírá, první den stvoření světa se dotkl svého konce... věčnosti...

Erektce i ejakulace Vladimírova měla povahu transcendentální, jeho semeno bylo schopno otěhotnit pannu. To je to stříkání nafty bez karburátoru rovnou pod svíčky.. Je to jen a jen otázka odolnosti

materiálů... a dílo myšlenky! Milost! I katolický Bůh je schopen jednat přímo, bez kauzálnexusu, bez karburátoru. Žih ho! A je to tak, a drží to jak helvítská víra. Anne Hea Mulge. Otec, Syn a Duch Svätý. Neposkvrněné početí Panny Marie poskvrněné bez karburátoru bezprostředně jen silou Ducha. Tak i Vladimír. Pomazán a pomazáván semenem svým, tak jak pracoval a dával na lopatky satinyrku, když jí nasazoval fínskou páku a dvojitého nelsona, umazáván umazával všechno svým semenem, i děťátko, které vyběhlo vaginou satinyrky na druhou stranu v podobě grafického listu. Blesk nejkratší cestou k zemi a do země...

Tak to, co končilo krajním subjektem, končilo objektivací, stalo se světytrným světem, ve kterém Vladimír byl zasažen, bezprostředně dotčen, bez zákonitosti osloven přímo pohybem hmoty v hmotě, rovnou se svými grafickými listy prostřelil do prostoru, ve kterém odolává lidské myšlení. Relativní svobodou dospěl k absolutní nesvobodě, která už nepotřebuje ani vysvětlení, ani zdůvodnění, ve které je člověk ten, který je. Identita hudby sfér, a po zemi pohozených věcí. Absolutní hra fruitio dei, monada monád, ens realissimum, Ding an sich selbst, jeskyně, ve které nikoliv stíny věcí, ale ve které lze žít samotné ideje. Tak překročil a vkročil tam a k tomu, co nás překračuje. Vladimír jako prvorozený syn Boží, oskočil hmotu a čin a nastolil znovu drama jako účinnou lásku k Vesmíru a k Člověku.

Vladimírovi jsem musel častokrát vypravovat dva příběhy, které jej nepochopitelně vzrušovaly. Příběh o Sepovi Brumlovi, který měl přítele a tak rádi si vyprávěli, že se doprovázeli několikrát přes libeňský most, pan Sep vyjel se svým přítelem výtahem až k jeho bytu, ale dialog, který vedli, nebyl natolik ukončen, že zase sjeli výtahem a přešli most, aby vyjeli výtahem před dveře pana Sepa, který už zastrčil klíč do dveří, ale hovor nebral konce, a tak zase sjeli výtahem a zase provázel Sep svého přítele do Libně... Ale za nejkrásnější příběh považoval Vladimír legendu o přátelství třídního učitele pana Kocourka z Velenky a řídícího učitele pana Talacka ze Semic, kteří, když vypili v hospodách svoje piva, korunováni hvězdami provázeli se tunclem noci, vždy jeden druhého před jeho vrátka, aby pokaždé shledali, že jeden druhému je dlužen jednu cestu a nadto, že problém mládeže výchovy potřebuje ještě natolik probrat, že zase od jedné vrátek se doprovodili k vrátkům o tři kilometry dál. Tak za letních měsíců se doprovázeli až do úsvitu a jediné úna-va zmohla dva řídící přátele, že šli spát. Když pan řídící učitel Talacko jel do Prahy z Poříčan, smluvili si přátelé jistý vlak, kte-

rým se bude pan řídící Talacko vracet, a pan řídící Kocourek vyšel z hospody tak přesně, že se setkali na poloviční cestě do Chrástu, v Manderšejdu, v Mansu, aby prohodili, co je nového, a nového bylo vždycky tolik, že když došli do Semic, pan řídící uložil aktovku a doprovodil přítele zase do Velenky. Vladimír, když tohle slyšel, tak jihnul, nemrkejícíma očima sledoval cesty těch dvou řídících učitelů a shledal, že museli být ti mužové velice šťastní. Když jsem Vladimírovi vykládal o tom, jak dcera řídícího učitele pana Kocourka se zamilovala do krasavce v Mansu, ale řídící jejich lásku nepřál, tak ten krasavec se střelil u losa do hlavy, dívka mu přiložila pod krvácející hlavu svůj kapesník a sama skočila do Lebe v řivlákách. Když tohle Vladimír slyšel, zíral do samotného srdce té nešťastné lásky a řekl: Takový jsem si přál přátelství. A doprovázeli se i potom ti dva přátelé dál. Právil jsem, tak jak jsem to slyšel, že dál, i když byli v penzi, tak tím víckrát pendlovali od vrátek ve Velence k vrátkům do Semic a nazpátek, a když nemohli, nakonec si každý den psali, posílali vzkazy a poselství. Vladimír a já jsme později už nehovořili o těchto příbuzích, už jsme na ně snad zapomněli, avšak když jsme si měli co říci, tak Vladimír mne vyprovázel do Libně, abychom odtud zase vyšli a z hráze věčnosti jsme zase stanuli na Kostnickém náměstí před domovními dveřmi, do kterých Vladimír zastrčil klíč, pak ale, uváživ, opět klíč vytáhl a doprovodil mne přes Pražáčku na hráz věčnosti, zatímco řídící učitel Talacko a Kocourek se nad námi vznášeli jako na barokním obrazu mračno ideální nadstavby. Ten čas, kdy Vladimír opustil matku a přestěhoval se na půdu Starého Města, aby odtud se přestěhoval do Libně, aby odtud se zase vrátil k matce, namotáván pupeční šňůrou nikoliv Oidipova komplexu, ale komplexu matky jako symbolu tvoření, ten čas, když jsme se doprovázeli, domýšleli jsme, proč oba jako nemanželští synové netrpíme komplexem otce, a že to je krásné poslání, pohrdat otcem a žít sám ze sebe jen a jen komplexem Syna, nemít vzor kromě sebe sama, avšak nikdy sám se nastát vzorem, a když, tak vzorem, jehož podstatou je pohrdání vzorem, žít tedy na útraty sebe a Vesmíru, vést nekonečnou válku sám se sebou, uzavírat mír, který se nikdy neuzavře, být pořád ve stavu tvůrčího napětí a opojení. Egon Bondy, když slyšel o těchto hovorech, křičel: Já se už s Vladimírem zlobit nebudu. Já ho zabiju a pokoj! Dyk to, co říká, je to samý, jak žiju já, jako marxist levý, ve stavu permanentní revoluce, ve stavu trvalý vzpoury proti Otci, protože doposavad za každý-

ho zabitého Otce nastoupil Syn a tak stav se Otce musel čekat, až ho zase někdo zabije... ale my jsme, kurva fix, jen a jen Synové... ať žije permanentní revoluce!...

Když měl Vladimír první svatbu, tak jsem byl za svědka. Když svatební kondukt už měl nastupovat, povídám: Proboha, Vladimíre, zapomněl jste si vzít kravatu! Tak honem si Vladimír natáhl kravatu, ale nemohl najít tu svatební bílou. Když jsme přišli do radnice a kondukt se řadil, pošeptala úřednice něco Vladimírovi, a ejhle, Vladimír měl kravaty dvě. Jak byl ráno rozčilen, tak kravatu si pošoupl ke klíční kosti, a tak se stalo, že měl kravaty dvě. Jinak nosil kravaty vzácně, a v létě je nosil jen tak na půl žerdi s tak nenapodobitelným půvabem, jako by celou noc psal básně nebo flámoval. Jednou v Libni jsme ráno, rozespalí, se hrozně polekali. Vladimírovi otekla tak noha, že si nemohl obout střevíc, tak si natáhl bačkoru a odpoledne jsme se vydali na středisko, rovnou k doktorovi Adamovi. Slyšeli jsme skrz dveře jeho dobrácký, utišující hlas: No tak, nebreč, matko, jen se holka vysvěč, já tě neuřknu, no tak, holčino, snad by ses mě nebála, já už jsem taky tak starý jako ty, no tak... A pak když Vladimír, podepíraje se o mne, vstoupil do bílé ordinace, doktor Adam se skřipcem a ostříhaný dohola, vypadal tak nenapodobitelně lidsky, řekl: Tak co, vy dva kluci pitomí, vožrali jste se, co? Ukaž, blbouně... A Vladimír natáhl nohu, a doktor ohledával bolavou oteklou nohu... A pak otevřel dveře a dobrácky křičel na plnou čekárnu: Koukej, ty kluku pitomá, mazat, než tě bude kopat po schodech až na Palmovku pod tramvaj... A vyběhli jsme, a doktor Adam vysvětloval čekárně a našim vzdalujícím se zádom: Dyk ten kluk blbě si natáhl na tu samou nohu tři ponožky! Egon Bondy, když to slyšel o té Vladimírově oteklé noze, volal k nebi: Já už se s Vladimírem přestanu kamarádit, ale napřed ho nechám zapsat do klubu pražských recesistů, který vede syn majitele pohřebního ústavu Schönbach!... Ten Vladimír je větší než dadaisti, než Hašek, skoro takovej jako já. Kurva fix, já se z toho všeho zbředím!...

V Bratrské ulici jsme ještě se třemi hosty seděli na obrubníku, bylo půl jedné po polednách, tácky s pivem jsme měli na obrubníku a zvolně jsme upíjeli, za námi byla stažená roleta hospody U Přemysla, v hostinci, ve kterém býval spolek povozníků a kočů, když od Žertev kráčí Egon Bondy, který už zdáli, když nás uviděl, znejistěl v kroku. Vladimír mu nabídl místo vedle sebe, když napřed rozprostřel kapesník, protože Bondy měl nové kalhoty, takzvané lázeňské. Co to,

do prdele, zase vyvádíte?, řekl Bondy a upil z piva, které jsme si na obrubník vzali o jedno navíc. Vladimír pošeptal: Hostinský, když to na něj přijde, tak nás dvakrát tejdne vyžene, zamkne se slovy: Co bych se trápil?... Co to je?, děsil se Bondy. Von má děsně rád svoji paní, šeptal Vladimír, tak když to na něj přijde, tak hosti musejí počkat venku tu půlhoťinku, víte? Do prdele, kurva fix, to je takovej mladík! lekal se Egon. A najednou za námi hrozně zehře-la roleta, úplně se vsrkla s hormovým rachotem ke stropu, vyšel starý pan Bureš v bílé zástěře, hosté se zvedli, každý si vzal tácek a už prázdnou sklenici a vstoupili do šenku každý na svoje místo. Egon Bondy se díval střídavě na starého pana Bureše, na hostinskou s už šedivými vlasy, ale ruměncem v tváři, díval se, jak se točí pivo, jako by nic... A Bondy tiše křičel: To je narafičený na mě. Vladimíre! Doktore! To jste si vobjednali, abyste mě zkrušili! Já tejdne jen pro vás pracuju na zen buddhismu, na tom, že Rusko není Dostojevský, ale Gogol, a vy na mne s happeningem, z kterého se těžko vzpamatuju. Kurva fix!...

Taky jsme s Vladimírem rádi chodili do kořalny Na dědince. Ne, že bysme měli rádi žitnou z těch bratných decinek, ale že to byla kořalna bez oken, tak Vladimír stál rád v příčeří, obzvláště když venku bylo krásné slunečné počasí, světlo vcházelo jen zasklenými dveřmi, takže Vladimír měl dojem, že má ten svůj černý klobouk vtlačený pod obočí a kráčí ulicí. Později jsme chodili před kořalnu Na dědince čtvrt hodiny před tím, než majitel kořalny odemkl a spustil želez ou závoru a otevřel dubová těžká vrata v podobě dvou ančlokových křídel. Tu čtvrt hodiny před otevřením přicházela stařena a v prstech měla plechový hrníček, posadila se na schůdek a čekala, pět minut před otevřením to už nevydržela a stoupla si k vratům kořalny, přiložila ucho a poslouchala s hrůzou, jestli majitel neumřel, nebo co? Když uslyšela uvnitř kořalny život, lehce tloukla plechovým hrníčkem do železné závory, jako by byla zasypaná v dole a dávala znamení zachráncům. Když se pak otevřely dveře, první vběhla do alkovny, koupila si dvě deci žitné kořalky a hned na stojačku ji zvolna upila, slzy štěstí jí tekly po tváři, pak si koupila ještě jeden hrníček, na schůdkách upila, a pak odnášela hrníček domů, křepká, bystrá, plná štěstí. Vladimír se optal majitele: Prosím, kolik je té dámně let? Majitel špláchal sklínky a nalil nám znovu po deci žitné proti světlu a pravil: Sedundesát šest, navečer je tady znovu. Vladimír řekl: Doktore, tak si štrkneme

na zdraví té dámy. Ta jestli v devadesáti letech dostane světového doktora, tak pak vydrží do sto třiceti let, takový lidé mají nesmrtelný pajšl. Přesně tak, řekl majitel, nalil si šitnou a dodal: Já, jak se ta baba napije s tou chutí z toho plecháčce, dostanu takovou chuť, že se musím napít taky! A zvedl křamatou sklínku, která se zablyštěla jak benátský lustr, srazil kramfleky a hodil panáka do sebe. Vladimír a potom i já ulili jsme do dlaní několikrát trochu šitné, pomazali jsme si obličej a vlasy a pečlivě vetřeli šitnou kofalku do šije. Je to dobrý na plotýnky, řekl Vladimír, a tak voňaví anýzom jsme vyšli do slunce a šli na pivo k Perklům, o tři baráky dál, abychom měli pohyb...

K Hausmanům jsme s Vladimírem chodili v bačkorách nebo pantoflích, protože to bylo za rohem. Když jsem si vzal do Prahy z Nymburka bicykl, jednou jsem si vypůjčil ještě jeden bicykl, do aktovky jsme si dali budíka, ten strašlivý dvouzvonkový budík značky Roskop, který zvonil tak, že vstávali lidé o několik ulic dál, a že si vyjedeme na výlet k Hausmanům. A jen jsme vyjeli k sousednímu baráku, kde byla patentní výroba pohřebních svítlen, potkali jsme Egona Bondyho. Kýho šleka, nevěřil Egon Bondy, Vladimírku, vy na bicyklu, kam jedete? Povídám, Egone, skočte si na špačka, nebo vás vezmu na rám, jedeme na zdravotní projížďku. Egon měl dobrou náladu, a tak si vyskočil na špačka a zahrnuli jsme do Luďmiliny, a pak i s bicyklem jsme vešli do průjezdu, opřeli bicykly o zeď a poručili jsme si pivo. Pan Vaništa se důsil: Co v chodbě s těma kolama? Kam jedete? Povídám: Doktor nám doporučil jezdit hodně na kole. A pan Vaništa: A voďku? Jedete? Povídám: Ód Fialů, voď nás! A pan Vaništa křičel: To bude dneska hovno den! A naješnou v chodbě v aktovce začal řinčet ten rakouský budík značky Roskop a pan Vaništa naslouchal a lekal se, Bondy s ním. To je nějaký poplach, hasiči, do prdele, kurva fix! Nebo co? A pan Vaništa vyběhl, protože ten budík, jak řinčel, tak strhnul bicykly a řidítka udělaly čmouhy a rysku v omítce chodby. A pan Vništa už stál, držel aktovku, ve které řinčel budík, držel tu aktovku, jakoby v ní byla puma nebo pekelný stroj. Vladimír klidně otevřel tu aktovku a vyjmul pořád řinčící budík, postavil jej na výčepní pult, ta dvě pára řinčela tak, že budík se pohyboval... A pan Vaništa vzal ten budík a hodil ho do dřezu a budík řinčel i v té voďce, tak sice jako když dáte do křídlovky dusátko, ale řinčel si dál... a pan Vaništa se smál, až slzel: Vopravdu je to nádhernej stroj, kam se kdo hrabe na starý Rakousko... Když budík dořinčel,

vytáhl jsem ho, tekla z něj voda, natáhl jsem ho, narafičil o kousek dál ručičkou na zvonění, a budík řinčel s ještě větší chutí a zvukem dál, vložili jsme budíka do aktovky, zaplatili, a pak jsme vyvedli bicykly a Bondy vyskočil na špárga a zase jsme jeli ze zdra-
votní vyjížďky o ulici nazpátek domů. Egon Bondy nám udělal krásnou přednášku o tom, že když není Bůh, a když neexistují přímo působící ideje, že hrdina moderní doby, aby dosáhl ~~psychopatičnosti~~ psychopatičnosti, nutně musí být psychopatologický...

Jednou jsme kráčeli s Vladimírem dopoledne Karlínem, a když jsme přešli k Zelenému stromu, divili jsme se, že ač léto, u dveří stojí sánky. A vešli jsme do hospody. Tam ještě na štaflích se kymácel malíř pokojů. Byl to pan Nejedlo, který bydlel u Vanišů ve druhém patře, který, tak jako Vladimír, trpěl strangulací, strašlivě rád pil a věšel se jednou za kvartál na kliku, když manželka kráče-la pavlačí, takže ho vždy odvázala. Měl krásné hnědé oči jako srna a měl nás rád. Výčepní stolice byla zastřena ubrusem počákaným váp-nem, regály rovněž pod ubrusem, avšak u stolu seděli už dva staří-ci, udělali si malíčko místa na stole a čekali, až za pár hodin se začne šenkovat, oba byli už bezzubí, že bylo léto, tak měli jen kal-hoty a pantofle, a už si ani nezapínali poklopce, na stole měli každý v novinách dva mazané chleby, dva štamgasti, kteří už dva dny hynuli, že se maluje, tak aspoň seděli a dívali se upřeně na ubrus přehozený přes výčepní stolici. Pan Nejedlo zavolal do kuchyně a vyšel hostinský a přinesl nám lahvové pivo, dva staříci sepnuli ruce, tak přinesl i jim... a tak jsme seděli se staříky, hostinský dostal námi náladu, nosil pivo, pan Nejedlo se kymácel dál, a dál postří-kával staříky i nás, a čím víc jsme byli plni cákanců, tím Vladimír byl nadšenější, a tím dál a hlouběji vykládal o tom, jak rád se už od grafické školy věší, kopal jsem Vladimíra pod stolem, ale pan Ne-jedlo dál na nás upíral, na metronomu štaflí se pohybující, ty svoje velké srní oči, malbytem zacákaní staříci chodili močit a už se ne-zapínali, oba se vyučili a šli jako kováři stejný den do důchodu, oba byli na tom stejně, protože byli vdovci a z domova jim ráno namaz-zali chleby, dali jim je na sánky, aby ty sánky přitáhli navečer domů. Tak to má být, pochválil Vladimír jejich zvěď. A potom jsme se s panem Nejedlem rozloučili, Vladimír mi pravil, že ten malíř má tak krásné oči jako secesní dívky, jako celý Jugendstil. Za tři dny nato nás pan Vaništa pozval na pohřeb hostinského, hostinský spolek Hostimil pochovával svého člena, a pan Vaništa jako hostinský

měl tak krásný hlas, skoro jako Benjamino, pak jsme šli na pohřební hostinu do hotelu Splendid, a nakonec pan Vaništa řekl, že půjdeme k němu do hostince, a že nám přehraje pásku a na ní natočený svůj hlas zpívající *Adio mare*, a k tomu nám bude točit čerstvě naražnou dvanáctku. A když jsme takíkem přijeli do Luďmiliny ulice, ač bylo k půlnoci, barák byl otevřený. Pan Vaništa vyskočil a křičel na celý barák: Co to je za způsoby nechat barák rozglášený, ještě ať vykřeou! A chtěl zarýglovat dveře, ale shora vynášeli zřizanci černou rakev, kráčeli na tenkých křivých nožkách, Vladimír hlavu vztyčenou, zíral a ani nemluvil. Nakonec se poprvé vyděsil... A předjelo pohřební auto ze stínu noci a lesklá rakev byla zasunuta, a dolů po schodech sešla dozovnice paní Válečková, bývalá uhlířka s pořád mrourem podmalovanými očima, vrávorala, podrážkou zadupla rýgle veřejí a řekla: Ládo, jsem originál udělaná... víš, koho vynesli? Malíře pokojů Neješla, voběhl se omylem na klíce... myslel, že jde Růža, ale já jsem se s ní dala do řeči, vona držela kliku, zatímco z druhé strany se na ní vžšel... von... kdybych to věděla... řekla paní Válečková a její ruce byly tak velké jako hokejové rukavice... Vladimír mi pošeptal: Doktore, kdybych se zastřelil, podložil byste mi kepesníkem hlavu?

Jednou Egon Bondy se uvolil, že nám přečte něco ze svých próz. Koupil si k tomu účelu krásnou červeně puntíkovanou kravatu, a potom se uvolil, že dojde s Vladimírem pro dva kbelíky piva, aby se před čtením uklidnil. Tak nejdřív přinesli dva kbelíky piva od Lišků, potom dva kbelíky piva ze Staré pošty. A nakonec se Bondy uvolil, že dojdou pro dva kbelíky piva k Hausmanům, že pořád ještě není schopn s důrazem přečíst svoji prózu, svůj artefakt. Avšak když přišli k Hausmanům, tak bylo zavříno. A Egon Bondy tloukl na dveře jednou pěstí, pak oběma, potom s Vladimírem tloukli cínovými kbelíky na zasklené výplně, naslouchali, ale pan Vaništa ještě nestvíral. Hergot, kruci, křičel Egon Bondy, hej, putykáři, vstávej, básníci jdou ^{pro} pivo! A jednou ranou kbelíku vyrazil výplň, která s třeskotem dofinčela na betonové podlaze. Hej, ozdoby národa jdou pro pití a ty si hnípáš!, hňámal Bondy, a když se sehnul, aby se podíval právanem rozbitých výplní do výčepu, rozletěly se dveře a pan Vaništa vylétěl v trenýrkách, metrákový rozzlobený hostinský s bejkovcem v ruce, avšak když viděl Vladimíra, kterého měl rád, ztuhl s napřaženou zdviženou paží, ze které tryskal bejčák, býkovec, oceťlovým drátem vycpané býčí přirození. Co si to dovoluujete! křičel

Egon Bondy, zatímco Vladimír spínal v očích ruce, vy jeden putykáři, vy jste vztáhnul ruku na básníky, he? křičel Egon Bondy, ale pan Vaništa se rozkřičel taky: Kdo bude platit ty rozbitý výplně, kdo, kdo, kdo? A Egon Bondy: Okamžitě nám našenkujte dva kbelíky piva pro básníky!, poroučel a pan Vaništa opět zdvihnul bejkovec, ale Vladimír jej očima prosil. Tak vy takhle!, rozkožoutil se Egon, víte, kdo já jsem? Já jsem básník Egon Bondy! Ale pan Vaništa: S tím mi polibte prdel, ale kdo mi zaplatí ty výplně? Já, jak jseš básník, tak ti dím přes držku! A Egon Bondy hřímal: Komu? Mně, básníkovi? No počkejte, já to na vás řeknu filosofovi Zbyňku Fišerovi a ten vám nabije držku!... křičel Egon Bondy a já už jsem doběhl a zadržel jsem ruku bejkovcem, tím ocelovým drátem vyc sným býčím přirozením, a volal jsem: Láďo, všechno zaplatím, dyk to je vopravdu básník, copak nevidíš? A pan Vaništa zvačnul, zarudlý krk se uvolnil, ruka s bejkovcem klesla. Usmál se a řekl: A viš, doktore, že jo, že to je básník? Já jsem to poznal, hned jak roztřískal ty výplně, tak pojďte, hoši, dál, tak říkáš básník? Trošičku nervózní, ale kdo má dneska být nervózní než básníci, co?... A tak nám na hrází věčnosti Egon Bondy četl krásnou prózu o Antonínovi, jak šel přes státní hranice do Davorska, a co všechno zkusil za čtyřicetdvacet hodin, ještě dvakrát s kbelíky jsme skočili pro pivo, a pak teprve Antonín po strastech, když už myslel, že ta chalupa před ním je bavorské stavení, když s jásotem k ní dob hl, viděl, že to je zase ta chalupa, do které vyšel. A Egon Bondy propadl hrůze, že už všechny hospody zavřou, a že budeme trpět žízní, tak vzbudil paní v přízemí, tam, jak býval mandl, a vypůjčil si od ní konev a kbelík, a všichni tři jsme si ještě koupili do všech nádob pivo. Když jsme všechno vypili a Egon Bondy, aby z něj neteklo pivo, chočil s hlavou vztyčenou jako by měl páteř v gypsu. Bondy se teprve uvolil, abychom jej doprovodili na trenvaj. A když jsme čekali na hlavní, Bondy upadl naznak, hlavou sjel po roletě, když napřed do ní strašlivě udeřil. A to byla roleta, za kterou byly kanceláře SNB, a tedy vyběhli dva příslušníci a s rozepnutým kabátem staršina, Bondy ležel na zádech, pomohli mu se posadit, a všech třicet stránek textu o Antonínovi, který šel přes hranice, ty stránky byly rozhozené po zemi, tak jako se nabízejí losy třídní loterie. S Vladimírem jsme hrůzou ani nedutali, ale Egon Bondy: Staršino, copak to nevidíte, sakra? Sbírejte mi ty stránky, sbírejte mi můj text, himl, hoďte sebou, ať do toho nevjede tramvaj, kurva fix! A mladí esenbáci sbírali ty stránky o Antonínovi,

který chtěl opustit rodnou zemi do nepřátelského Bavorska, a staršina, tak jak mu podávali ty stránky, díval se chvíličku do textu, někdy setrval skoro na celé stránce a přikyvoval, aby, když zvolna dojele skoro prázdná tramvaj, šel bradou znamení, a mladí esenbáci pomohli Egonovi Bondymu do elektriky, a rozjíždějící se Egon Bondy zpíval, třásl v prstech sevřenými stránkami, které mu podal staršina, Egon zpíval: Nikdo o mně neví, že jsem marxist levý... a staršina řekl smutně: Na vobě ruce... a mávnul rukou a mladí esenbáci vklouzli do teplých kanceláří a staršina na posledním schodu se obrátil a řekl nám, protože jsme byli skleslí: Ještě že to nečetl nikdo voň policie, dobrou noc! a s romovým rochotem stáhl roletu. Vladimír řekl: Ten Egon Bondy je stejně roztomilý a čiperný klučina, uspořádal nám příjemný večer... já ale asi budu blinkat, budete, doktore, taky?

Vladimír, když bydlel na hrázi věčnosti, a ostatně nosil brýle i později... spíše ty brýle používal jako lornon. Když bylo něco hočné jeho pozornosti, tak používal brejle tak jak byly složené... jako nějaký přísežný znalec písmá, nebo filatelista... rád také nosil brýle, kterým něco chybělo, buďte jedno sklo, ale ještě častěji jedna z těch přípor, které se zasunují za ucho. Někdy, aby Vladimír zvýšil svůj přirozený půvab, tak přeražené brýle si drátoval, jindy si chybějící příporu přivazoval k okulárům provázkem, někdy ten provázek byl na uzel, který byl těsně ostřížený nůžkami, jindy ten špagát visel skoro až k bradě....v dycky to však bylo zařízeno tak, aby to bylo výtvarné, aby to slučelo... Vladimíra totiž nikdo nezastihl, aby nebyl výtvarný, sočný, tak jako v přírodě je srnec nebo divoká kočka...

Když měl Vladimír druhou svatbu v Krumlově, tak jsem byl pozván za svědka. Avšak jaké překvapení, když jsem nastartoval auto, tak jsem se nedostal z Prahy ani centrem, ani zadem, protože přijely spřátelené armády, aby likvidovaly to, co tady nebylo. Tak jsem se vrátil domů a šel jsem na výstavu do Valdštejnské jízdárny, tloukl na vrata, ale výstava byla odložena, protože přijely armády. Když se to dozvěděl Egon Bondy, křičel: Kurva fix! Ten Vladimír! Budu já mít taky někdy takový štěstí, aby kvůli mé svatbě se uvedlo do pohybu tolik armád? Ječíný, co bylo křený, doktore, když jsem posílal ~~NAŠE~~ po vás pozdravení Rudimu Dutschemu, že jste vstupoval s pozdravením do jeho baráku zrovna, když vynášeli Rudího s prostřelenou hlavou. Ale pět armád v pohybu, aby zabránily svatbě, to je už

něco, na to se já nikdy nezmotám! A proč? Protože Vladimír přitahoval vždycky velký události a naštěstí. Tak je to. Kurva fix, ten má štěstí!

Seděli jsme s přáteli u kocoura, hned naproti výčepu, Vladimír vedle básníka Maryska, který v letech padesátých taky přišel na Hráz vččnosti se třemi kufry a bydlil s námi, spal za odstavenými kuchyňskými kamny, protože mu bylo neustále zima. Vladimír více než desetkrát chtěl sprovodit básníka Maryska ze světa jen proto, že mu pan Marysko při každém setkání kladl tu samou otázku: Uměl byste namalovat ruku? A Vladimír se pokaždé strašně rozčílil a pod našimi okny pilníkem si bousil sekyrku... dnes však na otázku pana Maryska - uměl byste namalovat ruku? - Vladimír se jen usmíval... A tak jsme seděli v pohodě s přáteli u kocoura, pan Čihák, který přešel od Zlatého tygra, točil fantastické hladinky, když se otevřely dveře, ruka odhodila červený závěs a do výčepu vstoupil režisér Forman, doprovázený svým asistentem Passerem, a když se slavný režisér zadíval k našemu stolu, začal nadšeně křičet: Ranišlo, ranišlo! Ranišlo! A ranišlo! A díval se do kouta na Vladimíra a znovu křičel: Vzpomínáte si? Ranišlo. No tak! Rozžhavený hák vznášející se nadými klouby! A všichni jsme se dívali s obdivem na Vladimíra, jaká nádherná událost visí zase ve vzduchu Kocoura, avšak Vladimír si nemohl vzpomenout, jen se vztyčil, napřáhl ruku a pan Forman kráčil ke stolu, podal Vladimírovi ruku, díval se však na pana Maryska, básníka, který shrbený pod tíhou sexuálních a erotických problémů seděl vedle Vladimíra, a Forman se posadil, položil ruku na rameno básníka a nejen našemu stolu, ale i stolům sousedním nadšeně vykládal: Jste vy pan Marysko? Jste! Učil jste za protektorátu hudbu v Čáslavi? Učil! Tak já jsem váš žák, desetiletý tenkrát Miloš Forman! Pánové! Pan Marysko mne při každé stupnici něžně tloukl dubovou holí, které říkal ranišlo. No tak, ranišlo! A já jsem říkal jednou: Pane učiteli, já hraju špatně, že je tady zima! A pan učitel Marysko pravil: Správně, žáku Formane, jdi k oknu a řekni, co tam vidíš? A já jsem se díval z okna na náměstí a pravil jsem: Vidím tam, pane učiteli, sochu buditele, kněze Ulického. A pan učitel Marysko: Správně, žáku Formane, a co je podstatné na té soše? A já jsem řekl: Pane učiteli, že nemá ruce, protože mu je jeho nepřátelé uťali. A pan Marysko zvolal: Správně, žáku Formane, a ty, když budeš hrát tak jako hraješ, dopadneš taky tak... a pojď cvičit, rozpálené ranišlo je připraveno! A já jsem pak hrál stupnice a pan učitel Marysko vytáhl z kamen rozžhavený hák a vznášel mi ho nad prstíčky a

hřímalo: Tak když je ti zima, musejí se kloubečky nahřát, nahřát!... Volal všem pan Forman a všichni byli nadšeni a řičili smíchem, gratulovali panu Maryskovi, který se celý tou slávou napovnal, a nikdo si nevšiml, že Vladimír pořád stál, pořád měl ruku napřaženou tak, jak mu z ní vyzul pan Forman ruku svoji, Vladimír zíral do ohniska nějaké zkázy, pak zaplatil, nikdo si jej nevšimnul, a Vladimír tiše vyšel, za sebou dveřmi přiskříp ryčný smích a hlasol a volání: Ranišlo! Ranišlo! Ranišlo!... Když se to všechno dozvěděl Egon Bondy, kterému na zkoušku vytrhli osm zubů, Egon zajásal: Chachachááá! Konečně! Konečně! Konečně! Konečně poetické nadskutečno uzavřelo svoje zázračné kohoutky, konečně opustilo Vladimíra, konečně je konec jeho vítěznému: Chachachachachááá!... jásel Bondy opuchlými tvářemi, avšak hned dojásal a pravil hlasem plným zlé vůšty: Takhle bych jásal před deseti lety, ale dneska nejásám, protože to, co se stalo u Kocoura, jsou vstupní tympány nejen do Vladimírový osudové symfonie, ale i bubny do mé ronivé a léčivé melancholické imaginace... protože já a Vladimír jsme dvě ohniska té samé elipsy, dvě spřažené nápravy... jsme zapsaná a zaprotokolovaná firma jak jako Wichterle a Kovařík, Laurin a Klement... Jajajajaj! zanaříkal Egon Bondy a sepnul své bílé a jemné ruce a hodil je nad sebe do černého vzduchu hospody U Bonaparta a zvrátiv hlavu tiše naříkal, aby pak prudkými a dirigentskými gesty rycle, na důkaz haličského smutku, jedním rycnutím klopý kabátu si urval všechny knoflíky a vysypal si na hlavu popelník i s doutnajícími vejgely... takže mu chytily ty jeho krásné, tesknou nanaštné hlavy, že hosté jej museli uhasit pivem. Kurva fix! křičel potichu Egon, to všechno ten kloubeček Vladimír!

Tu noc, co se to Vladimírovi stalo, to ráno jsem viděl doktora Drvotu, jak vyletěl po schodech na dvůr, už zdálky jsem viděl v jeho očích neštěstí, caploval klikou, pak tloukl na okno, přicláněl si rukou oči, aby skrz sklo šíp viděl, jestli jsem doma, stál jsem mezi dveřmi, které jsme s Vladimírem před lety zazdili a pak zase odezdili, stál jsem ve stínu a srdce mi tlouklo, pak jsem viděl vzdalující se záda psychiatra, vedoucího Linku důvěry, jak sestupuje, a už jen busta a už jen hlava a vzdalující se klobouk... a lehl jsem si na zem a naslouchal minulému času, který se navracel tak barevný a sytý, čas vyplněný tunelem, který začal prvním setkáním s Vladimírem na Staroměstském náměstí, když sáno ve čtyři jsem se myl v kašně u rybiček a Vladimír také, ten přerušovaný tunel, kdy jsme se neviděli, abychom se zase setkali, navázali provázek a pokračovali

v tom a tam, kde jsme přestali, viděl jsem, leže na zádech na koberci, že tunel nekončí, ale napřimuje se, a Vladimír šel dnes v noci odstartoval do Vesmíru po rozjezdové ploše, kterou si už dávno připravil, na kterou se trénoval, cvičil... A pak znovu někdo tloukl důsně na dveře a zase na okno, a pak střídavě na okno a dveře, jako tympány rozdílného ladění, viděl jsem skrz záclonu vyjevenou a popelavou tvář Vladimírový sestřenky, která se ježila zděšením a hrůzou, a já jsem už měl z druhé strany potvrzeno a jisto, že s Vladimírem je definitivně konec, a shledal jsem, že se nemohu postavit, že mohu jen tak ležet na zádech a neurčujícíma očima zírat do stropu... A pak i sestřenka seběhla po schodech, pomáhal jsem ji tlačit do zad svýma očima, pak bylo dlouho ticho, a na dvůr se přes vysokou zeď sesmeklo slunce, oslnivé, slavnostní... a do tohoto slunce vběhl Egon Bondy, díval se nepřátelsky na okna a zamčené dveře, pak taky tloukl a volal, pak naslouchal tichu, potom odběhl do prostředka dvora, otočil se, rozpráhl svoje něžné ruce, nabídl své dlaně a tepny slunci, zvrátil vousatou a vlasatou hlavu nazad, teď hlava plnou svatozáře, vonící a sršící prazdrojem a volal plný extaze, jak doctor extaticus: Mein gutester Herr Vladimír! Teď už je odzvoněno fenomenologickým stressům, teď už je amen s adaptací, teď už tě nezajímá ani existence, ani imaginace, ani transcendence, teď už tě nezajímá dokonce ani metafyzika! Mister Vladimír! Teď letíš rovnou tam, kde žije a je podstata nelidských a tak lidstvu potřebných věcí! loučím se s tebou jen na chvílku, protože moje útěcha je taky jen ontologie, neviditelné a přece skutečné království, do kterého teď vstupuješ daleko silnější raketou, než je raketa Apolla 12! Nepotřebuješ se nechat vynést nejdřív na oběžnou dráhu, ale ty rovnou letíš bez přestupního lístku, cestou milosti zrovna tak, jak zasaňoval starý, ale mrtvý Bůh. Monsieur Vladimír! Teď tě vidím, jak letíš naznak, zapnut do poklopce ontologie, rovnou do samotného středu rovnostranného trojúhelníku, rovnou do centra a centrály bytí!... Panje Vladimírze! Panje Vladimírze! Pane Vladimírze! Co tady křičíte, co tady hulákáte a ze spaní rušíte můj dítě? volala paní Slavičková, dobrá matka, s balkónu pavlače, chcete, aby můj Jeníček dostal zase psotníček? A měla pravdu, tu krásnou pravdu střežící matky, zrovna tak jako Vladimír měl pravdu těch, kteří nás výtvarně předešli, tak jako jsem měl pravdu já, ležící nehnutě ochrnutý neštěstím na dně svého pokoje, zrovna tak jako měl pravdu Egon Bondy, proměněný ve Zbyňka Fišera, který hrál svoji pravdu z odpařovací rampy dvora Na hrázi věčnosti v Libni...

DOPIS UČASTNÍKŮM VERNISÁŽE

Vy, kteří čtete tento text, vy všichni, kteří se díváte na Vladimírovy grafické listy, nemyslete jen a jen na výtvarné postupy, nezkuumejte, co Vladimír svou grafikou chtěl říci vzhledem k realitě, myslete současně na jiskřivost a zázračnost skutečností, která tiská z vteřiny do vteřiny a tak až do věčnosti. Vy všichni myslete na Vladimíra, který všude se cítil doma, myslete na to, že jeho atelier byl vědycky a právě tam, kde byl, myslete na jeho dětské a současně vědecké oči, které se rozhlížejí pozorně po kulové ploše kolem sebe tak, že vědycky to zdánlivě bezcenné a nepatrné, to, čím lidé pohrdají, že tomu lze propůjčit odsouzenímhodnou vznešenost a monumentální krásu, byť ne na větší ploše, než je kapesník. Vy všichni, kteří chcete se stát výtvarnými umělci, vy nečekejte, až budete mít atelier a budete v Praze, uvědomte si, že Vladimírov atelier byl tak malinký, že se tam vešli tři lidé, čtvrtý už musel stát na chodbě... a přesto v tom svém kamrlíčku na Žižkově Vladimír dosáhl svojí aktivní grafikou téže velikosti, které gestickou malbou docílil Pollock a Mathieu. Vy, kteří jste pokorní diváky, vy všichni tak jako Vladimír snažte se podírnout kůži hmoty, usilujte se dostat do krásných sliznic živých a neživých tvarů, nebojte se a provádějte vivisekci nejen na sobě, ale na čemkoliv, protože jedině tak až do konce života se budete bavit šasnutím nad poznáním, že hmota stvořila lidské oči jen proto, aby v nich shlédla a poznala svojí miliardostěnnou krásu. Vy všichni, kteří se díváte na Vladimírovy grafické listy, vězte, že Vladimír byl vyučený soustružník, že miloval všechny výrazové prostředky této práce a materiály, do kterých a s kterými se tvoří užitečné předměty a součástky, že Vladimír právě dokonalým poznáním všeho toho, co obsahuje pojem soustružnické dílna, že dovedl všechno v jistý čas tvořivě uplatnit ve své grafice tak, že žádný grafik na světě nestvořil tak posuvné a krásné a líbezné artefakty, jako on. Jeho aktivní grafika dovede nadchnout jak výtvarného estetika, tak dělníka od černého řemesla, jeho aktivní grafické listy odolávají nejjemnějším pozorováním ducha zrovna tak jako detailnímu pozorování smyslu. Vy všichni, kteří se díváte na Vladimírovy grafiky, vězte, že i mne Vladimír děsival tím, že si okamžitě dovedl všimnout ma-

teriálů a událostí, kterých jsem si nevšiml já. Kdykoliv se s někým podivuhodným setkal, vždycky se na jeho tváři objevil překvapivý úsmev, a když jsem šel ve směru jeho očí, tékal jsem... až jsem to uviděl! A vždycky to byly nějaké špony a piliny, převrácený vůz se ztuhlým asfaltem, prach pokrývající trámoví a pece na Földině huti, pták táhnoucí po diagonále stéblo na stavbu hnízda... A vůbec s Vladimírem pořád se kamarádila obyčejná zázračnost a zázraky. Když jsme vypili svoje piva a kráčeli cestou nad Vysočanami, usedali jsme a pod námi duněly vlaky a Vladimír pozoroval pod svými botami shrnutý hrubý písek, a jako ze Skylabu sledoval celá pohoří a velohory, tiše hovořil o tom, co na zemi viděl, o krásách Alp a Pyrenejí, shrnul botkou písek a pokračoval ve výstupu na Andy a do Himalájí, aniž by opustil vysočanskou stráň. Když jsme se koupali na navigaci v Libni, Vladimír často sedával na posledním schůdku, nechával si omývat vlnkami nohy a vykládal o tom, proč by jezdil po světě, když zrovna teď v Libni se plaví Černým mořem a Atlantickým oceánem s neménějším požitkem než Rimbaud, který psal Opilý koráb, sedě stulený na dně říčního člunu. Vladimíra byste také nikdy nenašli ve slavných pivnicích U tygra nebo U dvou koček nebo U Pinkasů nebo U Schnella. Kdykoliv jsem Vladimíra hledal, musel jsem kráčet po trasách hostinců, které jako by byly doplňkem Vladimírovy poetiky. Když nebyl u Zastávky ve Vysočanech, přešel jsem k Žižkům, když nebyl ani tam, hledal jsem jej U kaštanu, když nebyl ani tady, tak svítila naděje, že bude ve stoje pít desítku U Ruského dvora, když nebyl ani zde, skočil jsem do tramvaje a hledal jsem jej na Žižkově U růžového keře, když mi řekli, že Vladimír tady už dne dny nebyl, určitě jsem jej našel v podvečer, když ne U babiček, tak sedícího v kalvazu, kde obaluhoval gramofon. Někdy sedával v Ludmilině ulici v Libni U Hausmanů nebo o ulici dál U Přemysla... a všechny ty hospody voněly rozlitém pivem a ubrusy byly plné debaklů, které vytvořila rozlité káva a alkoholické nápoje, a všechny ty hostince měly zdánlivě strašné pisoáry, ovšem s tak výtvarnými rezavými trubkami a s tak krásnými vodopády ztuhlého théru zbořeného kanárkově žlutými skvrnami po moči, že Vladimír častokrát tady stál, díval se do žlábků na sirky a vyjgly zdobené desinfekčními kuličkami a citróny, že křičíval, jak by to bylo krásné, kdyby dostal sílu a umění prohnat celou tu térovanou stěnu satinýrkou a otisknout ji do grafické-

ho listu. Jednou jsme s Vladimírem vyšli z Modré hvězdy, a když jsme přešli na chodník, Vladimír ohromen ochroml. A já jsem zase viděl na jeho tváři ten překvapený radostný úsměv, a už jsem zase žártil a trnul, že Vladimír něco vidí, kolem čeho jsem dávno chodil a nevšiml si toho. A když jsem nabral sílu a šel po směru jeho očí, viděl jsem na konci jeho očí plechová obrovská písmena, zasazená až do štítu čtyřpatrového domu, písmena, která dávala dojeví ve formě slova K R Á S A. A já jsem hned věděl, že to je zbytek slávy českého filosofa Ladislava Klímy, který bydlel v tom hotelu Krása, a tak jsme se s Vladimírem dohodli, že mi půjčí montérky, a že hned příštího dne sundáme ta písmena a zasadíme je do Rudého koutku ČKD, a když je tam nebudou chtít, že je dáme do Mánesa. A tak jsme šli nazítří a nevěřili jsme svým očím. Když jsme se vypyтали v domě, řekli nám, že dopoledne sundali nádeníci domovní správy ta písmena a odvezli je do šrotu, protože ta Krása ohrožovala pádem chodce... A zase, vy všichni, kteří se díváte na Vladimírovy grafiky, vězte, že Vladimír nebyl zklamán, ani nenadával, ani neproklínal ty nádeníky, ale umíval se celý večer a mlčel, byl dokonce blažený tím, že nádeníci nám udělali pointu k tak krásnému příběhu. A tak jsme chodili po těch hostincích a očekávali jsme další spiknutí a potměšilost, kterou nám provede skutečnost. A zase jsme stáli a ve stoje jsme pili nádherná piva v automatu Svět a zase jsem uviděl na Vladimírově tváři ten úsměv, muselo na konci jeho očí být něco silného, protože Vladimír nevydržel ten nápor skutečnosti a klopal oči. Když se vzpomatoval, jako by nevěřil, zadíval se znovu přes moje ramena a tentokrát vydržel koketování s čímsi tam v pasáži vedoucí ke kinu Svět. Vladimír se vždycky díval na ty předměty a události, které patřily do jeho poetiky zrovna tak, jako by se zamilovaně díval a byl opětován očima krásné ženské. A já jsem se otočil a díval jsem se tam, kam se díval Vladimír, a viděl jsem, jak cikánečka špendlíkem ryje barvou do natřené stěny ze skla jakési klikyháky... a Vladimír přinesl dvě sklenice piva a vyšli jsme se sklenicemi do pasáže a co jsme viděli, to s námi zatřáslo. Vladimír, když upil, sklenice mu jektala o zuby, tak parádní byl ten gigantický obraz tisíce lidských rukama vyrytý do sklenené stěny zvenčí natřené bílou barvou, na které děti a milenci, návštěvníci kina, pod dojmem několika let penízem nebo nožem, špendlíkem nebo hranou rtěnky celou tu stěnu

pokryli znaky a znamenání, monogramy a vzkazy, většinou ale kaligraficky vykreslené jen tak, jako když v zamýšlení si čáráte na okraj novin nebo školního sešitu... Vladimír rozpřáhl ruce i s půlitrem a prohlásil, že jak seženeme peníze, koupíme tu skleněnou desku, to okno magacínu automatu Svět a odneseme tu krásu domů. A taky ano, když jsme sehnali tisíc korun a druhý den jsme přišli, Vladimír už z prahu pasáže vydal svůj vítězný smích: Chachachacháá! A když jsme došli k magacínu automatu Svět, natrže v pokleku emajlovou barvou pečlivě fládroval a zamazával poslední klikyháky a celá ta skleněná stěna byla bílá, jako plátno našepsované a připravené jak tabula rasa, aby všechno začalo znovu. Vy všichni, kteří se podívujete Vladimírovým grafickým listům, vězte, že tyto malé příběhy se mohou stát i vám, myslím, že když jim propůjčíte osudovost podivuhodného setkání, že i vy začnete považovat svůj život za jedinečný a tedy krásný. Jen s odvahou a po hlavě skočte do nenávratné přítomnosti, abyste okamžikem se ocitli v samém srdci věčnosti. Vzpomínám, jak jsme si vyjeli do Píkovic s Vladimírem, abychom navštívili jeho tetu. Avšak když jsme vystoupili z vlaku a viděli rozvodňovou kalnou Sázevu, netrvalo ani minutu a fascinování, mlčky jsme se vysvlékli a jeden po druhém vklouzli do prudké pozdní jarní povodně, která nás unášela rychlostí závodníka cyklisty, kopce a cesty uháněly nazad a Vladimír byl zase nadšený a krásný, a když proudy jarní vody nás přehrměly zvýšenou rychlostí přes ta místa, kde za normálu je jez, Vladimír křičel: Chachachacháá! a když nás řeka odnesla od našich šatů dál než kilometr, vynesla nás na tišíně... a proti proudu jsme kráčeli, abychom opakovali tu krásnou jízdu. Vladimír jen litoval, že bývalo by bylo pro něj krásnější, kdyby - jak jsme se řítili přes jez - roztrhl si maličko stehno o nějaký hřeb, aby měl prožitek toho, kterak Albert Burri první prořízl záměrně vystavované plátno. Pak dodal, že nemůže chtít všechno, že mu stačí alespoň prožitek, jaký má metriční deska, když ji prohání splavem satýnky na druhou stranu. To byl ten krásný čas, kdy Vladimír dovedl vytvářet kompresi, která pak byla úměrná jeho expresi ve formě grafických listů. Ten čas jsme s Vladimírem jezdili do Nymburka na motocyklu. Musel jsem jet takovou rychlostí, jakou ten můj pérák byl schopen. Avšak Vladimír nejraději vyprávěl o tom, jak jsme spolu jeli na péráku lesní pěšinou

polabskými lesními dunami a dostali jsme smyk. Vzpomínám, jak Vladimír mne přeletěl a po hlavě se zasouval do křoviska, které jej nakonec pohltilo i s botami. Ištěšen jsem obíhal křoví, a když jsem volal: Vladimíre, proboha, nestalo se vám něco?, našel jsem Vladimíra v písku s boulí na čele, ale řídicího smíchem a nadšením, že jsem mu přichystal krásnou neděli, že pod dojmem toho pádu do křoví udělá jen pro mne kolekci grafických listů. Avšak nejkrásnější serií monotypů, skoro pětatřicet velikých grafik, které tvoří poslední fázi Vladimírovy tvorby, udělal Vladimír pod dojmem jízdy motocyklem značky Jawa 500, který řídil soustružník Kotrč, se kterým Vladimír přijel za mnou do Nymburka sedě v malinkém sajdkáru jako v sedací vaně. Pod dojmem jediné jízdy a zanedbatelné půjčky Vladimír jen pro pana Kotrče pracoval dva dny s podmínkou, že pan Kotrč mu koupí barvy a bude mu nosit do džbánu těch osmačtyřicet hodin pivo. Pan Kotrč byl malinký, nemluvný, bázlivý, musel svést nejstrašnější boj v manželství, aby si mohl pověsit z těch pětatřiceti skvostů... jen jeden... na zeď. Vy všichni, kteří se podívujete grafickým listům Vladimíra, vězte, že Vladimír, ač proletář, byl aristokrat, který svým životem vyzývá k následování ty, kteří si myslí, že život ještě stojí za to, aby byl plně žit.

o o o

Vladimír Boudník

J E D N A S E D M I N A

texty z let 1951-1952

8. VIII. 1991 /Lilceř/

1. a 2. strana dneska zničena. Psal jsem o době, v níž jsem se modlil./

Život? To je to, co na člověka působí jako škola - che-ese; a že dokazují lidé žít v životě tím nejpitomějším způsobem? Život je pro čtyřicetiletého to, co pro desítiletého znamená přetvářku určité stránky, poněvadž to bude pan učitel zkoušet. Života se stává sklon ke zvykům /dík, když člověk přestane růst/. hrůsný sklon. A lidé jsou na to pyšní; a charaktery, toť potřava pro koncentráky. Je to k zašileání, ale bez inklinace ke starému by neexistovalo vlastnictví. Je to přišedlé. Lidé se nechtějí měnit a svou prací vytvářejí prostředí vyžadující jiné myšlenkové pochody. Apoštol! Vzdelanec je vratkou figurou, nemůže se vrátit do nového prostředí. Je lepší vrátit se učit. naučné knihy nežli poslouchat takového člověka. Umělec zpěvající se za dobu je podřadnější nežli špatná reprodukce. Nelituji hodin, v nichž jsem se modlil. mám v mozku laboratoř. Jak komické jsou buňky, řadí-li se při experimentální modlitbě do obvyklých "poloh", pod kontrolou plně kritického vědomí. A člověk je přišedle složitý útvar. Vidím předmět a v duchu jej současně vidím tisíckrát - milionkrát. Aplikaci a kombinaci myšlenky. /Jednotlivý předmět tvoří svým množstvím na okraji hradku a čistou plochu a nad tím, jako řada morganů, vystupuje obraz toho předmětu nesmírně veliký. Je věčná tekutina a lištva je nesmírně chvění. Ja, vy, oni - máme pojítka. Jsou to zvyky. Kde je žádaná rovnováha? I klení strací účinn, nemůže přecházet apokalyptické podněty, a bůh může předešlé jedině bývalý věřící. Neznamená se tupe a toporně opakovat. Sloby vyšly od poddaných. Bojím se, aby milenci lištva svou lásku neprokleli... Bojím se, že až budu někde ležet a vynesejší střevo, a přeraznými ddy, že ve chvíli slabosti se budu dovolávat prokletého zlozvyku z dob modliteb. Bojím se, že se ztáhle oddám jedině myšlence, aby zbytek váhy mozku a celým bludištěm podvědomí zachráněval. dnuhá agonie. vrhne myšlení člověka zpět o celá desetiletí. Úspěšně cítí v baci...!; lkají nad vojínem, který v bitevní

vševě vldá malinku a fyziklog a psychologem rozvedou situaci za pomoci nejhrubší h slov. - Prosím, vstříkněte mi zatím dvě injekce sentimentality, pane profesore. Nemohu se dočkat básníka... Říkal jsem dnes o propuštění do výrepy. Měněji o tom v kadrovém odd. ani slyšel. Lids jsem byl ve stěvu, kdy bych přijal i pryčnu ve vězení. /v hraze/. Mst takové vnitřní představy před popravou, byla by poprava tím nejjádňejším prožitkem. Jsem opět citlivou představiv st. Měněji se oddivovat sočlnosti oka a mozku.

9. VIII. 1991 /Libeň/

Ze Strádnice do Moravské Opatovce na nákladním autě přes Litomyšl a Svítavy. Celkem jsem jel obyčejně, co se týká podnikové zaležitosti - výsledek učňovského domova. Mají zatím potíže s pracovními silami při adaptacích. Osobně a, okajen; krásná krajina, araky, silná představivost, drážďená oděnými prkny nákladního auta. Po cestě zpět silně přelilo. Td jsem stěhoval L... Jel s námi kluk s krampa. Vykytralý, ale houle se v něm svědomí a pomáhal nakládat a skládat nábytek. Trachu mne pustila deprese, jelikož jsem nebyl vydrážďen. /Jednou jsem volal ve dřeváku: "Láble! Bavna ti svou duši!" a proval jsem hrozné stavy. Vzpomínka vzrušená dopisem Dočekala./

11. III. 1991 /Libeň - náčrtek/

Čtu Marinettino "Slova na svobodě". Již mnohé dnes je naelné. Čím dále jeho manifest čtu, tím více vidím, že se nekryje s explosionismem, a myslím, že mluví dobu, v níž vznikl, sotva přezvučí v lidech víc než epigonství. /Věněji však přínosné hodnoty./ Tenkrát to bylo výtečné - bylo hodně novot a manifest se zdá být stvořen po inspiraci na řadě básníků. Přesýlala již dlouho o vzniku hrdelských zvuků /hlásky, samohlásky, skřeky atp./

12. VIII. 1991 /Libeň/

hrozná myšlenka - vzpomenu-li, jak upřímně jsem při všem vztaku

vyžíval kancelářské prostředí. Úplně sovské oledy. Alupacii! Ani netušili, jaký jsem byl ubohý a pokorný... vzpomínám jsem si na doby, kdy jsme toužili vystavovat třeba v hospodě a kdy jsme chtěli mít místnost, alespoň kólnu beze stěn, v níž bychom mohli tvořit. /Malování na ulici uspokojilo člověka ze lo-
výstav. Kdo na mysli takové výstavy, na jaké by se člověk v do-
be malování na ulici zvrhl./

Dnes jsme vykonali s JUBr. hrabalem večerní procházku podél ře-
ky, okolo bulovky a po třináctce - po zastavení se na večer a
pivo - zpět do libeňského bytu. Po delší době jsme opět disku-
tovali. Spíše mluvil doktor. Já jsem stále v ubohém stavu s hla-
vou.

Především s včera jsem se usiloval diskutovat monotypů. /na
plovárnu jsem se zdál být repným a skákal jsem do vody jako ocnr-
nutý, beze stopy sebevědomí - z mého hlediska./

Když člověk avjane ztěž prostředí, objevují se staré myšlenky.

Např. : jsem rok odstěhovaný od matky a po této době začínám
být opět vázán určitými vztahy, které jsem minil překonat./
Čas je důkladný učitel. Člověk se nediví, že starci jsou sami
před sebou, přes veškerou dětinskost, domýslivě rozumní.

16. VIII. 1961

Tisknul jsem a experimentoval. Dnes mi bylo přídeřné. Měl jsem
deprese, bolelo mno srdce a hlava, jako když si člověk napíná na
spánecích kóži směrem od očí. Nyní, ve 22 hodin, mě bolí na tepenu.
Chvillemi jsem naprosto jasně vnímal z kon averze člověka vůči člo-
věku, netačnost lidí a okamžiky, kdy stará generace vlivem pri-
slušných hodnot v mošku hledí a poslechem na generaci mladou.
Lidská společnost b u d e m u s e t odstranit mylenkové
stárnutí. zatím se společnost vyvíjí. takových primitivních
člověčených podmínkách, že to děsí. lidé zapomínají, že jsou
schopni akumulovat hodnoty. /teorie nadenerdie./ oplatňovat
radost z tvorby; analyzovat vědecky. /Rasat o tisknutí./ Vzpomínám

na Šen... Uvádělo mne k nepřítomnosti, když jsem si chtěl něco napsat a on dělal narážky.

24. VIII. 1951

Propracovat vliv slov řazených do spirály./Při čtení závrať vlivem fyzických úkonů plus součinnost se smysly./

26. VIII. 1951

Včera s JUDr. Hrabalem do Kerska navštívit jeho sestřenici.
/Společnost, tanec./ V 1 hodinu v noci jsme přišli do Nymburka.
Dnes jsem se koupal v Labi a strávili jsme příjemnou neděli.
Strýc, pan P. Hrabal, bezvadně vyprávěl. Včera jsme vystoupili
v Lysé nad Labem, navštívili zámek hraběte Šporka a přilehlou
zahradu se sochami Matyáše Brauna. Nyní je v zámku starobinec.
Chystala se slavnost. Tam odtud pěšky podle Labě do Kerska, z
Kerska do Kostomlat a odtud do Nymburka. Přijezd v jednu hodinu
v noci.

30. VIII. 1951

Viďm, že fyziologie mi potvrdila mé názory /odsuzované zaujatý-
mi lidmi/ jako reálnou skutečnost. Je dobře, že studuji fyzio-
logii teprve nyní. Prožil jsem alespoň možnost poznat averzi.
Pociťuji úžasné naplnění čtu-li E. P. Pavlova, nebo o něm.
/obdobný pocit jako při uskutečněném setkání./ Potvrzuji si stá-
le více a více věci jako správné. /Podobně, ale ne v tak úžas-
ném měřítku mně byl blízký i Ličurin./ Na VŠUPKUM se mýlili.
Člověka radost natí na malou stranu. - Proč? Je mnoho výkladů:
Vytvoří se dočasná spojení vlivem radosti a vzbouří se centra
- /nepodmíněné reflexy/ tvořené v době opojení alkoholem /při
pití piva/, tvořená zvykem, před cestou atp. Probrat! Fyziologie
plus umění, úžasná síla. Získáme náskok.

V posledních dnech jsem si potvrdil, že například lidé citliví k hudbě mají složitě pochody v mozku. Viděcí v podvědomí si uvědomují /nabírá-li krajnosti/ tvary se zvukem související a naopak, při shlednutí tvarů, uvědomují si zvuk. Neviděcí máří vzdálenosti zpočátku fyzickým pohybem. Jednostrannost podnětů. Rozbourat do hloubky.

31. VIII. 1951 /31. Říjen, Libeň/

Dnes odpoledne na mne spadla nečasnost a já oznámil déšť a bouřku. Skutečně začlo pršet a v dálece slýska. Jistě, že počasí má vliv na společnost /alespoň trochu, neboť nelze se ozve ozvěna v celkové stavbě společnosti, nachází změna počasí; ale střídání přírodních časem reálné důsledky/.

8. IX. 1951

Minudy si člověk říká: "Je tomu tak nebo onak" a dělá si pravo - tím, že to oběhl - pevně měnit, aniž bysi uvědomil, že svracuje reálný život.

24. IX. 1951

Od JUDr. Hrabala "Kaosodie měsíce září". V poslední době se mi zdá být tato věc nejlepším. V sobotu a včera v neděli jsme byli s Rotbauerem malovat. V sobotu v Hlubotepích, v neděli na Proseku. Včera mne začlo bolet srdce a já říkal, že bude pršet a bouřka. A také ano. Měl byl prostudovat vliv změny počasí na tvořivou potenci člověka.

Stále si uvědomuji odcižení přátel, ale věří se to snažím zapřít, opřen o své hodnoty dozrívající, a věřím, že se může přátelství obnovit, alespoň načas.

Skicou kresba z paměti je snaha vidět realizovanou vnitřní představu natolik, aby prožitím příslušných orgánů, to je očima a příslušnými nervy, došla ona představa potlačení a tím ustoupila do pod-

vědomí, či uvolnila místo jiné myšlenky po stránce aktivity. Ve věci skvsn jsou zapojování jako spoluúčinitelé jiné lidsé.

3. 4. 1951 /7 desítek, 2 dvanáctky/

Totální realizmus. Výtvarné dílo. Napadlo mne to při pohledu na obyčejný domek se zahrádkou a vzrostlým stromem v ulici Na hrázi. Udělá, či spíše namaluje se jmenovaný objekt. Tak, jak je. Realisticky. To realistické dovrhuje vztah tvůrce k řešenému objektu. Je to v podstatě surrealistický objekt oprostěný od imaginace. Výtvarné vztahy mezi jednotlivými předměty; kdy imaginaci nahrazuje vztah tvůrce k objektu, jemuž je poměrně - tomu objektu - jeho přirozenost, co se týká přírodní vnější podstaty. Totální realizmus rovná se tedy: podtržený naturalistický výsek z XY prostředí, podtržený tvůrcem. Dnes se 26. řídem.

7. 8. 1951 /pátek/

V dnešní době dojde člověk naplnění ve všem: v lampárně, v denylnosti, jenom ne tedy, chce-li, aby jej lidé pochopili tak, aby si to uvědomoval, že je chápán. Mne jsem maloval na Kempě. /Tak i včera./ Pozorovala mne 17letá choromyslná dívka. Líbilo se jí hledět na taty štětcem. Ptala se, jaké je světlo, jaká je fakulta. Mne opět bolesti hlavy a deprese. Nacházím uspokojení a vnitřní uklidnění při pohledu na vánoční skleněné ozdoby. Je to takové divné. Propájený odraz. Lidé mne míchají. Člověk jim něco rekne, aby jejich odpovědi na řešený problém mohl rozšířit své analosti, a oni jako idioti hledají argumenty, že to nic není, že to vědí také, a chovají se, jako by se člověk před nimi vytahoval. /Jako například voskovací technika. Nevnímají, v jaké spojitosti jim to říkáme./ Mám-li být sebekritický, člověk se takto též chová. Debata s doktorem B. Hrabalem. Člověk si uleví, když se může svěřit.

9. 8. 1991

Skica: Vidí-li člověk své myšlenky napevné, dochází určitého psychického naplnění. Právě tak, vidí-li stvorený obraz v "sexuálních" záležitostech příslušná kresba.

8. 8. 1991

Myslím na Zb. ... s množstvím jiných. Stále si při vzpomínce na něho vzpomínám na bratrance, bratříka, brabce. Jsou si všichni v jádru podobní, ale ti estetní, i když zápolí, charakterizují spíše dnešní dobu nežli Zb. . Sami jsou prosyceni životností takřka primitivní a jenom lehce ve vědomí postižení statickými /artvými/ vlny. Pro ně může život klidně pokračovat, ale pro Zb. by se musel opakovat, aby dosáhl zamýšleného. Jak oblučně připomíná člověka s katolickou výchovou, zasívajícího do mozku estetické, nepružné hodnoty. Snad dle jeho myšlení naplnění starším lidem s vyhraněnými názory na život, neboť z podobných typů, jímá japonage, vychází. Je to přibírné, poslušnost jej klavíru o budoucnosti, když pře z jeho myšlenek oslava minulosti. On a jsemu podobní nechtějí pochopit, že přijde-li válka, mor, cokoliv strašného, změní se názor na život. Potom ovšem nastane opět částečný zvrát zpět, obvyklý úkaz, ale to si pájdou lidé pro poučení k praprávní příčině a nikoli ke kopii této příčiny, lišíci se pouze jiným časovým zařazením. Nechtějí pouze reagovat na přítomnost způsobem rozladěného člověka, je nutné analyzovat sebe natolik, aby se člověk ujistil, zda s sebou nevlíčí akumulované nežádoucí prvky. Vždyť lidé neustáleji zapominat, že zde nebudou trilióny let! Je to filosoficky postavená myšlenka, ale má tu reálnou hodnotu, že člověk si musí uvědomit, že může něco potlačit či přepínat, neboť hodnoty k tomu v uvalení doté buď budou přetrvávat i po lidském rodu, či se nedostávat. Začíná mi to být v mnohém jasné. Cena fixních ideí, vůle, cena lidské averze vůči druhému. Jak je dnešní doba podnětná! Jsou ubozí ti, kteří jsou vytrhováni pouze k takovému druhu aktivity, již tuto dobu zachycují v jejích slabínách, jsou ubozí ti, kdož

čínají, aby k nim připlula jako ke krabům hodnota, kterou jsou schopni nejvýše porovnat s fixovanými názory, které se ovšem - l. jicky vysleho - mění vlivem vývoje, ale tito lidé to nechtějí připustit. Vidím zcela jasné příčiny, proč jsem pokládán za hlupáka. Snažím se dobrat základních hodnot, druhý, když postrádá okázalé ozdoby, odvrací se ode mne. Tím lépe. Vyržel jsem to dvě léta, vydržím to ještě nějaký měsíc. /K. Feige prý zemřel a najedn najednou se cítí mnozí být povoláni na jeho místo a kupodivu ti, kdež se snobsky od něho odvraceli, i když mu věří za to, že byl pomocným motorem./

Včera jsem propočítal dopisy od J. očekala s Bousheho. Podařilo se mi nahradit me vnitřní zaujetí pro ně - vlivem blízkého přátelství - nějakým doplňkem, který by byl schopen vzbudit v lidech obdobný zájem o jejich dopisy, jako mám já, mám dojem, že bude dána veřejnosti lxx lepší věc nežli ty nejzrůdnovanější básně, inspirované dobovými nedostatky. Množit tyto nedostatky je ubohost. Neopak, uvést svět v řád syntézou kladá vytěžených z vývojového procesu. Explanationalismus nesplňuje se směry módními, neboť s jejich pídím by se okamžitě zrofanovaly věci nyní reálné objevy v expl. obnažené.

libeň.

Ines jsem byl na filmu "Pesei dovito", pojednávajícím o Borkovi. Líbil se mi. Ve filmu se též řešil problém české "malosti". Společnost je hydra. Kluci mně dávají podněty, ale současně mne stvou. Například Zbynek. Jeho komplex méněcennosti vlivem jeho "tloušťky" je spíš hypochondií, zaviněnou vedlejšími příčinami více nežli tloušťkou samotnou. Žádný mu ji nepřidávají. Já, i když jsem zladěný k ignoraci své výšky /když si ji neuvědomuji/, lidé mi ji připisují. Byl jsem u J. očekala. Nebyl doma. Vzpomínám si, že v době, kdy jsem se m. dílal, měl jsem obavy, aby mán nezemřel, a já tudíž bych se nemodlil zbytečně; anebo jsem se bál, že mán neexistuje, a já se ocital při těchto promýšlích

v příznaní. Měl jsem se o fixované představu. Nyní je již bůh pro mne mrtev. Bojím se, aby nebyla válka a aby lidé, k nimž mluvím a kteří jsou součástí mých představ, nezahynuli. Chci mír. Bojím se války! Jistě bych zavrhl všechny kladné hodnoty a ničil bych a zabíjel. Jak bych mohl proklat okamžiky, kdy jsem věřil a opájel se snahou neškodit. Uha-ga! Je to hrozné. Nyní bych chtěl psát každým atomem vesmíru, co mnou smítá, a jsem si vědom toho, že již za několik minut, až se vydám v rukopis, zvrátí se možná hodnota předchozích řádek. Zosilují drtivě sílu vývoje...

11. 8. 1971

Včera byl bohatý den na zážitky. Měl jsem klesit - podle mého mínění - v... špatně jsem se domluvil. Doprovodil jsem ji a potkal T.. Doprovodil jsem i ji a vrátil se elektrickou na Národní třídu. U Národního divadla mne potkal Zbyněk. Doprovodil jsem ho na elektriku vnitřně uklidnen, že se loučím, a šel jsem k Flekům. Tam jsem napsal dopis T., jenž jsem však neošlal. Vrátil jsem se dom a u DÚr. Hrabala sešel se opět se Zbyněkem. Maceš jsme se hádali do tří hodin do rána, nakonec poněkud opilí. Doktor pozoroval, ale já to věděl, tak jsem se plně navyval. Nehylo možno prakticky s ním vážně mluvit. Měli v hlavě fixní ideu a oponovali mně stále co stáji. Zčásti jsem je urážel. Zbyněk mně otecovsky "natloukl". Ke konci jsem udělal generální zkoušku jejich upřímnosti. Zbyněk papřel - minimálně - svých šest myšlenek, které kdysi vyslovil. Chudák. Blábolil o mém otrockém poměru k surrealismu a nevnímá naprosto smysl vět, které jsem uvelel v manifestech. Předhazoval mně, že explosionslismus je dovršením upadajícího moderního umění. hachacha. Věděl, že včerejší den t.ž. proto, jelikož jsem v praxi prožil, že slova chvaly jímž jsem dříve plýtvál v čí přátelům - z důtrnosti nad jejich postavením - se zvrhnou po letech tak, že poskodí nichotníka. Jinak včerejší hádka měla ráz stereotypních hospodských debat z doby, kdy jsme byli již předtím několikrát spolu. /byla cenná proto, že mně rozproudila myšlenky./ Dnes jsem měl v úmyslu precizně vše vysest včetně svých dojmů, ale

napsal jsem pouze začátek naší nádky. Vidím to zbytečným. Stačí "půl" slova, které protější straně nekonvenuje, a námaha je zbytečná, snad později. Chaněli mně věc no. Atecedu, manifesty, činnost, jsou k řešení problémů nateční. Musím je omluvit "básníky".

Dnes jsem byl na "Carmen" se Chaplinem/ a ... Potkal jsem se s dr. Hrabalem. Seděl v první řadě. Vděčím mu za hodně. Ne pro ty jeho knihy, co mně půjčoval. Spíše za osobní styk s ním, kdy jsem mohl s ním řešit problémy sahající daleko za zájmy lidí jiných, s nimiž se stýkám. Byl mně zpovědníkem, a to je hodně.

Dnes a včera jsem dostal dopisy od očekala. Dnešní je bezvadný. F. tvrdí, že explaionalismus je paskvil. /Odmítá však přijmout jakýkoliv výklad. a l jsem mnohokrát o tomto druhu averze./ Stále s JUDr. Hrabalem opakuji, že iluky není to pravé./ Zbytek F. ani nečetl poslední můj manifest./ Jsou jako ve věčné pubertě. Nevidí, že je možné užít něčeho v něčem. Jsou banální. Je jim "odporná" jednoduchost pro svou jasnost. Něco podobného, jakoby někdo odsoudil složitý výsledek, jelikož vznikl - třeba - jednoduchým násobením a ne užitím složitě početní disciplíny, na níž je tento odsuzující zvyklý.

Napsal jsem 11 stránek rukopisu o všerejší večeru a noci - kdy jsme debatovali - a zaslal Bočekalovi. Jedna kopie je na zachodu roztrhaná doktorem Hrabalem k použití. Ještě že jsem udělal mimo originál kopie dvě.

Poznámka: Opět jsem si včera ověřil, že nejhůře řešitelný je spor mezi dvěma, třemi lidmi. V masě lidí ať spolu prochází ponorné průvodní zákony /výslednice/.

14. 4. 1991 /pátek/

Setkání v knihovně s Jirákem.

Četl jsem naučný slovník o paranoi a schizofrenii. Dozvěděl jsem se oficiální názor vědy z roku 1990. Čísti totéž můj odpůrce,

snažil by se najít prvky, jimiž by dokazoval mou méněcennost. Zkrátka: Naivní by neměl podléhatý zajímati se o věc hlouběji. Mne k tomu zajuho nutí až předchozí činnost. U počkala přede dveřmi. Někde jsem slabě a potom neměl odvahu zabouchat silněji. Život v továrně prožívá tisíce lidí. Není to ještě předpokládem, že někde se může stát maximální člověk, žije-li v továrně bez ohledu na jakost svého životního názoru. Stále slyším - ne o věci mluvit, ale ušlet ji. Dotyční rádci si letou aktivní zájem o věc /oči způsobem laicky vědeckým/ s kecdním "první" v hrubém slova smyslu, k nimuž se tak často propádují. Musím si trochu zopakovat čestinu/.

Nadchází doba /desítiletí/ laika.

Žám zprasečené ruce. Špiním se na rotaprintu a vyji se čistícími prostředky. Slovo laika - fotografický přístroj - od slova laik?

19. . 1991

Četl jsem od JUDr. Hrabala ze sbírky "Amor a tajemné": Exploze panu m. i. Zda se mně to skvěle. Dnes večer rozhovor s doktorem. To bylo ono, co člověk potřeboval aby se zčásti vyrovnal. Mluvil-li jsme usmíření. Vidím, že onen večer a noc, kdy jsme se "náda-li", byl velmi podnětný. Rozechvělo mně to nervy a člověk měl na co myslet. /Byly to divné dny. Napadlo mne přirovnání: - Já "já" se řítí prostorem rovnoměrně s okolním vývojem, ve shodném "časovém" průřezu. "Já" je složeno z částic lnaocích k sobě nějakou silou na způsob magnetismu. Při hadce, speru, či při vlivu nějakého silného činitele se částice jedna od druhé odtrhne, ale pokračují v letu vpřed /obrazně řečeno/, a i ty částice, jinak skryté ve středu, jsou obnaženy ze všech stran a vystaveny vlivu, takže člověk vnímá vše mnohostranně bohatě, ale nemá sílu v onen okamžik "dojmy" ztvárnit; částice se opět v určitém seskupení seřadí obnaženy o akumulované hodnoty a lynulý tok, neotřesený /biblikováním se částic, akumulované hodnoty umocněné pocituje a vynáší na povrch ve formě básně, obrazu, vadeckého poznatku apod.

19. 7. 1951

Psal jsem M. Bubákovi. Mezi jiným, že slovo realismus je dnes "hluchým" pojmem, že 95% lidí si za tímto slovem představuje pojmy, které - když vysloví, co za těmito pojmy myslí - si ve realismus profanují. Realismus dnes řeší tisíce a tisíce umělců z tisíce hledisek, aby vytvořili hodnoty spějící k syntéze, reprezentující dobu. Psal jsem, že lidé s utkvělou představou už tvoří pokrok. Neboť "statická" myšlenka prosazovaná ve vývoji za různých okolností stane se vlivem postoje okolí /reagujícího/ myšlenku "kinetickou". Zhruba řečeno, momentálně jsem zapomněl, co jsem chtěl napsat, pod čarou se to pokusím rozvést. Psal jsem mu, že to v baze v umění vše. Je logické, že místy, snacha. Byl jsem dnes v Úprava-knihovně a na rohu v Křížovnické ulici na večer. Tam jsem psal dopis a přiložil kresbu podle fotografie plastiky, viděné v knihovně ve vypáčené knize. Může-li člověk pozorovat takřka hmatatelně impulsy v mozku při realizování myšlenky kresbou, je dobré započítati s křivkou /krumem/ a sledováním "rozkazů" udržujících řadu stejně dlouhých poměrů, či stejnost zakřivení; nebo sledovati impuls nabádající ke změně směru vedení přímkou. Pozor na falešné domněnky, když člověk disponuje obrazovostí.

24. 8. 1951

Před okružníkem jsem dopsal dopis M. Bubákovi. Vyčetl jsem mu jeho poklesky vůči mně. Snad drsněji, než přítel zasluhuje. Dnes mi přišel od něho listek. V neděli přijel přítel Louše a Rina z vojny. Setkání bylo "pokračováním" doby před dvěma léty. Louše šel ve 14 hodin směrem od Chrády vzhůru Mladonovičovou, ruče v bílém gumáku a hvízdnuv mezi zuby. /Právě jsem psal Petákově a Kasíkově/ Setkání jsme oslavili gramofonem a Zdeněk udělal kresbu komínů protějšného domu a věnoval mi ji. Potom si ještě odskočil domů a opět přišel /či teprve nyní dělá kresbu?/.

V 16.45 jsme se setkali s Říhou před výstavní síní "Kysibek" a šli na výstavu v těchto prostorách, odtud do Malvazu a k "Havlovi". Potom poslechnout lidovou kapelu do Slovanského domu. Co je na setkání silné, je skutečnost, že klukům dva roky vojny se zdájí být chvílí a mně dva roky zaměstnání též. Známé tvře rozloučí celou galerii představ ve formě vzpomínek, představ, tvořených v době společných prožitků v minulosti. /Vzpomínky na vojnu přijdou později - myslím syté vzpomínky./

Včera v úterý o "Medvídku" s Bouškem, Kasíkem, Verhou, Říhou, Rotbauerem. Vášnivá debata s Kasíkem a Rotbauerem. Rotbauer byl smutný. Čerha mluvil též o svých citových záležitostech a o Blažejovi. Blažej prý zobrazuje v obrazech souhrnné prožitky mnoha hodin. Nějak podobně jako "Seminářskou zahradu", co jsem viděl před dvěma roky. Připomínalo mně to volnou sestavu objektů expresivním způsobem. Hoví od surrealistické formy; jeho forma ztlumovala volný prostor mezi objekty /to uvádím jako příklad/. Dále Čerha říkal, že dává Blažej dobře barevně a celkově je z nás nejdál. Vzpomínám, jak se se mnou Blažej přel, když jsem s ruženě představou, časově od sebe vzdálené - co se týká doby v ní jednotlivé představy vznikaly - mu předváděl v omítce. Kluci jsou dobří, ale sebečtí, zají-li připustit pravdu druhému. /nad čelají vzhledem k sobě dobře. poluprací a plnou otevřenou sdílností by snad zabili svou tvůrčí potenci./
 dnes jsem také psal panu asistentovi Havlíkovi. Včera v úterý jsem četl věci L. Bouška z vojny. Opsal jsem si:

Spojíme obraz s básní
 když někdo je barvoslepý
 ponořme kámen do tónů
 když někdo stratil hmat

Tyto sloky působí čistotou snahy a bylo by vulgární hle na příklady v umělecké literatuře a nevěnovat si dobových podnětů, z nichž tyto sloky vznikaly.

26. X. 1951

Podle naučného slovníku by byl paranoik každý, kdo na základě podnětů tvoří nezvyklou věc. /Nezvyklou pro okolí/. Paranoik vidí prý ve

ve svém myšlení souvislost, i když se jedná o bludy. To je příšerné, jak lidé přepínají tihnutí ke zvykům. Okud se společnost z těchto slabostí nevymaní, bude katastrofa za katastrofou. Pro člověka ve věci paranale je poučné, zná-li postoj lidí k prvním letcům a strojníkům. Dnešní lidé se smějí pověřčivým lidem z minulého století a sami se v této slabosti - ne-li více - letácejí.

Rojem paranale je ve slovnících tedy naprosto nedostatečně vyavětlen. Je zajímavé, že věnuje-li se člověk čemukoli vášněji, vidí nedokonalost předchozích definic, a je zdrcující, uváží-li tentýž člověk, že i on sám se ancha tisícdm věcí nevěnuje důkladně a přejímá je i s chybami.

Kreslím-li z paměti, vybavuje se mi příklad s přímkou a kruhem, kdy rozkazy mozku ruce a zpětná korektura /skrz oči do mozku/ jsou mnoh pocítlovány takřka fyzicky. Korespondentky a jin podobní úředníci jsou seismografy rozkazů. Budou moci v budoucnosti obsáhnout různé problémy do hloubky?

Učitelé by udělali lépe, když ve věci umění milují. Jsou to prosťáčci v těchto oblastech.

29. K. 1951

Jsem nasydlý. Od Dočekala obšírný dopis. V práci zničený myšlenkou, že vešker budu neschopný něco dělat... Zkoušel jsem sice tvořit, ale idiotská lrovň. Velkově si připadám jako idiot. Chci vyrazit do ulic.

1. XI. 1951

Da-li se do travného kouta lampy /světlo/, střední světlo tolik nedráždí oči, jelikož tyto s. stále nemusí přizpůsobovat kontrastům.

2. XI. 1951

Již druhý den vělme s Doušem dřevorezy. Mydlíme spolu v lázni. Opět jsem si vzpomněl na hory, kdy je člověk tak ucnvácen - v mém

případě -, že vyžívá zavalující nádhrou přírody bez metafor. Hora = hora. O čase srovnává člověk tvary a tvary obdobnými za plného vědomí.

2. II. 1951, pondělí

Na dnešek jsem zaspal. V noci se mi zdály upřesněné sny.

I. - Ze 4 metrů vysoko na březí skáče do vody kouče a hned za ním Kotbauer. Dopadají současně do vody. Kotbauer o 1 metr dál. Potom Kotbauer, po návratu na březí, se znovu roztáhá a skáče na níže ležící dlažbu, kde stojí dvoukolevý vozík; dělá salto a dopadá na vozík chodidly a jako ve zpomaleném filmu se vymršťuje. Nejdříve se odtrhává levým, potom pravým chodidlem a za ním vozík táhnutý setrvačností ložná plochy, uvedená v pohyb /ve zpětný pohyb/ ocelovými páry. Vozík je několik centimetrů pravým a více levým kolen nad zemí. Kotbauer dopadá a i vozík se vrací do pevné polohy. Kotbauer vstal /je v teniskách/ a rozchozuje se.

II. - rohlík si fotografie a vidia známé ženy, včetně sebe, nahé... se mi objevuje stále jako z pohledu, hlavně její obličej.

III. - sestupujeme z útesů k moři. F. Konšel si pomáhá tak, že se pravou rukou přidržuje výstupků. Richuzina na útesu nese. Ze vody se vrací pes a vrací se. Od břehu postupuje vír a rozšiřuje se z nepatrného průměru až na průměr mnohemetrů. Voda je absolutně čistá, takže je vidět dno i při šikmém pohledu. /ovšem, vodou je skutečná hloubka zkreslená./ Moře je nekonečné a několik metrů po levé straně spadá do něj po celé jeho šířce, kam až oko dohlédne, vodopád z moře jiného. Rozdíl hladin obou moří je přibližně 1 3/4 metrový. O celé šířce nad vodopádem prochází most na vysokých mramorových sloupech.

Stručná analýza: I. Kotbauer nechtěl nikdy udělat salto do vody popředu, i když jsme ho nutili.

II. ohled na člověka je pro nás řídkou výjimkou.

III. Vliv sestupů z útesů, návštěva Benáňovských širých jezírek, napájených Benáňovkou. Všeřejší pohled do "hloubky" na odraz mraku v

klidně vltavě, v tak klidně, že i sebeznámá
bublínka či muška porušovala tento klid kru-
hy.

6. 1. 1991

Dnes u nás v Lichní V. ... s koutkem malujeme, kreslíme a děláme
dřevorezy. V práci jsem rozkopal transparent.

7. 11. 1991

Stavy úplného otupění. V těchto okamžicích se mi zdá vše jasné.

8. 11. 1991, /pátek, 1 hodina v noci/

Včera - ze středy na čtvrtek - se mně zdálo o tom, jak jsme se se
sestřenicí domluvili, že se stravíme. ocitly strachu z prázdna po
smrti. Předsevzeť jsme nerozlišovali. Entrenice smrt odkládala
z důvodu, že musí dát ještě dětem věci.

Den druhý: Jeli jsme s JUDr. Hrabalem v autobuse 1 stanicí za 20
haléřů a místo lístků měli dostat "vepřenky" /jakýsi druh karcu-
nátků/. Právě se k tomu neměl a při vystupování si JUDr. bál
o korunu namáčet. Na stanici viděl obraz.

Analýza: Ve skutečnosti jsme měli s JUDr. "vepřenky" ve
srovnání v Černém pivovaru. Přesně jsme prudce vrazili ramenem do
obličeje nějakému muži, který se stácel a v okamžiku smrti na-
rovnával hlavu. Byl jsem rozcuchan a prozítky navazující na mne
působily intenzivněji. /Vzpomínám jsem si teď na scénu u soudu,
když jsem v 6 letech střachnul jednu paní laťkou pod oko a ona
nás žalovala./

Věter 9. 11. 1991 /2 hodiny/

Přeli jsme s Loušem z figurálního kreslení. Je až roztržitěnou
formou rukopisu. V hlavě mně stále zní z filmu "osel ševitu" ara-
meriova slova: zafinis a adrodentes - a nevím, zda to skutečně
odpovídá onomu výroku. Je to tíživá halucinace. Stále chci psát

do redakcí o filmu a o dozrívání představ, včetně o reformaci ve vyučování kreslení podle modelu. /Škoda, že ani nejde brilliantně kresba. Byla by to ostatně lež v době, kdy jsem roztráštěný analýzami./

12. XI. 1951

Na dnešek se mi zdály příšerné sny. Chtěli mne zabít a zjevovaly se mi přízraky. /Dočkal jel s párem koní po schodišti a ignoroval mne. Na schodišti vjel z místnosti a dveřmi ven. Ve dveřích se objevil jdoucí přízrak Jana Keegena a zalzel v nich dříve, nežli začel za reálnou zeď. Nad jsem křičel ze spaní. Zdělo se mi o krajích./

Ráno jsem vstával příšerně "rozbitý" s otlačenými očima.

Analýza: V noci ve 24 hodiny jsem ulehal přesycený a snil jsem. Byla zticha počasí - k ránu přelo. Před několika měsíci jsem viděl /z automatu na ložnici/ chodit lidi, kteří zacházeli do širého prostoru a ztráceli se v něm. Teprve později jsem vypožeroval, že za dveřmi je určitě zrcadlo. Okraj zrcadla byl kryt prostředním kováním skleněných dveří. Na dnešek se mi to promítlo ve snu. Těž jsem si ve snu zopakoval stavy a mládí, kdy jsem mívával halucinace. /Dědek je děsná věc./

Dnes jsem měl přijít na schůzku s ... na "Vyhlídku", ve 10 hod. Nesl jsem. Nastván na lidi a zlof mne hlava. Člověk nemůže realizovat, o čem sní, pro nedostatek času. Dostal jsem dopis od Dočkala. Chystám se napsat redakci.

14. XI. 1951

Koncept redakci "Práce". Dopis od Blazěje - píši Blazějovi. Doktor dnes říkal, že umění není přepis. Budiž ; ale jsou lidé, pro něž je přepis odrazovým můstkem k "umění", chacha.

15. XI. 1951 /neděle, 14 hodin/

Mám nějak podrážděné nervy. Takřka třasavku, mám-li něco napsat

Či nakreslit. Měl stále psát do redakce "Práce", případně prof. Vondráčkovi o dozrívání představ a vlivu filmů, obrazů na lidský mozek. Odpoledne jsem měl dý, jako by jím protékal rosol. /Prasklo pero u gramofonu./ Začínám nový dřevořez. Zčásti komponovaný, zčásti podle fotografie R. Vítka. Bouše přišel s myšlenkou vylepovat grafiku na ulicích. Včera jsem zvrátil, spal od 17. do 2. hodiny, potom se kreslil podle arcadia a šel spát ve 3.30 ráno. Sleduji tep v hlavě a polštářem na spíncích. Mám množství myšlenek, ale málo času. Bouše si též stěžuje na čas. Podle arcadia jsem se kreslil v Žižkovském bytě. Zaínka o tepu se řadí k prožitkům na Žižkově./

19. 11. 1991 /4 hodiny/

Bouše nechtěl napsat do "Práce" a prof. Vondráčkovi. Jsem z toho tak roztříštěný, že mě svadí svaly na ruku a nohou. Asi podobné, jako když člověk tlačí opítkami prstu na hranu stolu a nesnáší to. Bolí mě nějak divně hlava.

20. 11. 1991

Dostal jsem od Blažejše dopis. Awe mne na schůzku. Včera jsem depre-
sivní stavy, ve dne jsem zlý. Měl jsem volat sestřenicí, ale ne-
volal.

Kreslení z paměti: Je už možno málo hledět na papír. Dopřávám si
nový "pokřitek" - neodpovídám na display. Lidé ze mne udělají křivku.
Ovšem já jsem na tom procesu též zúčastněn.

21. 11. 1991 /pátek/

Instaloval jsem s p. Vokurkou desku cti na Jiřího náměstí.
Předmět ve směru 1,000.000 x umocněn je jeden a 999.999 předmětů
je zastoupeno symbolem an žství, v tomto případě miliónem. /Zlas -
pole./

Pocity v mozku při kreslení: Jako když člověk sleduje pohyby

stínového ukazovátku. Je 2 hodiny. Jsem úplný I B I O T. Stav, který jsem vyjádřil touto větou, aby se musel nafilmovat, řvát na ulicích tlampači a sepsat ve 10ti jazycích. Navíc by vyřadoval krajně citlivé publikum, aby byl pochopen. Tři týdny se seru s konceptem dopisu a nejsem v stavu jej dopsat. Stále je to špatné. Má se jednat o věci zásadní, platné pro každého, či o minimální hodnotu.

Píši to prva.

V pondělí se obýval na tahu. Jevili před tím O. S. / Předevčírem u nás B. s. s. Inou. Včera do 21,30 hod. přes čas a dnes na náměstí krále Jiřího přišroubovali s . Vokurkou desky cti úderníků. Nádky s ... Jaky přes sklo. Bolí me hlava, jakoby otlačená.

2. XII. 1991

Skicce: I. Umělec tvoří dílo na základě předchozích vlivů a navíc tvoří s vědomím, poučen předchozím vývojem, co od lidí prostře nictvím tohoto díla očekívá.

II. Umělec tvoří, aby se vyrovnal s vnitřním napětím tím, že se vydá v díle krajně subjektivně. Dílo je výslednicí předchozích vlivů a umělec se neznáří určovat dosah díla plným vědomím.

3. XII. 1991 /1/2/

S Dačkulem na pivo. Nádál nám jeden člověk z ruky. /Irapně./
Uměrně v hlavě klid. Vezmu si jeden prasek proti bolení hlavy a jdu spát dřevorez. Ze soboty na neděli jsem nemel spát. Kýpal jsem od čtvrt na 6 v noci do půlnoci rano a pil silnou kávu. Ráno jsem si lehl a snad i na 9 - 10 minut usnul. Vzhůru ve čtvrt na 1.

5. 12. 1991 /1 hod. v noci/

Dodelal a dotisknul jsem dřevorez;

v zaměstnání se S. 1/2 plus M. prozradí to, nebo vypadám tak vyplašená.

7. XII. 1951

Stavy nadšení a depreseí.

Jako plynulý proud se vinou dnešními filmy náměty o tom, jak těžce se probíjeli propagátoři nových myšlenek, a o tom, jak nebyli chápáni. Vysvětlení ve filmech je vulgární, takřka na jedno kopyto s mystikou. A nikdo neshlíže po řešení, aby konkrétně zdůvodnil příčinu opozice, averze a předpojatosti. Den za dne se člověk setkává s předaudy, nachází se pro věc, nebo ji zamítá, ale příčiny přítomnosti jsou doplňovány akumulovanými hodnotami v člověku /akumulované příběhem minulosti/. Tak jako mikroskop potvrdil pravdivost či lživost různých hypotéz, tak dnes film umožňuje průzkumy ve stavbě lidského mozku. 3 x - 100x může člověk vidět tentýž film - hýbe se totiž dnes jsem byl na filmu "Zachránce matek" - Semmelweis.

13. XII. 1951

Včera u me sestřenice a Zbyněk. Zítra mám odlévat B.. Mám dojem, že mám množství rozdělaných věcí. Již měsíc odkládám /nebo se nejvýše pokouším/ napsat dopisy. Funkce obrazu; to musím uvést, co obraz dává.

14. XII. 1951

Dnes jsem odléval obličej B. a J. Káňovi.

15. XII. 1951

Dnes jsem psal J. Teegenovi a p. prof. Vondráčkovi. Včera jsem odeslal dopis do redakce "Práce" a byl s Pišerem a Káňou na pivo. Předtím jsem byl s P. prodávat porcelán za 400 Kčs. Knihy a opilá žena u "Kleiblantů". Zvrátil jsem na záchodě ve "Smíchovském sklípku". Dnes u "babiček" na čtyřech pivech. Blondák, který seděl

naproti u stolu, zaujal vůči mně averzi, když viděl, že chci psát. Potom se hádal s brigádníkem, jenž měl přerazená žebra /dnes už zahojená/. Oba byli opilí.

Doma jsem se hádal s JUDr. Hrabalem. Stále mně předhazuje surrealisty atp. Hádka ve dvou je bílost a může sloužit nejvýše jako podnět ke skutečnému řešení, ale v příslušných podmínkách. /Stará zalehllost. Chacha!

19. XII. 1991

Posílám jsem tři expl. listky: Mildmanovi, Florovi, Jelínkovi. Dopis Bočekalovi a Ing. F.. Obsahy dopisů jsem vybičoval do krajnosti. Včera jsem též psal Medkovi. Je mně stále jasnější, že averze a konvence je strašně reálná, činitel, se kterým je nutno počítat. Jsem citlivý na chování lidí. Tupci! Neuvědomují si příčiny a žijí pod vlivem krajních výjedič. /Tolik jsem toho dnes vyanil, a když to člověk nazpíse, tak jako by nic neřešil. Jsem zvědav, jak bude na dopis reagovat pí F... Necháze mně, či nenachází, že dostala dopisy upřímnější?

Včera siluety na matných sklech oken v Karlových lázních. Ženy? Muži? Je slečna S... slavná deputy; jako bych ji skutečně postrasil sehraným nervovým zachvětem. /Upřímně řečeno. Vískal jsem předmety s chutí./ Dnes jsem dopisoval a odesílal dopisy p. prof. Vondráčkovi. /Jak jsem slušný v oslovení! Asi s onledem na to, že jednou budou mé zápisky čteny jinými./ Člověk ví sílené množství věcí, ale často schází odvaha projevit se. Aby člověk v sobě odvahu pěstoval.

Jsem poslední dobou precizní obrazotvornost. Finančně stále lazar.

21. XII. 1991

Včera od 12 do 1/2 18 hod. a dnes od 8 do 14-ti hodin jsem vytisknul 19 rozvoletů na rotarintu. /Závodní časopis/.

Starší lidé lpějí na těch lidech, kteří jim vuvavují jejich minulá prožitky /sklon ke konvenci/. Puto nemo, přepjatý sklon ke konvenci,

lze odstranit uvědomění. Musím analyzovat případ na vzniku nové stavby:

- I. Celkové objektivní podmínky.
- II. Iniciátoři /jím stojí v cestě i ti, kteří zavdali podnět, ale nemohou se smířit s realizací/.
- III. Získávání pro čin /řada kolizí/.
- IV. Čin je hotov, celek lidí opět působí kompaktně.

Takový "Chin-Chin" brzdí pokrok. Mnozí lidé si myslí, že separování se na staré názory projevují chlapeckost. Je to lenost myslet. /Domnívám tím, že by měli být lidé rozbředlí ve svých přesvědčeních, nebo z snadně anarchističtí. Je logické, že k jejich tělesné stavbě jsou jako životní průvodiče připjaty staré konvence, jimiž je podmíněno samotné lidské bytí. Je však nutné umět takové průvodiče odlišit od hodnot jiných, zdánlivě průvodičům podobných./

29. XII. 1991

Umění, politicky myslící lidé ve většině případů jsou inspirováni k tomuto způsobu myšlení věcnými předměty, a ztrátou kontaktu s nimi přestávají myslet v řečených "kolejích", neboť jim největší nou souází vědecká nadstavba, nutná k intenzivnějšímu politickému myšlení. Představivost se snaží zjednotit z objektivně kontrolovatelného hlediska. Umělec je tedy určitou spojkou v řetězu vědeckých pracovníků, neboť fyziologické a psychické vnitřní procesy převádí do světa objektivních jevů - obrazem, sochou - a to přímým způsobem. Procentuelně. Měníci je vyjadřují ve slovech, jež jsou symbolem objektů. /Souře volaná slova vyvolávají však představu a učí./

Doznívá-li v mém mozku představa - či vytvořil-li si představu - i při zavřených očích, víceméně objektivním obrys představy, jako by byla přede mnou. Z této skutečnosti vyplývá celá soustava kombinací a zákonů o spojení nitra s vnějším svalovým projevem. Přítomnost je výsledný obraz minulosti.

Hledám nějaký předmět. Část mozku si vybaví představu a já zapo-
jím celý aparát tělesných schopností, abych předmět našel - to
je, aby se vidění krylo s představou a já našel uspokojení. Čas-
to je představa fixovaná z k. v. strany a my míváme předmět očima,
aniž bychom si uvědomili, že na něj patříme. Nebo je představa
podmíněna zvykem. Budík jde nejistě. Neví, kolik je hodin. Vedle
budíku 3/4 metru dál stojí "věčná" hodiny, čtyřicet větší a ná-
padnější, které však 15 let nešly. Přesto, že opět jdou a setr-
vačnicka retuje, při čemž vrhá světelné odrazy, mívám je pohledem
a vadí mně, že nevím, kolik je správně hodin. /Samozřejmě, ne-
děje se tak vždy./

Kolik věcí sdánlivě podstatnějších člověk neznal. Vyžívá
se zcela jinak.

Sam v hlavě opět řadu syntéz.

Unavuje se centrum v mozku vybavování si představ tak, jako když
člověk vnímá podněty z vnějšího prostředí /pravěpodobně ani/

30. XII. 1991

Zdálo se mně, že jsem psal fialovou inkoustovou tužkou listek.
Napsal jsem 4 věty pod sebe a dále od sebe a vypisoval místo
misi mimi obsazenem. Potom jsem si řekl, že jsem to měl psát obrá-
cene. Při přejiždění nasliněným prstem jsem psané rozmazal a z
vytvořených čarou několika negativními čarami vytvořil rybu. /Ne-
gativní čáry vznikly rytím./ Když jsem rozmazával písmo, tak jsem
si povšimnul, že při přejiždění prstem přes papír jsem z něj strh-
nul špičkou rtu část barvy a tato se zachytila na původní čáře.
/V místech původní čáry před rozmazáním./ Jen byl reakcí na prá-
ci s litografickým kamenem a potom snad vznikl po prožitku s mok-
rým papírem. Místa potřísněná blizem se zdála být suchá a já se
o tom důkladně přesvědčoval. Byla té. vlhká, ale avšlejší.
Jsou lidé, kteří při dostavení markodrapu ječí: "chacha, to je
toho, ale ať ti chudáci udělají třeba takové chafí z ampeliá-
ky." /JUDr./ Lidé takto ječících je množství, a dokázat někdo

vytvořit pampelišku celou, v okamžiku jejího dehotovení by opět ječeli: "Mí udělají mouchu!" a dodají: "Chacha, to jim uniká." Lidé s těmito požadavky by mohli učinit mnohem méně a nedokáží to. Když alespoň přisnali, že nedokáží realizovat takovou "malířkost", jako je mrakodrap.

Příklad: /Náčrtek./ Kreslím o předmět, o který byl dříve zájem. Příklad předmětu, uslyšení názoru, který má člověk k danému zájmu, jeví se nechat - odpor - neboť mozek má představu předmětu, názoru absorbovanou v době, kdy spolupracovala centra v mozku, - nastává okamžik nasycení, a není-li průvodič, který by bylo možno s opakovanou představou spojit /to je průvodič schopný stálého doplňování představami jinými/, člověk se odvrací od předmětu, názoru.

Například portrét státníka - je možno spojovat jej s děním ve státě, na portrét se napoří představy o lesích, staveništích, ulicích, slavnostech atp. /Neuvádím momenty, kdy člověk zaměřený jinak politicky má v představách státníka jiného za povolanejšího a opět řetěz kombinací - státník bez moci, mrtvý, živý atd./

Proti příkladu s osobou státníka je možno jako protiklad uvést předmět čistě osobní záliby. Například hračka: Člověk v okamžiku jejího získání cítí naplnění, neboť rozptýlené tužby v mozku docházejí doplnku, jenž z nich činí jakousi slitinu představ. Prostředí, v němž se člověk pohybuje, vyrušuje ho k novým životním projevům. Tvoří se hodnoty vyžadující nových doplňků. Hračka v představách stává se podružnou, neboť na nových problémech se účastňují i představy, původně ucelené přítomností hračky, a i když je v nich jasnocnost hračky v podobě představ obsažena, je vestavěna jako cihla v budově, na níž nás v nové přítomnosti zaměstnává problém, jak vytvořit krov.

Doplnek: Člověk smysly /pomocí očních orgánů. hračku oteáhne. V podvědomí však též pracuje smysl pro hmat a ten není nasycen reálným dotykem. Tudíž hračka za výkladním sklem nás plně neuspokojí.

poznámka: /mozek samozáchrana z rezerv. rozv. /

Zbyněk byl pro mne v šikavském bytě. Netce přinesl porcelánové-
ho psa.

Odpoledne se Zbyněkem u Říhy. Říha má solidní práce. Potom scházka
se ... v Nuslích. A nakonec v bytě u Jachnina v Jeronimově ulici.
V mozku je "centrum", jímž si uvědomujeme. Tak i snění /sen/ je
činnost mozku takovým způsobem, že centru je dodána látka obdob-
ných vlastností, jako se tvoří po vjemu z vnějšího prostředí. Co-
du potřebovat zjistit, jak daleko je lékařství, fyziologie, v pro-
zkumu mozku.

31. XII. 1991

"centrum" může být také prostupující síť hodnot celým mozem.

Kresba z paměti: Člověk má představu a obecné pochody v mozku, jak
ko když má předmět před očima a obtahuje jej prstem. Ve vědomí je
celá řada pochodů zastřena. Hodnota rozkazující k fyzickým úkonům
je nasycována akumulovanými hodnotami v mozku; i když okamžik aku-
mulace je až časově vzdálen v minulosti, je efekt cizí / jako celku,
podobný s činem, navazujícím bezprostředně po akumulaci. /zjistit
budiše. Předchozí torzo poznámek nedefinitivní. - Jit' delší čas
mně slouží kresba a malba jako prostředek k ověřování si myšlenko-
vých pochodů. Případ: Člověk sní o příteli po dobu jednoho roku.
Jako činitel působí hodnoty prošlé. Příběhem onoho snění prožívá
tisíce nových reálných životních situací. Při setkání s přítelem,
při myšlence, že se budou vidět jeden, nejvýše dva dny, si nemají
po několika hodinách co říci. Snana /touha/ po setkání se, je
působila průběhem snění jako průvodce, je vrcholně naplněná a dů-
ležitější momenty snění ustupují v onen čas do pozadí, neboť setkání tvo-
ří životní situaci, v níž přítel není dominující složkou ve vědomí,
ale je dominující, stávající realita, byl v podobě vybavených
představ a vzpomínek slovy přítele a vědomí se upíná k zvládnutí
a vyrovnání se s těmito hodnotami. Potom přichází po oněch náko-
lika hodinách moment domnělého odpuštění. Velkou roli při tom hraje

skutečnost, že oba přátelé příběhem odloučení absorbovali hodnoty, které nemá ten druhý zažitě. /Neuvádím krajní případ, kdy dochází po oněch několika hodinách k hádce./ Po rozchozu se stává, že jeden o druhém již není, nebo počítuje na čas zklamání. Případ se kryje s myšlenkovými pochody při tvoření díla. Člověk po okamžiku, kdy pojme úmysl vyrovnati se s dojmy díla, zaměstnává se přípravou na uskutečnění díla po týdny a po jeho vytvoření již na něj vzápětí nevzpomene. "Defekt" v mozku zaviněný schizofrií "hmatovým" dojemem je odstraněn nasycením a to prostřednictvím uskutečnění díla. /Promyslet!/ Vzájemná podobnost milenců. Znalost vlastní tváře prostřednictvím zrcadla usměrňuje požadavky. Ukájení samolibosti prostřednictvím eschy s podobnou tvář. Též hraje velkou roli vtisknutá představa podoby rodičů, alespoň jednoho z nich, předpokládá-li, že je jim dítě podobná. /Je hloupost, opakuje-li se stereotypně, že protivy se přitahují. V baronickém soužití hraje celá řada veličin. /Pochopitelně, nositel krásné tváře si pověsíme s jiným soujetím člověka s tvář nehezky - nehezky v běžném slova smyslu - , či abnormální člověk si pověsíme zcela jiným způsobem člověka drobného, nežli by učinil člověk průměrný. Názorů na společnost "škodilo" poznání, že kladný a záporný pól se přitahují, shodná odpuzují. Již však, jelikož akumuluje hodnoty, slouží "záporné" s více hodnotami "kladnými". V projevu se například uchytí ona jediná hodnota "záporná" a vydávající se jedinec není schopen pochopit sám důsledek svého vlivu, jelikož jeho subjekt žije pod tlakem oněch stvůlých "kladných" hodnot, jež do objektivně kontrolovatelného prostředí nepřešly atp.

Nemyslí slovy "záporný-kladný" škodlivý - dobrý. Mám na mysli fyziologické hodnoty /jednotky, dožad napojenované odborně. /o válce byl "každý" nejzodpovědnější. Každý věděl, jak se "soustruží" /i když věděl pouze o tom, že se to upne, spustí motor a curdí nožem/. Ve společnosti panovala rostěkanost. Nyní je období specializace. Člověk si je vědom, že neví o tolikerém, ale zato jde u případů, o něž má zájem, více k jádru. Je to logické. Stouply i požadavky, které mohou ukojit kvalifikovaní jedinci.

Představy jsou prokazatelné jako elektrina, i když nevíme, co to v podstatě je. Jsou zde zjevné úskoky, jež lze přeměřit, přesně vyvolat a vidět jejich práci. Kvůli tomu, že lidstvo neví a nezná přesně, co elektrina je, kvůli tomu se jí navzdor, a průběhem snahy přijít na podstatu přichází se - mnohdy záměškem - na hodnoty nové.

Záchon v jedné místnosti. Ovšem šveř u záchodu v člověku zesiluje potřebu. Kašel v divadle, zívání atp.

U mne je nebezpečí, že neustálou asociací snížím svou schopnost něco vytvořit. Jiné to prakticky nečeká, něco na mě zájem o věc nepřenesu plně.

Smysly. / Příklad. / Brak budí v podvědomí hodnoty získané: sluchem, hmatem, čichem, chutí. Právě tak sluch zbylé hodnoty, hmat zbylé hodnoty, čich zbylé hodnoty, chuť zbylé hodnoty. Soustředěný smysl soustředěně atp.

Ří rozespálosti není ještě dokonalé spojení. Člověk vnímá vše odizolovaně.

1. I. 1950.

Odpovídal jsem dnes Bočekalovi na dopis, který mně přinesl bouše. /Těs se mi dnes o Bočekalovi zdálo./

Včera poslala Silvestra. Matkou a p. k. Včera koňak, včera, z humr, lunka, kaviár, pivo atd. Buď člověk aktivní tvořivosti zúčastní na budování budoucnosti, nebo se sám vytváří typ muzejního reakcionáře, stále neschopného a neschopného uskutečnit každý čin. /Typ snivce./

At si lidová strava uvědomí, že je nutné podchytit vědecky myšlenky lidí na Západě, kteří jsou mnozí do umění a práce založeni na citu se nic nespravi.

2. I. 1952 /středa/

Lidé nepochopí jedince. Pochopí, až když to konvenuje jejich lidskosti, jež jsou výslednicí k. prožitků. /Je zapojeno celé pod-

vedení. Jak sterilně vyzní o chopení Kimbuela daven.
Jedinci a stále jedinci.

Je rozdíl myšlenky vyslovit, či prosadit. Ones jsem byl s Dočekalem na pivo. /Každý měl 4 - 1²/. Doprovázel mne do Litně. Dlouhý ro hovor. Má přiserné stavy. Jeho matka přiloučena na lože. Je k ní vázán synovským povinnostmi. too invalida. trněl si sám stoličku. Dočekal roste s rodiči od narození. nemá v životě onu prárvu jako já, který byl odloučen, čímž se ze mne stal rozumář a bibý filosof. /No generalizaci. Prostředí člověka lynčage, a přeci je člověk tím viněn, jelikož se pohybuje a člověk prostředí volí - chachachachachacha. Požíval jsem e na neumělou podobu K...ové a hned je člověk stržen vírem představ. Jsem I. I. O. T. Ones jsem telefonoval J. Medkovi. Jitra se s ním mám sejít. vzpomínám, s jakým napětím jsem jel k K... a K...ové do Litně. Išel jsem dlouhý dopis ve vlaku a potom jej v lese vyhodil a zavaloval kameny. ebaty. Išel jsem vedle nich v posteli. Jýma a před sebou vojna. Člověk píše a získává vnitřní naplnění. Z...!!! Co člověk vyhodí, zneska, to si odnese do lůdučnosti jako trnělou vzpomínku.

4. 1. 1992 / rana I/

Včera u p. Kečka. Odevzdel jsem mu manifest. Potom ze Z. . na liti 10² pivoch. Tento počet měl každý z nás. / Dlnh 20 Kšs. V Křižavnické hospodě jsem nechal jako zastavu lístky. Dobře se nam četával. Zbyněk šel spát ke mně do Litně. bylo mně špatně.

okračuji v zápisu v Litni - lístky, jsem droplatil.

ok díky neucelené. - Ones jsem diskutoval v Uaprum - knihovně s K...šen. Nepodceňuji jej. Reaují na osnovu našeho rozhovoru. / - Je to klasický typ, vhodný k studování averze člověka vůči člověku. On osobně má v hlavě řadu fixovaných představ o mé činnosti, zkalené příčinou, že se vídáme zřídka, kdy on nazná můj post. up.

klíčitým činitelem je skutečnost, že jsme bývali spolužáci.

V předchozích záznamech jsem rozvedl situaci obsáhlěji. K... reprezentuje onu krajnost, kdy dochází mezi dvěma pasivními přáteli k pátce - ovšem nedůsledně, jelikož K... se na počátku diskuse a kryje dvojstranně stavěnou větou. Po delší době by se ukázal jiným, důvěřivějším, ale je reálnou skutečností, že lidé přicházejí spolu do styku v normálním životě na několik minut. Například v dřevěch, obchodech, v elektrice atp.; a nemají-li dělat dojem mumií musí člověka důvěřovat a nechovat se křečovitě, natož podezíravě. Mluvil-li s K..., nedivím se, že lidé bez znalosti lidské společnosti, /alespoň částečné/ prořadají ocetlosti a nedůvěře v sebe sama. Dělal na mne dojem bezcílného člověka, který lehce tuto náladu přenesl na jiné. Ohudina! Na ulici byl zrazen. Co vlastně jsem? Malíř? Filozof? Před tímto rozporem jsem byl u něho oficiálně bláznem. Jeho přesvědčení o mně není vysloveno tímto "čestným" názvem plně - neboť to tak nevyšlo -, jak se opravil. Ano-ne -ne... Nakonec proč se cítit dotčeným -----/Tři čtvrtiny stránky zažehněné/.

Dnes mně dal řadu podnětů, v duchu jsem se mu přiblížil. Diskuse umlouval, hlavně v okamžiku, kdy pocítoval z mé strany krivdu. Snad mu to nebude přičítáno ke zlu, jestli ho někdo viděl, že se mnou

mluvil. Byť zlepšovatelé a vynálezci při prosazování svých objevů jako K... při realizování svých problémů, technický vývoj by tvořil nespočetnými výkyvy.

Vzpomenu-li na svou nedávnou minulost, tak vidím, že mnohá má přátelství jsem zachraňoval slaboušskou distupností. Blouholetí přátelé propadli při prvých zkouškách z mé strany, kdy jsem se snažil prosadit svůj názor, byť s menším drazem, než činili oni. Klasický případ netečnosti člověka vůči člověku podávají lidé v kancelářích. K... prý loňský expl. manifest ani nedočetl. Právě tak jej nedočetl Rotbauer. Měl vůči mým snahám odpor. A je-li pravdou, že mu byl při zkouškách na školu vytýkán styk se mnou, tak se domnívám, že se stala krivda, neboť mu mělo být blahobře čeno, jelikož mne reálnými činy odrazoval zabývat se explosionismem. Mez jsme šli na

Slovensko, vymínil si, že nebudeme o expl. mluvit. Nyní jsem se Kotbauerovi v myšlenkách oddal. Využívali jsme realitu vyrovnané a tím mi dal m. no. Daleko bližší si budeme za několik měsíců a let. Sbližují nás vzpomínky. Jak dalece obnovíme přátelství, závisí na intenzitě vzpomínek a budoucích okolnostech. Tento proces jsem prodlužoval nesčíslněkrát, včetně setkání s přáteli, s nimiž jsem pracoval v Německu při odklizení trosek a v ocelárně. Člověk takto zavalí bezradnost, o čem se má bavit, aby neporušil fixovanou celistvost vzpomínek. /Poznámky ze dne 31. XII. 1991 objasnějí poslední věty blíže./

K... prý probíral 1. rok fyziologii a učení I. I. Pavlova.

K... - Je to stejné přia, že se člověk dá po všech prožitcích uvést z rovnováhy osobou, jež mu je celkem lhostejná.

Lokus: osvětlil jsem nedodělaný obraz - portrét sl. -, ponořil na něj, zavřel oči. Objevily se mi v představách různé fáze, od pozitivu v reálných barvách až po šedý negativ. Potom jsem prodlužoval dobu sledění a obraz se v představách promítl přesněji. Konfrontoval jsem vidinu v představách při plném vědomí s vidinou ve snu. Shodné stavy. Jsem zvědav, zda se mně zjeví představa obrazu ve snu.

26. I. 1992

Nepamatuji se, že se mi o obrazu zdálo.

V zaměstnání jsem měl pravdu. Nešlo mně kreslit na cyklostilové blány proto, jelikož byly prakticky určeny pro psací stroj. Před třemi týdny jsem uviděl blánu jiného typu, nežli se běžně užívá v propagaci, a udělal do ní zkušební vryp. Byl souvislý, neroztřepený. Dnes jsem z tohoto druhu blány udělal zkušební tisk, když jsem předtím zkoušel do ní rýti voemí sačery. Vyšel brilantně. Ve stroji se však na bláně rozsekávají písmena o, e, d, p, - ukázka na druhé straně rukopisu.

Chrnovali po mně nos, když jsem tisknul na rotaprintu. Nyní mám rozbité podávání a čtyři kovolisty se tiskly mimo . ř. a to s takovým výsledkem, že se dvě třetiny tiskopisů vyhodily. Včera jsem byl pro to osobně a tiskař, který měl kovolisty ve stroji, byl celý nervozní.

Myslím, že těch 15 stran, jež jsem vytisknul za 8 hodin, bylo hodně. /Beru-li v úvahu, že jsem čistil stroj a zatlačoval vymačkaná písmena a 1. strana se musela předělávat./ Ti ubožáci to ani nevnímali, když jsem jim to říkal. Chacha!!! Ale blbě kritizovat dovedou. Neskrívám tažka jedinou sobotu a neděli v klidu. Vždy se něčím zatímím.

Rozhodl jsem se napsat podnikovému řediteli.

/Rozepsat případ Louseho a jeho poměr k materiálu./

šel jsem na záchod a rozsvěcel vypínač s absolutním přesvědčením, že existuje.

23. I. 1992

Člověk uniká před svými představami!

Dnes jsem dostal dopis od Ing. H. P.

Dnes nebyl ředitel v podniku a dopis určený jemu četlo asi 10 lidí. Je to náhražka za to, že to nemohl čísti on. Sleduji myšlenkově pochody. Jsem roztěkaný. snažím se nesplynout se zaměstnáním, ale fyzicky nejsem oproštěn. Loni bych nedokázal v sobě vzbudit pochody toho druhu co letos. Byl jsem chorobně ústupný.

Včera jsme byli s Fiserem jezdit na sněhu po prkně z boku sudu a po aktoyce.

/Pod školou "Prahačka" a za "Krejčárkem"./

Mám pekolně přesnou představivost.

Bobina K. se mnou mluvila omladně mé kritiky mládeže. Nechápu to celistvě a z hlediska, z jakého to berou, je má kritika komická.

Vzpomínka na Rena, s níž jsem měl psychický konflikt, mně dává větší naplnění v myšlenkách, nežli vzpomínka na "fyzický" požitek.

/V posledních týdnech je tento stav zapříčiněn vlivem napětí, jež jsem překonával mezi sebou a jednou ženou, která se mně zhnusila. Mnus jsem v sobě umocnil uměle vyvolanou situaci. /---- Dostal jsem dopis od Reegena. Sudu jej číst.... Bohatý obsahem. Loni mne Reegen vytrhl z lenosti již dopisem. Tím, že si na mne vzpomněl, roztouřily se mé myšlenky.

Když úředníci četli dopis určený panu pod. řediteli, měli z toho samozřejmě legraci a neuvěřovali si, že se jedná o ironicky popsanou skutečnost.

Ones byla schůze K. O. H.

Jsem nervózní jako hrom. Hlava mne od 10 hodin dopoledne pálí, jako bych ji měl stlačenou úzkou botou. Jsem lajdák. Nevybírá si přiděl potravin, nebo ztrácím lístky. V práci mne rozčiluje, že je tam toho více materiálu, nežli momentálně potřebuji. Doma, i když jsem nic neudělal, mi ráč právě toli surovin, kolik odpovídá mým reálným představám.

Navštívil jsem Z. Brosingerovou.

V zaměstnání si U. zpíval a dělal se nemuceným.

29. I. 1952

Dl jsem v hospodě v Křižovnické ulici - 4 desítky, polévku a lusky. Rozepsal jsem dopis pro Ing. Helenu V. F., který snad zítra ukončím. Ones jsem se zdržel do osmi hodin a napsal dopis panu prof. A. Haffelstrowi. Dopoledne jsem psal dopis Seegenovi a Z. F....

V práci takřka nemluví a dělám vše možné, abych se zbavil toho "sra-bu" v hlavě. Ne ovšem zcela. Neboť bolest v hlavě mne žene k tomu, abych něco dělal.

Při nedělním sáňkování na prkně ze sudu jsem měl hlavu zamořenou ná-pady a předsevzetím napsat panu řediteli. Čin jsem realizoval, ale on ne-í ještě v podniku. Touha, aby to četl, mě neopustila. Večer dopis od Dočekala.

Tím, že mlčím a odlučuji se od lidí, vidím věci a problémy častěji. Z hlediska společnosti jsem ale směšný, sterilní mravokárce -- chachal! Tím, že se Dočekal podpisuje Brni, nutí mne, abych si vybavil dílo Brního a spojil je s představou Dočekala. Já budu používat sl ve explosionismus a bude se vybavovat B..... a opačně. roč se roz-měňovat!

30. I. 1952

Předal jsem ilustrovaný dopis pí Ing. H. V. F.... Říká, že mnohému

nerozumí, a chce výklad. Hlava mně stále bolí.

Bylenkové "proudy" na ... Tento podnik má sloužit lidu a místo toho se štá přelevšm a v první řadě, co ten řekne ten, který je výš, to znamená, že střed je hluchý, prakticky bezřízený třeba o to nedá a podřízený ztrácí sílu patolizoval, aby se zalíbil. Jestu k lidu lze vyjádřit diagramem.

Doktor drabal mně dal nakládaný celer. Četl jsem mu dopis pro p. prof. Hoffmeistera. Jelikož mají dospělí lidé manželky a pevné charaktery, vytvářejí ve společnosti zvyky, aniž by si to vlivem své "charakterové pevnosti" /čili tuhosti vůči vývoji/ uvědomili.

1. II. 1992

Včera v noci mně hlava bolela. Úplná rozlákanost. S rozmalovaného obrazu portrétu P...ové jsem vyřizl oči a čelo a s částí tváře včetně nosu. Vypadá to elegantně. Na snědek jsem spal na zemi v zaměstnání. Ušel jsem v 2.10 po půlnoci. xponoval jsem se zbytečně. Diplom, který jsem vyhotovoval, budou potřeba až zítřka.

Snas jsem se sešel s P... a So... v Úprum-knihovně. Jdtud jsem šel na film "3 vejce do skle". Přišel dopis od očkala. Přší poznámky do menšího sešitu o mých posledních dojmech ze zaměstnání. Začal jsem psát v elektrice a přájel dvě stanice. Před vstupem do elektriky jsem si poznamenal, že na mne působí ulice slavnostně, jelikož nikde nevidím žádnou výzdobu. Vlastně byvám "ocnuzen" o slavnostech o dojem, jelikož se zdáti na přípravách slavností spoluzúčastňuji.

2. II. 1992 /0,30 v noci/

Scházka se Zbyňkem. Upatřoval jsem Doušemu šesku a půjčil si od něho 60 Kčs. Byli jsme se Zbyňkem a Doušem na Žitkové a potom váichni tři v hospodě U Kysela na třech desítkách /celkem 9 piv/. Přinesl jsem si do Litně prambory od matky. Doma - v Litni - dopis od M. Flory z Prostějova. Odepsal jsem a zitra dopis odešlu s kopií "NOC". Obsahuje záznam debaty se Zbyňkem a JUDr. Hrabalem během

jedné a půl hodiny. Také jsem dal kopii "NOC" Zbyňkovi a doktorovi.

Dnes jsem v zaměstnání psal popla cesty po Slovensku okolo hradu Strečna, kterou jsme konali s Kotbabešem. /Zasílám kopii Zbyňkovi./ Dále jsem seřadil duplikáty dopisů psaných strojem od 5. II. 1991 do 3. II. 1992 pod názvem "Dopisy" /Terzo/.

5. II. 1992

Sepsaná legenda "Loď" inspirovaná loňským večírkem na Slovenském osiřově, pořádané n. p. Kn... Přepisovali jsme s F... jeho básně na stroji. Byl mne navštívit v zaměstnání So... a jeden dlouhý muž. Večer jsme šli na piva. Policie nám prokázala legitimace. Hledala nějakého zloděje. Byl jsem maskován. Lisovaným pastelem jsem si namaloval knír a obočí. "U dvou kódek" jsem za dvě 12° piva kreslil portrét nějakého muže. Byl jsem naličen pastelem.

6. II. 1992

Psal jsem drobnosti a večer pověsil bouřem na klidu lahvičku s terpentýnem.

7. II. 1992

Přepsal jsem si na stroji "Propagace v praxi".

Byl jsem u matky a bolí mne celý den hlava. Je obleva. Rozepisovat povídku po větách na stránky je inspirováno /a to inclinací k této formě, hesly o oslavách. Rozhodně se musí něco v člověku dít. F... a So... hledí na mne /a rádi by mne viděli v onom stavu/ jako na patologický příklad. Nu budiž!

V mi ulých dnech jsem viděl film "Alce"; není nejhůřší. ružý díl "Císařův pekař" není na tu reklamu nejlepší. Nezachránila tento film ani bohatá výprava.

Vzrušují mne pěkně upravené knihy a obrázky. Je to protiklad mého bordelářského života. Ti primitivové v zaměstnání nechápou, jak

12. II. 1952 /20 hodin/

S JUDr. Hrabalem mír. Nosili jsme prkna ze sušl. Občas něco napišl. Dostal jsem dopis od J. Čmejkalů.

Doznívání představ není pouze úkaz chvilkový, fyzikální. Úkaz má vliv na psychickou stavbu mozku, neboť se nám o předmětu zdá reálný sen. Myslíme o předmětu, který jsme viděli /ve snu se však objevují za odlišných podmínek a často v situacích, které neodpovídají situacím, v nichž jsme předmět za plného vědomí viděli/.

Budu muset navrhnout umělý přístroj na tvoření podmíněných reflexů /mimo člověka/. Citlivou látku, kterou by bylo možno nasytit. Ale jakou? Organickou? Podmíněné reflexy u společnosti. U většiny množství lidí/. Předchozí problém musím rozbrat.

Člověk je takáka před rozhodnutím praštit na čas s malováním a psát záměrně a ne jako nyní - příležitostně. /Napišl toho však tolik? Jako nyní, kdy jsem do psaní jen vrtal? - Možná mně půjde lépe kreslit, když nebudu zatížen odpovědností./

Člověk bral v zaměstnání stále ohledy - aby neřekl ten či onen, že jsem nevděčný, necharakterní atd... Velkým přínosem pro mne bylo, že jsem poznal prožitkem lidskou tupost. /le "křídla" mně asi nepřipálí!!!/. Nemám mozek na to, abych se uměl puntičkářsky, stereotypně opakovat. Jsem-li roztráštěn, léčím se nervy opakováním. Jindy, a to podle fyzických zákonů, podmínek, mě to přivádí ještě k většímu mlčenství./

14. II. 1952 /3 hod . ráno/

Bnes na návštěvě Bondy a Šexal. Štenářský večírek. Člověk stále něco dělá a má za to v přítomnosti hovno. V práci se poslední týden asi 4 pracovní dny flákám. Aleboť bude mít C... alibi a proti mně argumenty.

14. II. 1952 /večer/

Poslední dobou nenakreslím ani figuru či věka. Plodím idiotské čáry, a budu-li ještě nějaký čas v propagaci, budou mne asi muset svazovat,

octnu-li se před nějakým malířským problémem. A ten primitiv b. r. si nepomyslel, jaký na mě dělá idiotský dojem, když říkal, že výtvarně v K... vyrostu. Achá!

Já vůl se se vším vydivám, ukecaností oslabím všechny představvy a nenakreslím ani hovno! Vidím, že mě přišla propagace setuakra draha. Ines jsem obělal Dr. Jenera, prof. Myslivečka a z fyziologické oddělení při Karlově universitě. Člověk by měl tolik námětů a je mrzák. Kdybych měl aspoň tak přesné představy. Nad pitomě kreslím proto, jelikož nemohu vyladit mozek a odevzdávám vědomí více psychických sil, nežli je třeba.

Když jsme vozili s doktorem Hrabalem na sáňkách dříví, oběrstvil jsem si ony dojmy z mládí, kdy člověk měl vrcholné pocity, pustil-li model letadla, či přidělal-li na sáně primitivní plachtu a sáně /bez jezdce/ se hnuly byť o 20 centimetrů. To snění, jaké následovalo... kohochochachacha.....

Něgr ve filmu "M. Ales" mě připomíná Krauera. Postal jsem dopis od Stáničky. - Zasnul-li se analyzovat, máš na co myslet řadu hodin. Jsem vůl a vola ze mě udělala výška. Člověk se stále přizpůsobuje. /Od sexu po postel, kam se nemůže pořádně slovnat./

Co by šlo; bylo by dobré dělat obrazy z fyziologie a různých věd. Kluci mě serou. Vyžívají se ve tří až čtyřčlenné skupině a domnívají se, že tvoří světobornou věc. /Úbozí maniaci./

Ten F... je přece jenom major. Sdílí tupým gestem každého, kdo by mu chtěl podat výklad, co mu není jasné. Samolibost je blbá duševní nemoc a potom: je v letech, kdy se cítí člověk přemoudřelým. Ví-li o něčem větu, přehlásí každého /snaží se přehlásit/, kdo ví o tom něčem blánsky. Jeho totální realismus mě připomíná formu, již jsou plny obsahy románů na třech řádcích: a přesto jsou v člověku okamžiky, kdy se mu to líbí. Jsem kurva plná protikladů! Někdy jsem na sobě tak nasraný, že přemýšlím o tom, sestrojít si gilotinu a veřejně se popravit, nebo místnost s desítkami pohyblivých laví a nechat se rozsekat na sračku. V zaměstnání je mě zima na ruce a šílím vztesy!!! Peková sterilita. Člověk čmá do papíru a nic. Neřídím se Kimbaudovi, že chtěl dělat fyzickou

práci. U mne je to určitá inklinace ke konvenci. Jsem původně snílek a manuální pracovník. Vzpomenu-li na hutě, byly to tenkrát laviny myšlenek a plánů. Jsem stále špinavý jako prase. Jak mohu být čistý, jsem-li stále psychicky roztříštěn a vnímám-li každý peň z prostředí, v němž žiji. /Ovšem vnímám nezvykle. Cháť/

15. II. 1952 /pátek/

Stejně jsme s Boušem minulé tři roky Ž I L I I
ones na návštěvě u Dočekala. Dupal na podlahu, aby vydráždil pí
Gollerovou, nebyla patrně doma. /V Libni od Dočekala dopis./
Od Dočekala jsem zasel k Boušemu.

Člověka lenost ve vteřinách tuposti svádí, aby zůstal v kanceláři.
Byla by to však zrada na neuskutečněných předsevzetích. Pocit sa-
moty mne jítří k činům i za cenu zjevného fyzického pohodlí. /V ze-
městnání mne lidé krajně rozčilují a znervózní. Pohybují se jako
panák na póru./

Bouše udělal obrázek skutečně silně výrazný; řadu minérů s automa-
tickými klavíry vedle sebe na skále. Silný výraz tváří, stejnost
pozic a pohledů na nástroje. Ones jsem viděl s Boušem, jak nakla-
dali do sanitního auta člověka zraněného tramvají. Měl obvázanou
hlavu a patrně v bezvědomí. /Lidé říkali, že byl opilý./

V době, kdy jsem o C... mluvil slušně, tak mne shazoval u nadřize-
ných a poukazováním na mou nedokonalost!!! Teď se bude divit!!!
Pithart má v pondělí ke mně přijít bydlet.

Skica: Přijde-li člověk do nového prostředí /například do zaměstná-
ní/, naváže rychle takzvané přátelství. /Dlouholetí přátelé ve chví-
li roztržky hledají v novém člověku zpovědníka, ale za čas se opět
spojují a onen nový člověk je již terčem pro společné útoky.
Jako například já s Boušem. I když se pohádáme, pojí nás staré
prožitky atp./ Pi... a Sv... - to je ale dvojice. Jako ratlíčkové!

19. II. 1952

Včera jsem provokativně nedělal.

Dnes jsem ztratil brýle.

Byli u mne na návštěvě F... a počkal. Přijel Althert. Dnes jsem se prakticky též flákal. Předseda KCH mně doporučil jít dělat. Boli mne hlava. C... je protivný. /budu to muset rozepsat./

Dnes jsem poslal dopis do "Lidského práva" a do "Práce". Též jsem sepsal provokativní list F...ovi.

20. II. 1992

Pocit samoty je pekelný stav.

26. II. 1992

Zoznamka: Kresba, malba, oproti fotografii je v průměru zatím proto účinnější, jelikož v mozku divákové rozpoutává představivost v onom směru, se se tato kryje s mozkovými hodnotami, schopnými uvést v pohyb i Y soustavu svalstva. Například šikmá, jednoduchá čára tu - kou je divákem snáze opakovatelná nežli obdobná hodnota na průměrné fotografii, jelikož objektivní záměr zcela jinak psychicky působí a není vyhraněn přímým fyzickým pohybem ruky. Z toho hlediska lze hodnotit stanovisko lidí a takzvaných kyčlů, jež jsou děleny jakoby pod dohledem diváků./

1. III. 1992

Včera 29. II. 1992 jsme byli s Boušem a F... na Šibčinkách K... na Slovanském ostrově. Setkali jsme se s Krauerem, rozepíši se podrobněji/: Dnes ráno Bouše zaspal. Před několika dny mně přišel dopis z fyziologického oddělení živočišného. Jsem tupě unaven. Chtěl jsem jít malovat ven, ale pro vítr jsem se vrátil - po dojití na místo./

Zoznamka: Jsem nějak samotářský. Nemohu splynout s prostředím bez výhrad. /Vlepený dopis ze dne 20. II. 1992.: Lidé jsou různí. Mezi nimi typ kariéristů kombinovaný s typem, u něhož dominuje samolibost, jež má vyvažovat různé negativní komplexy. Tito lidé.../

4. III. 1952

Při myšlence, že mám doma v Libni nepořádek, a při uvidění různých okolností jsem měl hlavu jednu tříšť. Boli mne také na plících?!, namýchám-li se čistícími prostředky na zabarvené válce, tu se odčas zpotím a bolest zesílí.

Včera jsem odlával do sádky obličej Dočekalovi a Jelínkovi. Dočekalovi entýž večer s pozitivem, aby si to mohl hned odnést. Douše usnul a masku neviděl. Vypadla mně ze zubu plomba.

Dnes jsem napsal dopis Štrandovskému a R...

6. III. 1952

Doktor píše povídku "Exploze Gabriel". nes jsem opět zkoušel dělat monotypy. Přemýšlím o funkci šar a o reakci mozku na kresbu a fotografii. /Rozepsat./

7. III. 1952

Tak mám dojem, že dohrávám úlohu dobráka. budu asi taková kurva jako lidé kolem, jenomže mám tu smělu, že si mou špatnost budu stále připomínat, a k tomu, aby byl člověk špatný, není třeba mnoho. Stačí být normální, ale jak to mohu dovázat při mé dlouhé postavě?

Ti hlupáci v zaměstnání se domnívají, že nechápu jejich počinání. Bere mne, že jsou příjemní až tehdy, když se nažerou a někoho překonají. To však mohou dělat, když jsou bez etimových zájmů? Je to hrozně těžké někoho přimět k činu. Dnes je mně jasné, proč Valašek po 1 roku naléhání z mé strany nenapsal ani řádku, proč Reegen měl období, kdy nekreslil. Nacházím se roztráštěn v artovém bodě. Záleží na mnoha věcech, na kterou stranu budu uveden v pohyb. Chci sepsat "večer 27. A. 1950" protitý na ulici. Zatím je to torzo konceptu. /budu asi škrtnat./

Jednou z příčin, proč mnozí dnešní umělci kreslí špatně, je ona, že vlivem množství viděných kreseb a fotografií vidí objekt souhrnně

a těžko vyznačují kreslenou část objektu. Změna stavby mozku.
 Jaká myšlenka./

10. III. 1992

Mám rozepsané poznámky o sobotním flámu. Unes jsem dal reportáž
 "UNICE" Lepovi z Kalostvanského podloubí a JUDr. Hrabalovi.
 Reportáž jsem dával číst v zaměstnání. Celý den mě bolí hlava
 a na plících. /Od všednějšího nadělního večera./ Může Píká, že bude
 patrně zítra pršet. Stále jsem roztřášený a schází mi pevná opora
 v podobě cíle /jaký jsem měl v době aktivního prosazování eksplo-
 zivního/.

11. III. 1992

V zaměstnání mě roztřátili. Potřebují narysovat technické normy
 pro slávače. Najednou jsou jim "bleskovky" zbytečností a v době,
 kdy dělám "bleskovky", se mohou pošťat, učiním-li křivou čáru.
 Jak mě mohou přesvědčit, domyslí-li si své filosofie, že tech-
 nické normy jsou důležitější, nežli je ikon vyrovnávající křivou
 čáru? K té seberou další stupnici grimas a zodpovědného tónu v hlase,
 abych uvěřil? Snadná. Je to jasné. "bleskovka" je cenná a důleži-
 tá věc hlavně pro toho, kdo ji zadává. Jiní, ať již ze žárlivosti
 či "kolegialní" šovinismu, prohlašují "bleskovku" za volovinu a
 kálení papíru. A já si mám kvůli pitomým byrokratickým normám ka-
 zit nervy? Snadná. Ing. J... je snad dočrác, ale skákal a hlas,
 když Píkal, že to bude muset říci řediteli. Já na to, že na to če-
 kám, že mi řeknu své.

Snažil jsem se vidět normálním pohledem šéfa a zjistil jsem,
 že jsem jim lezl prakticky do práce, aniž by to vnímali. Ještěže
 jsem si po brigádě nevzal od nich rekreaci v akci. Byl bych
 jim citově zavázán a vztěl by se mnou každý najal. Jsem světok,
 koho za mě vezmou, až vyletím. Zítra si možná užiji legraci. Není
 to u mě hrdinství. Nemám ženu, děti, rodina je roztřátena, co se
 týče platu, tak o tom vůbec nepřemýšlím. Ty tři tisíce si vydělám

jinde, a budu-li absolutní blbec, te y minimálně 2.500. Blbeci nechápou, že svou ústupnost draze financují.

12. III. 1952

Celý den mě bolí tělo a na plících. Asi je to revmatismus. V práci jsem nervózní jako svině.

13. III. 1952

Dnes ve Strašnicích u ing. Bartáška. On hraje na housle, syn na piano a synovec na flétnu. Potom mi přehrávali gramofonové desky: Jaza, od M. Smetany "Mou vlast" a Beethovena. Dostal jsem doopravdy víceři. Na ing. jsem čekal asi 3 elektrik, před továrnou n. p. K... v průběžné ulici jsem po překonání rozporů močil v přítmí u sloupu. Předtím jsem měl dvě 10° piva. Byla chladná. 40ti leté blond ně, s níž se znám skrze Zbyňka F..., jsem kuřoval pivo a cigarety. Domů od ing. B... jsem jel čtverkou a nevěděl jsem, že zahyne k "andělu". Musel jsem na přestupní stanici zaplatit 3 Kčs za nový lístek, neboť jsem měl jet buď elektrickou č. 14 nebo 19, když jsem mínil jeti pětkou. Přistí stanici přišel revízor. Vnitřně mně mňachlo, že se průvodčí domnívala, že jsem ji chtěl patrně podvádět. Potom se hádala s nějakou ženskou, že má špatně prostopnutý lístek. V podstatě musí být průvodčí přísní. Vzpomněl jsem si na trapné stavy, když se třeba někde řela s lidmi tata M. či m. Člověk je pitomě citlivý a v zaměstnání naráží na absurdnosti, že to až děsí. O... je úplný maniak. Víse do redukci o každém hovnu, co se týká K.... a je komické domyslet, v čem se u něho liší názor na podstatné a na podružné. Snad oba názory splývají pod tínou vedomí, že je podpísuje on a, on je

14. III. 1952

Celý den jsem byl krajně nervózní a naštvan, že mně nejde již takřka nic nakreslit. Chvillemi jsem měl chuť prastit skleněnou deskou do rotaprintu. Na dnesek jsme spali s Houskem na jedné posteli. Bolelo

mne tělo. Jsem nentydý vlivem stálého chladna. - v zaměstnání i doma./ Doma většinou./ Boli mne ledviny i svaly. - Na končetinách i na hrudníku. - Iatrně svalový reumatismus. Nemohu se odhodlat jít k lékaři. Rozčiluje mne již napřed myšlenka, že by se na mne mohl hledět jako na hypochondra. Je to vůbec k nasrání. Člověk se většinou jeví jinak, nežli se cítí.

18. III. 1952 /0,15 hodin v noci/

Udělal jsem dva monotypy podle fotografie. Zítra se pokusím zpracovat myšlenkové pochody, jež budí kresba /linka speciálně/, a myšlenkové pochody, jež budí fotografie. Je nutno uvážít ve které příčiny, které diváka pro kresbu natchnou, nebo odpudí. Obecně se mohou pokoušet vycházet z grafiky a ze slavn. Jsou to úsporné variace, jež člověk docíluje. Musím uvést, jak jsem pазíral na kresbu dříve a nyní. /Dříve jsem to řešil pouze výkladem, že lidé jsou udiveni, že je to děláno ručně. /Hrají si tu i jiné příčiny. Myšlenky divákovy jsou s kresbou jítřeny, něcoť se v mozku budí příslušné pochody.

19. III. 1952 /středa, Libeň/

Předal jsem matce obrázek s heslem: "Maminky, dávejte pozor na své děti", pro čítanku oddělení.

Včera jsem poslal dopis p. prof. Pelcovi o kresbě a fotografii. Na dnešek jsem šel spát v 1/4 3 ráno. v zaměstnání jsem byl celý den sám, tak jsem napsal Styřetránekovou reportáž strojem "a "Konec ní PIES". Tak se nějak pohybuji ve vakuu. Opět bude záviset na prvním dotyku s aktivními podstaty. Tak nějak ztrácí vládu nad svou aktivitou.

20. III. 1952

Dnes jsem si zakoupil za peníze, vydělané prodejem obrazu, vlnění od prof. dr. Vladimíra Vondráčka a O. Křiželovi H. I. B. záměrně od do-

centa dr. Zvezazara Nevoletého. Začal jsem číst v 18 hodin večer.

22. III. 1992

/vítězný dopis - kopie - J. Bočekalovi/

Milý Jájinku.

Mám jít knožit, ale usmyslil jsem si dříve Ti napsat dopis. Ten dopis který mi přišel včera, byl bezvadný. Mnoho jiné její četl nahlas i douše. Objevil jsem bezvadnou věc. Za peníze, které jsem dostal za obraz, a to dělala B.C. Kcs, jsem si koupil dvě knihy. Jsou to: O smyslových iluzích /MUDr. Nevolet/ a vidímni /prof. Vondráček/. Všíl se do svých psychologických poloh, když jsem zjistil, že z mého snažení nemám vypustit takřka ani čárku, dokonce mohu psát připomínky. Jsem počen o řadu dalších případů a o to, že vím, kde hledat odborné latinské názvy.

Knihy vyšly roku 1949, tedy současně v době, kdy jsem vydával první manifesty, a nyní si představa, že kdysi byl krysa jako moji nepřítel, a jakým despektem bych mohl ohlížeti na jejich odsuzovací řeči. Jenomže se s nimi nebudu zdržovat a síly využiji ekonomičtěji. Jednoduše: xplosomalismus se atrn sotva podaří vykazat ze světových slovníků.

Určejný pozdrav

26. III. 1992 /středa

Koncept původně určený p. MUDr. S. Nevoletu /je prý zavřený, říkal p. B./ jsem přepsal pro p. MUDr. Vondráčka a ko-li poslal Bočekalovi. nes jsem poslal dopis p. MUDr. Vondráčkovi. Včera jsem půjčil Ulmovi a K...ové. Snas jsem ji chtěl vyvednout, ale někomu prý ji půjčila. /Mikela, že jí povídku někdo vzal ze stolu./ Jak jsem uvedl: Psal jsem MUDr. Vondráčkovi a nic jsem celý den v zaměstnání nečláel, místo odevzdání pošty pro Ks.

/byly to plakáty "Šrot patří do sběru"./

byl u nás v Lázní Říns a potom jsme šli k "Hausmanům". Já měl 4 la^o piva, káha 2. celý den mne bolela hlava. Práelo a k večeru

sněžila. Právěnem dne mám takové slábité psychické stavy, že bych musel popsat nekonečné množství stránek Vithart došel "Housle" a nyní dělá portrét v suché jehle.

27. III. 1922

Na výstavě Antonína Majera.

Ve výkladní skříni "českého slova" jsem na dvou fotografiích, jak jdu plnit řez. V čekárně na film "Přehlídka ztraceného času". Velký den v hlavě jako nasráno. Venku je aprílové počasí.

31. III. 1922

večera jsem se pokoušel sestavit osobité těsnopisné písmo. Napsal jsem jím tři dopisy: Běčkalovi, K...ovi, Kl...ově.

Ze soboty na neděli příšerné ztuhnutí mozku přes usnutí. nes mi přišel dopis od Ioly.

Jsem stále na sračku. arrrr!

Byl jsem na 1.º pivech, vařtech a ovaru s křenem.

Hrozne mne všechno sere. není to tím, že se přecírám a že je jaro?

2. IV. 1922 /Liceň

Již od neděle mne bolí hlava, jako když mi ji stahují motouzem.

Ing. a. V. V. jsem dával číst své literární věci: Noc, Ulice, Samota, Masakrní ples, Dětská kresba, Neděle. /Nevěřilá, že při navrhování podle obrátek na ulici se u mne zastavilo 100 až 200 lidí.

ry to vidíš špatně. Nejvýše po celou dobu, kdy jsem tv řil.

/Dnes mi byla předána odpověď od p. MUDr. Vondráčka. Byl jsem na Žižkově. Po příchodu do Libně jsme diskutovali s dr. Krabalem. Jsem nějaký dobitý. ...a lidé v zaměstnání jsou ke mně milí, ale ničí mne to. Jsem kretén. /Děra na výstavě kresby z renaissance./

3. IV. 1932 /čtvrtek/

Dnes u Dočekala v ateliéru prohlížel fotografie exté. Maloval mne olejem a kreslil rtěnkou. Potom ve Štěpánské ulici na pivo. Hrál housličky a harmoniku. Na zítřka jsme si domluvili s Doč. flám.

5. IV. 1932

Dnes jsem začal asi 10 věcí a vždy toho nechám. Bolí mne zuby a trojklenný nerv. Úplný myšlenkový, duševní rozpad. Včera s Dočekalem ve Smíchovském sklípku a v noci hádka s dr. Krasalem. V důsledku toho jsem mu dnes odevzal dopis.

8. IV. 1932

Doktorovo napadení, že jsem byl inspirován hlavně F... k vydání krátkých reortáží a povídek pod označením "Edice explosionismus", je přehnané.

Začalo to "Madou" /to je věrou, rozepsanou po jednom slově na jedné stránce, doplněnou výstřižky obrázků z týdeníku/ a spisem "Musel jsem to vidět napsané, abych nezešlel"; obě věci vydané v lednu, včetně několika dopisů. Tedy se tak událo před přečtením F...ových překladů Morgensterna a jeho posledních básní, které jsme spolu přepisovali až potom. Psal jsem lednové věci z vnitřní nutnosti a ve snaze dokázat si, že umím prorazit, ochci-li. V únoru 1931 jsem psal dopis "Vyšli jsme do ulic" formou obdobnou jako věci letošní. Byl bych idiot, kdybych tvrdil, že na letošních věcech není vidět vliv doktorovy a F... Vždyť možná jsem psal po hádce s nimi a dialekticky je logické, že nebyť oněch hádek, nevznikly by ani tyto věci, ale nemohou být tak jesitní, aby nepřipustili, že málo jejich bohorovně postavy mě ovlivňují i jiné prvky. Lze přiznat, že slovo edice jsem zvolil po styku s nimi. Minulý rok jsem psal "za expl....".

Doktor ve svém nařčení proti mně přidal jeden měsíc a napsal, že jsem vyrazil pod názvem "edice explosionismus" až v únoru 1932

po přečtení děl F.../první věci jsou již z ledna... Unes jsem se procházel s Danou K... a byl s ní na výstavě V. Huga. Večer jsem skládal věci a řekl doktorovi, že se stěhuji. Nevím, jak on, ale já měl takřka výčitky svědomí, že ho opustím. Měl též výhrady proti mému odchodu, ale musím mít trochu vůle. Zabředl bych do sterility. Unes byl nádherný den - večer týval unaven. V elektrice jsem mluvil s Danou Bedřichovou. Mám prý ji zavolat. Jsem ale jako hastroš, ruce mám horší nežli při nádeničině, nosím vysoké sněrovací boty. Včera mně padaly podvlékačky.

Kym Rithert zatřel barvu do destičky a půjde tisknout. Je 0,13 v noci - točí klikou. Uvědomuji si těžkosti při stěhování, nové psychické deprese, hádky a složité pocity. Musím být na sebe kurva! Chacha!!!

Glycerinové žele je nějaká avišská mast. Ruce mám jako opařené, kůže se napne a potom leskle zkracuje.

Z hlediska "normálních" lidí bych si nemohl přát lepší podmínky, než jaké mi poskytuje doktor Krobek, ale zaslal jsem si do toho svou filosofii a ještě nežím.

/ozvědi douška./

Každý den takřka zaspím. Zítra si chci něco naklepat na stroji.

/řepat "vyšli jsme do ulic". Cíl by zde byl/

Před půlnocí jsem spálil kost, nalezenou minulý rok na Židovském hřbitově Rotbauerem.

9. IV. 1952

Ráno jsem vstával jen tak tak, přišel jsem několik minut před začátkem pracovní doby. V zaměstnání jsem dělal orientační tabulky do hor a kořoval "bleskovku" včetně tisknutí. Jan Vokurka - vrátný - mně slíbil glycerin na ruce./

Po práci v knihovně; setkání s I. Vedseďákem a jeho chotí, později se Zb. K... Zpočátku jsem byl zamklý. Před knihovnou po odchodu se Zb. K... setkání s Bočekalem. S nimi na pivo v Křižovnické ulici. Bočekal nás opustil, neboť musel jít na kroužek do školy.

S F... jsme šli na fish... v pasáži kina Levstovci. Napíši-la. Je prý v 3. měsíci. Měla mít na sobě modrý kabát, beret a v ruce aktovku.

Li jsme na záchod u náměstí republiky a potom se přivítat k Melantrichu na fotografe FOZ, kde jsem vzat i já. Potom na krátké filmy na Václavské náměstí. Hráli: o mikrokosmu, o Islandu o ptá-cích na přílehlých ostrovech, o nalezení rudy v pustinách, o maso-žravých rostlinách, o zvířatech /hrach, ovce/.

Kluci mne přemlouvají, abych se nestěhoval. /Nemohl jsem si své hodiny vzpomenout na jméno HERDA. Pomohl mi vzpomínat F... Herda je nyní v ústavě pro duševně choré. C... mi "lichotí" /co asi sleduje?/. Po delší době jsem s ním trochu srdečněji promluvil. Čtěl bych toho napsat množství. Napíši-li, co si vytane na mysli, mám pocit, jako když někdo na mne vytáhl, aby mne postrašil, a já se uklidňuji; nebo též stav jako před rouchnutím se pro něco. Cítím takto fyzickou nutnost psát.

V roztrášeném zrcadle jsem si pohlízel do tří očí. /Ve 22.45 hod./

1.. IV. 1991 /Žižkov, 1 hod. v noci/

Dopoledne jsem dělal tuší kaňky na vodu a anímal na papír.

V práci začla C... po příchodu z oběda vyprávět, že se již tak dlouho nezasmála. U stolu prý seděl nějaký člověk slabý na nervy - ale nepověděla. Asi jí p. C... naznačil, aby o tom v mé přítomnos-ti nemluvila. /Šel jsem právě do sklepa, tak důvod odmítnutí přesně nevím. V zaměstnání jsem upravoval skříňku S.M. a odpoledne uklízel. Před kanceláří při odchodu z práce jsem se sešel s dr. Hrabalem. Přemluval mne, abych se nestěhoval z libně, aby mu tam nedali ně-keho cizince. V Hybernské ulici jsme se rozloučili. Ve 4. hod. odpo-ledne jsem měl schůzku s Miron. Mluvíli jsme o malířství a oli procházkou na Petřín. Na "Nebozízku" jsme měli každý jednu láhev vou-šeňku piva a potom se procházeli parkem, kde jsme ještě netyli. /Tuším, jak je americké velvystanectví/.

Po přechodu Karlova mostu setkání s bývalou Kamínkovou milou, v.... Chvilí jsme s ní chodili. Viděli jsme Wiharta malovat Un-elt.

V libeňském bytě nesvítila elektřina, tak jsem si svítil svíčkami. Na Žižkov jsem si odnesl knihy a sešity, včetně tvorby. Je odcho-
du z práce deprese. Uvědomoval jsem si, jaký jsem slaboch a kam
mne přivodila má snaha vyjít s každým zádobře. Bráždila mne myšlen-
ka na všechno. Snil jsem o tom, co napíši /celý večer mně to skan-
dovalo v hlavě/. A nyní jsem otupěl. /Jdu se umýt/. Lidé nechápou,
v jakém jsem kritickém psychickém stav. Z vnějšího hlediska jsem
na tom bezvačně. /myslím z hlediska lidí./ Proč bych tedy opouštěl
byt, kde mám místo k válení? Mohl bych to vše rozestat, ale ještě
nejsem definitivně přestěhovaný. Nechci se vydávat předčasně./

11. IV. 1992 /Žižkov/

Včera jsme také minuli mladíka o 3/4 hlavy vyššího, nežli jsem já.
Zatočila se mi takřka hlava, jelikož je tomu člověk nezvyklý.
Dnes jsme byli s Dočkalem na procházce v Hlubočepích a Dočekal
mě zasvěcoval do výslovnosti francouzštiny. Procházeli jsme se
po skulích a při cestě zpět mluvili o Šmálovčích. Ten asistent
dostal můj dopis s grafikou a náčrtky k próze /téhož o mně mluvil
s Rotákem/. Byl krásný teplý den. Bolí mne na levé straně krk a
mám jej nateklý. Dočekal dnes za mne platil asi 5 Kčs. /Bíha za
mne včera 10 Kčs./ přátelé začínají být ke mně v tento čas pří-
jemní. Večer mám stavy sklесlosti, ale snaž se z toho dostat. Na-
tace jsem vysypal za 300 Kčs káva. Byl jsem klidný. Já jsem vůbec
nějak klidný, jako by se ve mně něco zastavilo. Analyzuji problé-
my opatrně a sbírám síly. Do práce jsem přišel ve 3/4 na 6 ráno.

12. IV. 1992 /sobota, půlnoc, Žižkov/

Dnešní den prošel jedinečně. Jakový nepamatuji již týdny. Je za-
městnaní jsem se osprchoval a byl na výstavě Cyrila Boudy. Prochá-
zel jsem se po náčrtu a na základě vět v katalogu si vybíral.
ve vzpomínkách viděné kresby. Na Národní třídě setkání s F... a
Medkem. F... chtěl jít se mnou a s Āinou, s níž jsem se měl set-
kati, až prý vyprovodí Medka, ale vyhnuli jsme se setkání tím

způsobem, že místo pořízkopch a Národní třídy jsme šli od Pražské brány celatnou ulicí. Byli jsme s Āinou na letříně a potom u "oleků". Āinu sužuje problém kresby a malby. Máám dojem, že jsme její podceňovali.

Snáším se višet v krajině napsaná slova. Urovnávám tvary s mým "těsnopisem". S matkou jsme zadobře. Po dnech psychické krize nadešlo vyrovnání. Neukládám si zatím problémy. Je to divný klid. Chci se učit francouzštině. Když se podívám na svou nahou postavu do zrcadla, tak vidím, jaká jsem hnusná rachotina. Není divu. Ty pitomé deprese mne celou zimu onýbaly do oblouku. Mám alespoň za sebou bohaté prožitky. Musím se dát trochu do pořádku. Snad se mně to podaří, být v něčem normální. Jsem teď špinavec, nebo chci být čistý do poslední nitky. Tak bych nikam nadošel. Budu se pokoušet trochu žít. Má upřímost byla někdy na hovno! Tupci si mysleli stejně své. Už bych byl přetřehovaný. Nemám polevit v rozhodnutí.

13. IV. 1992 /neděle.

Doněkud se mi zlepšily ruce. Včera byl krásný, teplý den. Podceňoval jsem živě sluch. Dočkal mne začal učit francouzsky v Hlubočepích. Spolupřispěl můj sluch i zrak, včetně vlivu jarního počasí a krásné krajiny.

Byly to rušná dva roky. Známá místa mně rozněcovala v hlavě asociace - ní pac hořdy a dráždila mne k činům. Nyní po dnech krizí se snažím žít vyrovnaně. /Alespoň bych rád po dobu několika měsíců./

Je to elegantní přechod. Minulý rok plný duševních křečí a začátek tohoto roku zaplavil depesí.

Dnes jsme byli s Āinou v Hlubočepích a na filmu "Iřehlíčka ztraceného činu". Před výletem mi Āina ukazoval práce z poslední doby. Jsou pěkné a mají jeho rukopis. V Hlubočepích jsem nakreslil pořádkou věc. Vše je roztrřísťené. Chci nechat slovní filosofie a chci se věnovat kresbě. Ještě mne čeká stěhování z Libně.

Nebudu brát žádné ohledy. Budu jednat avokolně.

14. IV. 1952 /pondělí, velikonoce/

Doktor drábol je v jednotlivostech vlivem světlivosti nedostihný, ale celkový názor na věc má usoký. Roznásky též v jiném světě. /S knihou jsme byli malovat v Tróji. Šlo mi to špatně, ale snažil jsem se. Při myšlenkové asociaci je barva silným činitelem. Lidé nemají poměr k jednobarevné kresbě; je to problém. Buď přírodu opisovat /ne ovšem sprostě,/ či hledati nové možnosti, kterak může krajina působit. Jsem dalekozraký; při kreslení si budu pomáhat pomocnými tvary - čtverci, úhly atp., nežli si vycvičím oči. /nes dodělal Říha dort na skleněném podnosu. Jeho malty jsou dobré, ale chladné. Říha má starosti s malováním obrazů. Sní o tom, dává drobný předmět do velké plchy; například jablko.

Jsou to silné vnitřní psychické boje. Člověk je f rmován myšlenkou na manuální práci, prochází přímo manuální prací, chce tvořit linkou, plošně, jemně, hrubě ... a přitom chápe psychický dosah všeho a vliv těchto prvků, zplnotu vyjadřovacího/ na diváka.

15. IV. 1952 /Je 1/2 6 v noci/

Kreslil jsem a čmáral asi 2 hodiny v jednom kuse.

2 hodin. vsal jsem o Bočekalových smrtěvadích, stěhoval jsem si nějaké věci z Libně a seděl modelem Bočekalovi. /S knihou jsem se minul.chtěl se se mnou podívat do Bočekalova ateliéru.

Větvičky, které jsem si včera přinesl z Tróje, pomalu raší. Jsou ulomeny z odřezaných větví, vyhozených drobný i zanrádkáři.

16. IV. 1952 /Žizkov/

Koupil jsem si v antiavariátě francouzskou učebnici, kterou jsem viděl u Říhy /"francouzsky od A do Z",.

Byl jsem na výstavě kresby květin a "topiče" a potom jel do Libně.

Vyhazoval jsem "nepotřebné" věci a takové, které by mne mohly strážovat zpět formou neplodných vzpomínek. /Herbář s poznámkami/. Mluvil jsem s dr. Hrabalem. Jeho strýc Pepin vyprávěl, ale já poslouchal z povinnosti. Doktor si navrhl slých 500 Kčs za elektřinu a vrátil mi 200 Kčs. Při ilividování věci dostala místnost vzaleď ramě. Uvědomuji si, jak jsou "přátelé" tupí. Snad jsou "normalní". Je jim kolem 24 let, a co bylo u nich v 21 letech klackovitosti, ustoupilo netečnosti, ale záleží na typech. Lithart je v mnohém podobný Bubákovi. Je to dobrý kluk, ale těsnější styk s ním dochází k rezignaci. Stále nemohu již kolikrát zachytit onen stav, který se mnou v posledních měsících vládl. Je to jakási reálná pocitovití. V zaměstnání mne těžko pochozí. Již jsem bez výčitek svědomí, od-mítou-li jít na brigádu. Prošel jsem děobím, jako když jde člověk proti davu, přestrojen za šaska. Protijdoucí je stále novým dojmem a sám sobě se po chvíli zdá být všemoh. /rotom přicházejí okamžiky, kdy je to přestrojenému člověku nepřijemné. /Ty hádky s lidmi v za-městnání byly nutné, ale je to něco podobného, jako když se z proti-jdoucích někdo zastaví, nebo jde s sebou. I jiná podivná zveřejnění a reagují jinak než noví protijdoucí. N..., muž, který měl dnes nastoupit, nepřišel. Řekají mi prý těžkosti při propustení z jeho dosavadního pracoviště.

Poslední dny si absolutně uvědomuji, že spína, ve které jsem žil, a stálý nepořádek tvořily příčný podnět k mým pozdním docházkám. Jsem stále jako malý kluk. Z mého lediska jsem v minulých dnech docílil krajní psychické roztrázenosti. Nemohu-li být důsledný, jsem bordelář.

Snad kluci byli bordeláři v pomělní, se být nešťastí jím. Jsou opak mého chování. Jdu-li někde na návštěvu, snažím se udržovat alespoň své věci v pořádku.

Jsem pitomec. Snažím se každého povzbužovat a na mne se většina lidí vysere. Ještěže jsem se zmohl v poslední době na několik sprostých dopisů. Nebudu o tom filosofovat. Připadám si jako mar-niak. Poslední dobou mne kluci též povzbužují, ale jen tehdy, vyřknou-li těžkosti z oblasti nejprostších. Uvažovali budu muset

byť nějaký čas opět sám! Včera jsem obdržel lístek od Reegena. Byl nemocný.

Sádkový odlitek svého obličejce jsem pověsili do kuchyně tak, aby na něj nebylo dobře vidět. Hádám-li se s někým, třeba s matkou, nepochci, aby si mne skrze mou masku vybavovala. Obdoba je fotografie. /Takové věci umím zcela dobře zažít vžitím se do jiného na základě osobních zkušeností, kdy i mně byli určití lidé tak protivní, že jsem nesnesl pohled na jejich umělou podobu. /Je možno tímto způsobem lidi cílevědomě štvát. Strýc Pepa nám vrátil vy půjčenou knihu "Kamen a bolest" od Schulze.

Dnes jsem byl kupovat materiál k výzdobě l. máje a k oživení průvodu. Stál jsem 1 hodinu ve frontě a zcela znervózněl.

Chci se pokusit učit francouzsky nahlas a před zrcadlem.

Dnes jsem v anti-variátě proti "Mánesu" četl zápis o psychickém vlivu barev následkem zkušeností. /Člověk je barvami ovlápen od narození.../ Chtěl jsem původně rozebírat poslání barev z jiného hlediska; modrá - obloha, rudá - krev atp./, navíc jsem chtěl rozvádět vliv barev symbolických. O tom je jistě již psáno. U profesor Vondráček mluví též o reagování lidí na barvy v důsledku předchozích prožitků. Tak jsem vzal kluky do bytu a budu mít z toho ještě zle. Snad ne, ale spíš ano. Pithart možná zatrpkne a bude mít dojem, že jej sraží v rozletu. Nakonec jsem letos přece jen do dnešního dne něco udělal, ale vzalehem k celkovému napětí, jím jsem procházel, je to mizivé a nevidím v celku takovou spontánnost jako léta minulá. Libeňské prostředí by ve mne strávilo i to, co jsem tam získal. Jsem rád tomu, že odcházím.

Na čas omezují zájem o skvrny. Je to zčásti tím, že jsem si o tom lecos předčetl od Burra. Nevoleho a profesora Vondráčka. Nemusím se exponovat oním způsobem jako dosud, nýbrž jiným.

17. IV. 1934 /Žižkov/

Byl jsem s Říhou ve Vrtbovské zahradě. Stěhoval jsem opět nějaké věci z Libně; krátká rozmluva s dr. Hrabalem.

Doma na Žižkově jsem poslouchal z rádia o plukovním praporu.

Je to k zesílení, kterák vedle vřel kvete idiotátina a její pěstování. Snadly zraje-li člověk postoj těch ubožáků, kteří se dají rozřezat, nežli by prozradili, kde praporek je, je člověku mls. Vždyť v postoji k praporek jsou obsaženy obdobné prvky, jako jsou v postojích k nejvšeobecnější věcem a k inklinacím k všem konvenčním názorům. To bych se upsal. Je to jasné. Lidé jsou líní jako prasata, chtějí se na nich, aby po době dospělosti chápali vývoj. A z toho se těší. Je to brand. Kde vynaluví vojáka z povolání, že válka je volovina? Vychtí vidět řady, stroje, pohyb, klid. Mají tímto předstevami zadržaný mozek, a co jiného jim může dát v průměru naplnění??? Nasycují staré představy. /vidí-li tyto věty, víš, že lidé touží po tom, co neprožili, co neviděli, po něčem, ale všechny tušky jsou kristalizací předchozího vývoje./

Snadná se být flegmatická, ale nejde mi to dobře. Věder mně víří hlavou chaos; mám tě vyžrané zuby.

Chci pokračovat v učení se francouzskému jazyku. Znamená to pro mne, když bych se jej alespoň trochu naučil, zrušení se různých komplexů, a tím možnost rozvinutí dalších myšlenek. To se snadná být "normální", ovládnout mne starý zl zvyk a nutí mne kýcat levou lopatkou.

Hlava si hledá vyrovnání.

Generace našich otců je generací dovršující. Vyhovuje mi spíš generace našich dědů, generace analytiků.

Generace 1. republiky, ta je také podivná. Výklad: Stárne a navrácí se k době, kdy jim /členové generace/ se tvořily v hlavách základní hodnoty, a tyto se tvořily opět ve spojení s generací předchozí, i když v protikladech. Jsou to přemýšlky. /Musíš to rozbrat, až nebudu nervózní./

Nyní je -1.45 hod. Z rádia hraji "Čertovu stěnu" od L. Metary se slavním doprovodem. /lesna./ bude závěr.

ve vrtbové zahradě jsem se pokoušel nakreslit sousedí dvou záplácích amorků. Ale tak blbou kreslu jsem neudělal dlouho. yhodil jsem ji. To je jasné.

V zaměstnání s p. C... žiji v míru - taktéž doma s matkou. I když bych

se zase začal rozčilovat, tak uplynulý týden oproti době minulé byl v mém životě pro mne něco nezvyklého a solving tuto skutečnost vyjádřím několika větami. Bylo to jakési dozrívání předchozího zhroucení formou pasivity? Ano to později rozepíši logičtěji! Jistě mne nechává samotného a většinu týdne neopala dona.

18. IV. 1952

Byl jsem kreslit ve Vrtbovské zahradě. Pokouším se učit francouzsky a pozoruji pochody v mozku. Dostal jsem lístek od ... a odepsal jsem mu spřesť dopis /reálný/.

19. IV. 1952

Kdybych se dostal k zapisování v okamžiku, kdy vrcholně sním či jednám! - Takto často zapisuji věci, kdy jsem se vnitřně vyrovnal sněním. Před chvílí jsem si uvědomil svou roztrázenost.

Dnes byl u mne Bodek. Maloval prý F... a pil s ním.

Byli jsme s Míhou kreslit v Troji a na zpáteční cestě jsme se potkali s Brabcem a byli ho navštívit. Má poctivě dělané věci a jejem a grafiku.

Odpoledne jsem potkal Jarou Burského. Má prý 7000 Kčs a 3. místo, jak říká. Sourodě nic netvoří.

Člověk má galovat, co vyhovuje jeho psychickému napětí; potom zvládá i těžké kompozice. Dělat něco proti chuti je prakticky cvičení. /Každopádně je naše generace vědeckěji založena nežli generace Dr. Hrabala, i když je zatížena tato vědeckost diletantismem. Vzpomněl jsem si na Kottbauera. Tento sklon k vědě není vysvětlován pouze soudobou politikou, neboť tato věda podporuje jen svým dílem; soudobá politika a je též výslednicí předchozích příčin atd..

V posledních dnech jsem si uvědomil a prožil natečnost věci mé činnosti, která podlehl prakticky hubák a doktor. Poslední ovšem natečnost změnil za negativní aktivní odpor. Hubák. Byl jednou se mnou na ulici, když jsem maloval podle snítka, a stačí mu na dobu jednoho

roku, aby věci "rozuměl". /Poslední dobou napadám nějak moc lidí./

20. IV. 1957 /4.30 v noci/

Rozkresluji se. Ke kontrole užívám červeného skla a rozptylky.

20. IV. 1958

Zdá se mi sen, jak jsme pronikli u světla negativy, a ty se nám měnili v pozitivy. /Jako v bledém stavu, proniká-li člověk negativy pod určitým úhlem. / Roman Vitek ve snu říkal, že je to logické, jeli dobrý negativ; že obraz se jeví v místech, kde se stýka emulze se sklem. /Nevím, je-li tento zákon skutečně platný./ Je zajímavé, jakým způsobem vyvíjí mozek ve snu činnost, kterou si člověk lehce pamatuje. Sen, když si jej uvědomujeme, je ve většině případů vlastně již vzpomínkou. Je zajímavý pocit, pozoruje-li člověk při kreslení hrot tužky pod rozptylkou.

Byli jsme s Bouškou u Āiny a šli s ní ven. Na Staroměstském náměstí filmovali davovou scénu. Po chvíli přihlížení jsme se odebrali ke Sv. Tomáši do pivnice a odtud na film "Bobří kožich".

Já s Āinou do Lucerny, Bouška do Alfy se svým bratrem a bratrancem, místo jedné dívky. /Lístek do Lucerny původně koupený pro Bouška jsme se nedomluvili někomu prodat, tak propadl./ Má být bouška; bolí mě hlava a brní ruce. Bolí u srdce. /Bouška má dostat příští týden dekret na byt v ulici Jana Čelivského, v auterénu, kde bývala dílna./

21. IV. 1958 /pondělí, Žitkov/

V zaměstnání jsem dělal transparenty na dům. Odpoledne byl u mne v propagaci Sletý Lakatoš. Mezi jiným nakreslil ptáky a strom. Pokusil se namalovat smrtěvoň. Kresby jsem s jeho průvodním dopisem, který jsem mu nadítoval, zaslal J. Bočekovi na Vládkum. Od p. Vokurky jsem si vydlubil 20 Kčs na sodu a v Litni dělal generální pořádek. Bránil jsem podlahu, stoly a vynášel popel z kamen, svinstvo z podlahy

a trumfiku. /Přišla paní F.../ Také spiny jsem neviděl dlouho. Mít-
hant se bude ode mne i tra stahovat. Bude si dnes odnáset nějaké vě-
ci.

S doktorem jsem mluvil klidně, ale potom jsem mu řekl, že si ho před-
stavuji, jak píše v Župana poklidné věci, a on vylétel. Říkal jsem
mu, že jeho generace nic neznamena /dráždil jsem ho/. On mě jmeno-
val lednáře a ještě dva, natož jsem mu odpověděl, že je to generace
nase. On se stal nervózním a říkal, že mě vezme za krk a vykopne
a že se mnou odhlásit již zítra. Potom přišlo uklidnění. Mluvíli jsme
o mnoha věcech. /"Jarmilku" četli v soustu. Byli u něj Medek, F....
a starý Pepin. Jinak se onešil být doktor vyrovnaný. Bude si většinu
pamatovat a napisi o dnešním dnu později.

22. IV. 1952

Psal jsem dopis p. Mečkovi. Dělal jsem transparenty à 9 metrů /2 ks/.
Kreslily u mne v propagaci děti /Lekatoš, Vitek, Janoušek/. Vitek -
8 let - se nadchne možnost, že může podle skvrn kreslit konkrétní
věci. Také mně přinesl ukázat věci své a věci svého strýce /Komínka/.
Vitek prý posílal dětské kresby do Anglie a Francie. /Doktor a F...
mne rozčilují, vzpomenu-li na ně/. Dělal jsem přes čas do 1/4 na 9
hod. večer.

23. IV. 1952

Dnes jsem dělal rámy do průvodu do 22.15 hod.
Rozčillovala mne myšlenka na doktora. Když fyzicky pracuji, myslí mě
to plynule. Dnes jsem si opět potvrdil, jaká je to flákárna dělat
přes čas oproti zabývání se uměním. Nechvilím se, že se lidé honí do
schůzí a že dělají jako "kati". Vždyť by to bylo takřka povolenstvím
/u svobodných/ dělat jenom 8 hodin denně a mít 16 hodin pro sebe.
/Poznámky neucelené./

Několik dní žiji oprostěn od problémů. Je to jakýsi "spánek" v bié-
lém stavu. /Musím se dát trochu dohromady./
Včera mně přišla odpověď z redakce "Práce".

24. IV. 1954 /Žizkov/

Celý den mne bolí hlava. Večer mám naprosto stavu tuposti, jsem nervózní. Mám jsem se s matkou špatně domluvili. /rozuměla špatně, odkdy si беру dovolenou. Myslela od 18. července a já říkal od srpna./

V hlavě jsem měl stavu přímo idiotské. Jsem citlivý, nervové slabý kretén. Nevím, jak dlouho vydržím doma.

Byl jsem u Dočekala v ateliéru. /Byl se na mne podívat do práce a já s ním šel domů./ V zaměstnání mám práce, že nevím co dřív. Aby do toho hrom praštil!!! O příchodu domů se mně rozbil vypínač. Pan Nedělka se mně ho pokoušel spravit, ale marně. Po 1 a 3/4 hod. jsme toho nechali. Co mně teď vyvádí hlava, je těžko vylíčit. Jako bych měl mozek v obtazech. Myšlenky na stěhování mne trochu uklidňovaly. Nyní je již efekt v praxi a jsem rád, že se z Libně odváším. Měl bych klid, moci být nějaký čas v samotářské nebo na samotě. Chci se učit francouzštinu, ale přesvědčuji se, jaký jsem pustý idiot, neschopen se něco naučit. Již mám tak pitomě stavěný mozek. Berou mne příšerně všichni lidé v této době, ale vím, že je chyba i na mé straně/. Venku dnes silně pršelo.

27. IV. 1954 /neděle/

/Venku pod mrakem a prší/.

Z pátku na sobotu jsem dělal přes noc na májových přípravách. V sobotu roznášel výzvědu do výkladních skříní. /Byl jsem včera tak ospalý, že jsem takřka usnul u holiče. Dotva mne šlo číst/.

O příchodu domů a p. najezení biftek, polévka, vejce, salát, rohlíky/ jsem se šel osprchovat a v 1/2 10 hod. uleh. Spal jsem do 3. hod. nečinně. Ani jsem neodestýlal a přikryl se koupacím pláštěm a kobercem. Když jsem se chtěl přikryt kobercem a za tím účelem odstraňoval francouzské noviny, na nichž ležel kocour, málem jsem byl jím pokousán. Zdálo se mně velké množství snů. O dopisech psaných německy, o vile na lhotce, která praskla v důsledku sesazení pády, a já ji měl zajistit před zaroucením. Ve snu jsme kupovali důležitá knihy.

Zdávalo se mi o cestách z kopce. Po jedné cestě chodili diplomaté a po druhé prostí lidé. Já si ve snu říkal, že v době, kdy se diplomaté mylili, šli vedle nich po sousední cestě obyčejní lidé, kteří se nemylili, jak ukázala budoucnost. Zdávalo se mně, že jsme se vozili z kopce na svých manifestech po zasněžené a skákali z 1 a 1,2 m vysokého náspu jako z lyžařského můstku. Měli jsme jet do Laříže a zjistil jsem, že list který mně dal Bouše, není potvrzení, ale něčím jiným. Dodatečně Bouše zjistil, že tož on nemá potvrzení, a nastal smutek. /Jeden pán nám radil./ Vyjízďe-li jsme s vysoké hory /2000 metrů/ rychlíkem a míjeli vlak s jídly a číšníky. Jeden z nich se učil pohybu, jak podávat hostům mísu s potravou. Sen poslední: Žena udeřila opilce a vycházela z branky zahrady. Opilec házel kamením, které létalo blízko nás; potom chtěl jít na ženu s modrým kastrolem, ale nezaujal ji a kastrol byl hozen zpět na něj. Říkel na nápu, že by mohl použít vaku a vodou, připevněného na popravech. Točil jí a ludoval respekt. Vynutil si vstup do zahrady a odložil zbraň. Mladík, který se pokoušel vakem točit, klesl na zem. Žena stála opodál. Jiný muž /či snad opilec?/ začal se otáčet a vak odštědivou silou napínal popravy. Potom muž se točil tak rychle, že se vak točil a vlnovitě kroužil nahoru a dolů. Za okamžik zahel muž šlapat ve vzduchu a seděl při tom na útvaru pohyblivém se nad zemí a utvořeném z pohyblivého se vaku. Úžasnou rychlostí sekal trávu v širokých plochách. Žena zatím odešla s mladým mužem. Muž šlapající ve vzduchu to pozoroval, vymrštil se na koně a ženu pronásledoval. Průchod do jiné země vedl cestou, omezenou prudkými skalními srázy, a přes průchod se klenula síť 20 metrů vysoká brána v podobě gigantických sloupů. Když muž na koni přijížděl, spadla dvoudílná opona a on se do ní zamotal. O vymandění se jel zpět a s tkal se se ženou jineu. /Vzpomínám si, že se mi též zdálo, jak si pilu i zub na levé straně dole./ Po probuzení jsem zjistil, že mě bolí zub na pravé straně dole /6/ a trojklaný nerv. S matkou včera v míru. V předešlých dnech jsem prožíval nekonečné duševní napětí. Chci se učit franštinu, jelikož jsem přicházel do styku s množstvím výtvarných hodnot tvo-

řezných francouzů /knihy, obrazy atp./. Neumím si v představách vybavit Francouze /a když, taký těžko/ jako člověka, který by byl usíječem lidí, jak se dělo v koncentračních táborech. Je to asi tím, že se o francouzích v tomto směru v propagandě mnoho namluvilo.

Dnes od 19ti hodin v Komorním divadle na Tartuffovi s matkou. Viděl jsem známou z grafické školy, kam také dříve chodila. Potom stála na schodech a bavila se s nějakým mladíkem.

29. IV. 1952 /úterý/

Včera schůze kom. Byla zajímavá a nenesla takřka pečetí idiotských debat, seatevnyých většinou z konstantně chápaných frází. Referáty dr. N... a p. N.... byly podstatné. Hlasování o čaru zorel bylo rušné a vyskytly se i hlasy proti navrženému l... ze mzdy. Musel bych to zesiroka rozepsat. /N.... nhlaholil uvědomle, ale na psychologicky. Mám-li na mysli efekt jeho řeči. Po schůzi jsme šli s D. K... na výstavu Fillových krajin. Při chůzi vedle ní jsem měl smíšené pocity. Byl jsem neupravený a měl místo kapesníku bílou zázu. Dnes jsme dávali v zaměstnání výzdobu na dům a já byl mimoto kupovat taety. Dělal jsem přes čas. Přišel dočkal a v hospodě jsem mu četl francouzský text. Zkoušel mne slovíčka a opravoval mne.

Na transparentech do průvodu pracují žáci z grafické školy.

Od zubu mne bolela celý den hlava a dělal jsem do 12 hodin. Většinu dne mám stísněný pocit, že degeneruji a že se utíkám sám v sobě.

Vzpomínka na doktora mne rozcílaje. Viděl jsem se s Albichem. Dou zprávu o rozchodu s dr. přijal nějak rozzářeně. Musím udělat nějaký čin. Jít do ulic. Chci docílit hodně věcí. Saluvil jsem s J.Šer. J...ovou, že přijdu na plovárnu. Je toho hodně na člověka. Dělal-li manuálně, řítí se mi hlavou celé přednášky. /Matka mi po materiální stránce přeje./

30. IV. 1952

Dnes jsem měl celý den bolesti zubu a trojklaného nervu. Po práškách

nastal chvíli klid. Dodělávali jsme přípravy na májové oslavy. ... se rozbilo pero; spadlo mi, když se nakláníl přes balkón. Dnes bolest hlavy přivládající ke krajní tuhosti. Měl jsem strach, zda nemá otravu mozkem. Čkal jsem do 20 hod. Při příchodu domů matka ležela. Byla operovaná. Měla nějakou podebranou místo na těle. Při tom uklízela a mně praštělo v hlavě, když jsem si promítal, že dělám z hrůsti a snaž v pomýšlení, že bych jí dělal při pomoci dráhoty. Nyní jsme již opět v míru. /Dnes byla též u nás pí Železná./

V práci u mne klid. Odšítl jsem na míra schizku. Jsou to přímer-né stav, uvědomí-li si člověk tu obličnou láznost vláči okolí ze strany přátel. Na dr. Hrabala jsem stále namíchaný. Vydieli v Libni, asi bych se zláznil. Měl jsem jin dělá. Bylo to blbnutí ve čtyřech stáncích. /V poslední době hlavě./

Mám-li brýle, tlačí mě do spinku a bolí mne trojklaný nerv. /Snad z posnisek něco udělám. - V domlední době. Mám dojem, že začínám žít znovu. hledám cesty k výboji. Ta sterilnost je snad k němu dobrá. /Do francouzštiny vnítám pomal. Nezlouží mne paměť. Mám bolest na pravé straně hlavy./

2. 4. 1992

Dnes jsem v práci uklízel nep řádek způsobený předmjovými přípra-vami. Konečně nastoupil M.N... /Jvalý vášnivý Picassovec./ Čkal skřínku komunistin. V poledne mne začal opět bolet zub a trojklaný nerv. Z oběda jsme byli s N... v kostele sv. Jakuba; obdivoval tanní sochy /od Brokofa/ a obrazy. N... zná Sasku a též sechaří. Odpoledne jsem byl v zubním středisku. Vytrhli mně spodní stolič-ku 6. 6 vpravo. Zánět okostnice. Trhali elegantně; po uartvení. Ani jedna setina loňské bolesti /Při trhaní zubu nahore. Když mi to dnes přišlo k sobě, bolelo to asi 1 a půl hodiny silně. Seděl jsem na schodišti kudoifina a potom odešel do knihovny. Vy-půjčil jsem si šachy a francouzský slovník. Měl jsem nové šedé

šaty, kupované loni na volném trhu z konfekce. Místo k silé modrý krejlový svetr s rozhalenkou. Mám-li brýle na nosa, bolí mne trojklaný nerv. /Iřed steliérem dočekala/.

V zaměstnání jsem se N... vyřel víc, než bylo třeba. Matka opět na ošetření a špatně může chodit. Má obavy, aby to nebyla rakovina. V práci se musím "brdit", jsem ukecaný. V 16 hodin jsem zahlédl ze schodiště Ludolfina F..., Medka a nějakou ženu. F... se ženou táhnul pozpátku kočárek. Šli do Karlové ulice. V knihovně jsem viděl ochora. Doktor je mi stále lhostejný. Má precizní ohrázkovost. Minulé dny jsem ji potlačoval.

1. V. 1992 /Žižkov/

Od rána jsem nemocný. Bolí mne ruce, mám horečku asi 37,5°C. Bolesti ucha, v krku a svalů jačmového. Jako kdybych měl pravou polovinu hlavy spodebranou. Rádio hlásilo, že budou bouřky. Bolí mne na prsou a v kříži. Matka mne chtěla poslat na první pomoc. Ji samotnou operované místo přestalo bolet, ale otok se zvětšil. 1. V. 1992 jsem šel v májovém prázdnu a měl střídavě s p. H... standartu nebo holubičku. Včera jsem dopravil B..... Jela na plovárnu "Mlejnek", já jsem se vyvaloval na navigaci před klubem kanoistů za komáchnou stanicí el. dráhy č. 21 a 17. Nebylo mně již dobře, když jsem tam jel. Nebylo dvakrát teplo, tak jsem si dával. Stavý před bouří a deštěm. Jako bych se nalézal v místnosti, a níž je vývěvou od erpáván vzduch. Již dva dny nemohu nosit brýle, či spát na pravé straně. Bolí mne trojklaný nerv jako prase.

Včera jsem pozoroval, jak 100 vojenských aut cvičilo zakryty /3 vesle seba/. Za úplně, co jsem ležel na navigaci, přejela 4x. Uvědomil jsem si, jak mírový život drazíroje jedince, jak se vše konsoliduje a jak je těžké prorazit se sebejednodušší věcí, která je nezvyklá. Rozmínka: Umění je pro mnoho diváků počítkem./

5. V. 1992 /Žižkov/

Ležím na rozkládacím křesle. Je u nás na návštěvě pan K. Matka leží

a mluví s ním, zda jim vyfídí Mariánské lázně v San Rému.
Včera jsem byl na výstavě "Výtvarníci dětem a o dětech". Po příchodu domů jsem se setkal u vchodu s matí. Mluvila s panem L... o vypínači, jasně jsem rozbil. Byl prý rozbit náállím. o příchodu do bytu jsme oděstlali a ulehli. Přišel na skok pan K. a potom sestřenice M. util jsem se a chvílemi spal. Po odchodu M. ve 22.45 jsme se s matí chytili. Rozčilovalo mne, že řekla, že dělám věc se vatekem a že ohodím do práce s doma chcipám. Dva dny mně bylo fyzicky skutečně zle. Dnes jsem hodně smrkal a zdá se mi, že se mně ulevilo. Měl jsem černé myšlenky a byl ve stavu jako dříve na průmyslovce. Zase jsem měl v úmyslu utíkat z domova. Tyto deprese jsou jinak nezvážné pro vývoj. Člověku očerne na čas mozek a vidí redně černé stránky života. Několika slovy. Vidím, že není-li okoli nadešeno, jsem pro ně velké Havho.

Dnes jsem byl v takovém sratu, že jsem nebyl schopen průběhem dne do chvíle nedavně napsat sám ze sebe jedině slovo. Popo jsem čmárel /vyjma vyhotovení formuláře, který jsem ostatně okopíroval/. Ony starvy, tím, že jsou přemrštěny, mi pomáhají prožít stavy lidí, kteří mně neodpisují a jsou tupí na psaní dopisů. Mám tendenci vykablat se na čas na přátele. O. G. bude do čtvrtka doma. Řhali jí zub /6.7/ dole vlevo a dlouhali včera kost. M... má na pravé straně bolavý nos. Patrně nějakého nevida. M. G. řezali daseň. U zubu č. 6 má váček. Samu Nedělkovi roztřel vlech ruky, a jak říkala pí Nedělková, je uznany nemocný.

Včera byl u mne v Masné ulici dr. Krabal a informoval se, zda jsem s neodhlásil. Byla s ním bývalá navigátorka. Osál jsem po něm paní správce potvrzení, že pracuji, aych dostal potravinové lístky. /Včera večeř byla u nás vlasta Z... a přinesla kytici z vlastní zahrádky - srdíčka, tulipány, esparagus, růži z Jericha./

7. V. 1952

Konflikt s matkou. Nerozkrájel jsem dosti rychle cibuli /šel jsem si negativně mýt nohy/ a o slavní pátce přestila matka talířem a já jí

řekl na to, že je kráva pitomá a praštil jsem s nožem a židlí.
Mám rýmu. Jsem silně nasraný, ale cynicky.
/Pájdou asi z domova/.

3. V. 1952 /čtvrtek, Žižkov/

V hlavě mám uloženy prožitky, které jsem nezapsal. /Před chvílí se mě matka ptala, zda jsem si věrejší hadku zapsal./ Celý den se mně převalovaly v hlavě myšlenky jako idiotovi. Bojuji s okolnostmi, bych se na vše nevykašlal. /Vím však předem, že ani rozhodnutí na vše se vykašlat by nebylo úplně a za čas - po zjitření - bych se počal opět nočím obírat. Vidím a chápu přesně - jako jednoduchý balvan - generaci našich otců. To jejich tupě vyzrávání v hotové lidi, otrocky pře eslych předsevzetí, realizátorů, lidiček ochotných prožít novou válku, jelikož jejich konvencí zatížená mozky na války proslé vzpomínají lehce jako na údobí prožité a tudíž pevné; a pro lidský mozek v přítomnosti je prakticky in- stejné, vzpomíná-li na válečné hrůzy, či na trhání květů. Je to vulgární, ale smutná skutečnost a fyziologicky nutná, má-li se mozek udržet v rovnováze. Jsem tak citlivý, že mne rozruší rozhodl atd. Vidím se hrát dílohu šílence. Přesím se schopností lidí, jež jím dovolují páchat zvrátka. Idiotické vlastnosti. Pozoruji často prodávče v obchodech a je mi málo, představím-li si, že bych měl stát za pultem já se svými myšlenkami.

/Já./ Člověk má obavy, že věci, které vytvořil, mohou být zničeny dříve, nežli se prokáže, či neprokáže jejich platnost.
Mám stále rýmu a v hlavě jak nasráno. Necítím životní naplnění; chci se učit, ale postupuji jako 28leté hovědo.

9. V. 1952 /3.15 - Žižkov/

Útes silně přelilo a byla bouřka. Nyní je venku kanonáda. Vystřelují se rakety. /Kocour se rozolíží. /Vzpomínám, jak jsem byl atrovovaný myšlenkou, bych vyhověl vkusu doktora, když jsem maloval či kreslil. Při něm bych nyní jen zakrňoval. Už jen pomyšlení, že hledí na člověka jako na objekt, je k namíchnutí.

Dnes byl u nás pan K... Hráli jsme s ním a s matkou karty. Ovičil jsem se v kresbě.

Kreslil jsem hlavně srdíčka /květy/.

10. 7. 1992

V kinovně jsme se pozdravili chladně a ti... /Nedávno se mi o něm zdálo./ Loučili jsme se.

Kastroi a Šutek si v libni ještě nevyzvedl.

Dělal, jak říkal jeho otec, je prý nyní na Slovensku. Učil se francouzsky.

11. 7. 1992

Byl jsem na rentgenu a nemám prý na plicích nic /žádný nález/. Jsem ale zahleděný a malátný. Zdraví na plicích je asi nervového původu; též je to snad svalové. Čpat se mi začínají zdát sny. Dnes o K...., jak si vzal domů půjčenou knihu s čísly a kterak jsem skákal do výšky.

/poznámka./ Mám pod mikroskopem kapku vody. Je mezi dvěma sklíčky a prostoupena bublinami vzduchu - patřičně sploštělými, jako je samotná kapka vody. Při plném spodním osvětlení zrcátkem vidím na světlé ploše stejnoměrně silnou tmavou čarou kreslený obrazec, tj. okraj vodní kapky.

Rozdíl mezi plochou vzduchové bubliny a plochou kapky je prakticky nepatrný.

Při odchýlení zrcátka plocha zderná a vlivem postranního světla vidím kresbu negativně. /Kresba určena tvarem kapky a vzduchových bublin v ní.

Při zapojování a odpojování zrcátka se získá dojem, jako když eidetik vidí po zavření očí pozitivní obraz negativně.

13. 7. 1992 /Lizkov, který

V.... k večeři polévka, bramb. knedlíky a všechno maso a omáčku.

chléb dojen; vezmi si špek ještě, hlavně sněz u vaříče na ráno kámo a rohlíky všechny. Svačinu máš v sáčku. Udělej si salát také. Dano ráno nech, jak je nyní.

Mazdar

Máti

Včera jsem usnul ustrojen. Po příchodu matky jsem se probudil. Byl jsem zpacený a bolela mě hlava. Dostal jsem vyandáno, že jsem ne-svalil mléko. Jozek mě pronikaly desítky znaků; perspektiva na-dějí se zrušila. Já v myšlenkách mldistátel.

Ones jsem měl v práci zlost. Opět jsem měl upřimý dmyal zniknou-ti pryč z a... do výrubu. /Je to u nás nemoc./ Dopoledne jsme se ohy-tili se a... Mladí na nás způsobem: "Nechte ho kecat, je to vůl". Prý a lidmi, jako jsem já, není možno ponnout. Nejsam prý ve svazu mládeže, jelikož o takové, jako jsem já, není zájem. A... říkal, že tak nemá mluvit. Říkal jsem a..., že mají zájem jen o sex, že je kráva a byl jsem nasazený, že takové pol intelektuální střeva snizu-je člověka na idiota. revaneuji se, i když je to pro nás v práci novinka. Dopoledne nás a.. namíchla. - že prý si Vlastička vezme pana inženýra, který má 10 000 Kčs. Já jsem prý proti němu finančně šabař. Libounek t. B. je tak omezená, že se domnívala, že na Vlastič-ku myslí. Prrrrrr! rozmyslí-li její existenci, je mi trapně vzpomí-nat situace, jež by nás mohly z ní připoutat.

Ones jsem byl na výstavě "Marolda". Spoluvystavuje i Bouše. Úroveň spolku se mi zdá podprůměrná a speciálně česná sbírka obrazů je trapnou improvisací. /Výstři ek z katalogu: - 20. Bouše Zdeněk: Na brigádě, dřeváček, list 20x 20./

Po výstavě jsem byl přivítat zavedníky Marolda-Berlin-Brana. Byl to pěkný prožitek a jezice jsem snad obdivoval. Lidé vše též zažili. Jel-li auto či cyklista - civil -, děti povykovaly a lid se hemžil; jezdců však byli pozorování soustředění, jako náce, od čeho by křik odváděl pozornost. Časně před koncem /asi 10 minut/ nás zastihl náma a šli jsme dole penzijního ústavu pěšky. Potom jsem jel elektri-kou č. 7 a po vystoupení u nákladového nádraží na Žižkově trochu smekl.

N... je dobrý šéf, ale pochybuji zatím o jeho výtvarných kvalitách. Je váhavý.

Dnešní doba je bohatá. básnický a výtvarný produkt doby je surovinnou, a jelikož dnes nejde vytisknout vše, co člověk napíše, nedává si dnešní člověk před ústa a mozek servítky a krajně se na stránky papíru vydává.

/poznámka:/ U kluků v práci je to asi tak, že se pasívně vypořádají s povinnostmi a sabecky věc vyřadí ve svůj prospěch. Oni rozčiluje a štepí příčiny a průtok přítomností a promítání situací na obdobné situace.

Skica. Je zcela možné, že moji zaměstnavatelé jsou tak tupí, že usuzují, že moje "provokace" a výhrážky o opustění propagace pramenily z doayšlivosti, že nemají za mne náhradu a že se tak chová ovládnut pocitem nadřazenosti a nenahraditelnosti. Myslí-li si to, jsou opravdu tupí, ale snad za to nemohou. /většinou jsem ale ustupoval./

13. V. 1972

Josef Krsauer byl propuštěn do civilu. Byl mne navštívit dopoledne v práci a po práci jsme byli v hospodě blízko Brámslovky. /škola v Petlínské ulici./

Bylo to pro mne určité psychické osvobození. Jsem k Josefovi pojeu společnými prožitky. V zaměstnání jsme byli s N... nakupovat a uklízeli jsme. S... mne vyčítala, že jsem byl bordelář. Nebudu se v dnešních poznámkách rozepisovat o obřích bývalých šéfech - co se týče výtvarnictví. Zjevně jsem bordelář byl. Kdybych nedělal obřeho poskoka, mohl jsem být "uklízečkou". /Jako jsem neobřislněkrát byl./ Mohl jsem být "uklízečkou" v jednom kuse a jiná práce "by se" asi udělala sama. Ať jádu do ordele kritiky - o nichž padla zmínka. S... je líná jako prasnice.

17. V. 1972

okouším se N... překreslovat obrázky z ruské knihy určené k repro-

dukování v knize v českém překladu. Jsem namíchaný svým mrtvým
údobím a mám vztěk na JUDr. Hrabala. Boli mne hlava na temeni.

18. V. 1991

Neděle je již takřka u konce a za mnou je prázdnota. Nic jsem neudě-
lal. Před chvílí jsem si tupě brkl na mandolínu a přetím tupě snil.
/O JUDr. Hrabalovi, o rvačce na plovně a o tom, jaké hovno celý
čas dělám. Je mi do prdele již 23 let a z kompromisů, jež dělám pos-
lední dobou, se stala sólo sterilnost./

Rihart nakonec je dobrý v tom, že urychlil můj odchod od JUDr. Hra-
bala. JUDr. měl zůstat agentem. Měl by příležitost k vykecání.
Budu muset změnit místo, třeba jít do fabriky. Vzdor tomu, že mám v
běžném slova smyslu v K.... dobré podmínky, trpím džasnou prázdnotou
ducha. Ti tupí "civilové" vědí prd, co je to chtít se zabývat uměním
a vědět, že to nejde, či je to pouhé namlouvání si něčeho. Bo praele!
Subjekt nemůže nějak prorazit formou sluhých fyzických podmínek. Budu
muset opět začít s ulicí. Jsem nervózní jako stará kurva. Boli mne
vzádu v hlavě. Chádit se denáky, byl bych patrně normální. Pěkně
děkují za takovou normalitu.

Chci se učit francouzsky, ale jde mi to jako idiotovi. Celé odpoled-
ne se chystám k učení, ale ne a ne se k tomu přinutit.

Propustil-li přes červené sklíčko na odrazové zrcátko u mikroskopu
světlo, dostanu nádherné pozadí okolo svícovaného předmětu. Pozadí
je tudíž čino barevností světla.

22. V. 1992

Včera jsem mluvil s JUDr. Hrabalem; po jeho odchodu jsem nasáhl teplé
místo na tyči u dveří, jak se jí stále při rozmluvě se mnou držel.
Onas můj mozek vykazal určitou "pružnost". Dělal jsem v zamšgnání
při světle svíčky ve sklepe. /V zimě, prachu, ustrojený jak harlakyn,
s papírovou čepicí na hlavě./ Zavolala mne matka telefonem, že dosly

montgomeráky, abych z banky či ze zaměstnání opatřil 3000 Kčs. Uvědomil jsem si sám sebe a situace, za nichž bych kabát užil. Odmítl jsem nabídku a celý den až do večera šel v při erném psychickém napětí. V divadle, kam jsme šli večer s matkou a J. K. /hráli Modes - robes/, probíhalo vše hladce, až přišla řeč na pracovní plášť. Uvědomil jsem si ty všechny "problémy" s výměnou i "problém" obarvení pláště, včetně sražení se látky. Uvědomil jsem, že i poněkud kratší kabát je lepší nežli kabát složený z cárů. Hrozně jsem se vnitřně nasmál a po odchodu z hlediště /což jsem tužil/ vznikl konflikt u šatny. Nedřel jsem se pro svrchníky, vzala je matka a se stínem zlosti řekla, že je vynese z tlačenice sama, když už je má v ruce. /Mířila na to, že jsem nemotorný. /Řekl jsem jí polohlasně, že měřím "3" metry a že až budu příravý, budu se tlačit jako beran. Opět roztržka. Ti lidé mne upřímně srovnávají! Kurva fix do prdele !!!!!!! Už mne nebaví stále a stále se přizpůsobovat rámeru. Stále ----- tohle dolám blbě, tady jsem se nezachoval dobře; jsem-li lstupný, jsem pokládán za blbce, vzepnu-li se, sere to mne i mé okolí. Vyjdu patrně opět do ulic. Mám myšlenkové pochody jako idiot. Takřka je mi nevolno, brní mne z toho hlava a stahují svaly ve tváři. Jsem jako blbec na učením. Člověk touží po samotě a při tom si i na ni přitáhne zasraný zmatek v hlavě.

Pomáhal jsem dnes M... překreslovat reprodukce.

/Kurva. Člověk za chvíli začne myslet na sebevraždu./

Dnes mne srálo i vz. mlínka na M... blbec! Že si doma pořádně ne...dá, únikový i kombinacemi se kvůli tomu rozseka celá rodina. Já jsem při všech sráčkách chlap. Jsem blbec puberťácky. chtěl jsem malovat či kreslit ing. V. F..., ale asi z toho sejde. Je mi momentálně odporná. Jsem jistěn formou, již mohu s někým těžko sdílet přímým způsobem.

24. V. 1992 /sobota/

Rekelně psychické stavy až do dneška, asi do 10 hodin. Nápadů jako např.: Jít na ostravu, do podnájmu, myšlenky na sebeznížení. Telefontovala mne matka. hlas usí žubelsky psychicky usmírnit. Byl jsem do oné doby hrozně rozrušený. Po rozhovoru s matkou /již za dvě vteřiny po zahájení rozmluvy/ cítil jsem se naprosto psychicky vyrovnaným. Psychická krize není trvalá /či podléhá zákonu ochabnutí - není-li před ukončením procesu objekt zničen/, a mění se ve vitalitu. Přes-

deklé roztory/.

Koupil jsem bílou skleněnou kočku s nepatrným tlakem jí urazil hlavu. Patrně byl výrobek kazový.

S M... na výstavách v místnostech "Burkyňe" Užitě umění/ a u "Topič" /Vývoj realistického zpodobňování rostlin/.

S matkou mír. Přebarvovala mne bílý plášť na černý. ve jejím odchodu přišel Bouše. Nášel jsem s ní nikam. Dočasně odloučení nám poslouží oběma. Bouše má těžké psychické krize. Je sám s otcem a tisíní jej i otce smutka. Bouše je trřisten nejistotou, jak mu to dopadne se zaměstnáním.

/Čaci nyní začít dělat ex libris OT/.

26. V. 1992

Včera s Boušem a Ĺínou ve Visárce.

/Dnes schůze RCH/. Ke celý den se chystám napsat XI asistentovi a nyní předsevzetí ztroskotalo na pochybách, jak se jmenuje. /Strnad?/ Dal jsem dělat ex libris a platil zálohu 300 Kčs. Večer v libni pro potravinové lístky. Krátká debata s JUDr. Hrabalem. Rozpravili jsme se chladně s panem M... Již mne to opět strhává od kreslení ku psaní. Přerodové pochody v mozku jsou plny rozporů až do okamžiku vyhranění té neb oné disciplíny. Nyní chci ale vůli zůstat převládne u kreslení a malby.

27. V. 1992

Koupil jsem básníku, šéfredaktoru Františku Branislavovi do Literárních novin. Při chůzi z práce mne dohnal J. Ĺína. Změnil jsem úmysl jít do knihovny a na výstavu a šel s ním. Po cestě jsem si koupil u Kovra za 21 Kčs akvarelové barvy /a doma je nalepil do papírové krabice./

Ĺína šel navštívit vysuřila. Navpustil jej ihned dovnitř - vymluvil se, že má model, a my se s Ĺínou zatím procházeli. Celkem jsem se otravoval. Průběhem dnešního zaměstnání jsem mimo práce četl o Ca-

liloe Galileovi a o lesařských zvěratvech v koncentracích. Znamená
mne to sklátilo. Letl jsem clánky ve sklepech.

Jsem celý malitný. Alkohol vzkřísí člověka na čas k životu a na h-
dy po naprostém vytržlivění mám potřebu psát vážné věci. /kři
spojení píši spíše zpozdě./

23. V. 1952

V zaměstnání jsem jen se dne více a více psychicky uříjen. Žít me-
zi křesťany mrzačí i tu nejsilnější naturu. Ještě štěstí, že ne-
jaký den duším manažerem práci ve sklepech. Lidé na ulici mne mají
možná za svátáka a asi by se divili mým uemleným myšlenkám. Jsem
stále v jakési záplavě ochablosti. V přeneslých měsících jsem se
přilís vydával a mimo podnětů k vydávání jsem rálo přiglas.

Lám se odhlit z bytu, a i když je to práce na několik hodin,
jsem z toho celý zničený. venku je deštivo, což mou stupiditu jes-
tě zvyšuje.

Připravuji se poslat o čekalvi na Věšterněm dopis a autoportrétem
v celofánovém okénku.

25. V. 1952 /i h.d. v noci/

Dopis je napsán a zalepen.

Píjdu si lehnout.

Odpoledne.

Byli jsme si s matkou v obchodě prohlédnout "mont merák", který
jsem si nevezl, a potom šli do obchodů s látkami, jakou bych chtel
barvu. Při cestě na Žižkov jsme sedeli vedle sebe a po příchodu
starší ženské mi matka naznačovala, bych zůstal sedět. Vstal star-
ší muž. Já po něm, ve stavu tak šílené na ranosti a tlaku v mozku
na spáncích směrem k čelu, že jsem se nescoufnil na jedinou
myšlenku mimo myšlenek rozkopat protivníka /litovlněno/. Lidé
jsou skuteční idioti /duševní/. Nechapou, že já, kolchnat, mám po-
někud jinou psychickou soustavu nežli průměrné osoby, a to vlivem

stálého přizpůsobování se. Krucifix - člověk se nezachová! Teď se mám učit si něco tvořití sama - a v okamžiku vhodném ku tvorbě jse člověk do zaměstnání, a tak to jse dokola. Nakonec si počíná i skoli vši ně přirozeně. všim se stejně takrka za všech situací. Jsem všeec.

30. V. 1992

V zaměstnání jsem tisknul na rotaprintu. N... byl po flámu. Z práce jsem šel s ženou k mestu Le if a odtud jel do libné podnikat byt. V elektrice se mi nabídl jeden muž, zda nepotřebuji vysvětlení, když viděl, že se učím francouzsky. Po odhlášení se na policii jsem byl v kinu "Úasek" a odtud k pí správce, vyzvednout si knedlový list. Les paní F... mohl být přejet autem. Potom dítě dcery J.../ pí správce upadlo uprostřed ulice "Na hrázi" 10 metrů před jedoucím autem. Jedna žena, vyděšena jako většina z nás scénou se psou, vrhla se k dítěti a nesla ho ze šaty na chodník jako králíka. Auto přejelo kolem a zastavilo opodál. Muž, který z nákladního auta vystoupil, řekl: "Masojte se, my byme ho nezajoli". Na magistrátě jsem nepochodil. - Krý již zavřeli a nadradují. Jsem nějaký úplně přiblíž. Nic ano nej e, nic podstatného nečelám. Psal mi F... o Bátek a kastrolek.

Mám takrka brnění v hlavě. Známá místa vyvolávající ve mne vzpomínku mě jítří. Dříve, jse e na počátku tohoto roku, jsem byl napnutý při očekávání odpovědi na mé dopisy. /Byly to stavy zotročující./ Nyní jsem pasivní a čekání na dopisy mne neznepekčuje. Čekám s myšlenkami po celý den. Z bot jsem vyval vlnění čtyřhranné kožené proušky, udržující fazonu a "mrzačící" m. nohu. Loni a dnes. Znal se mi již nebudou dělat pachýše.

Po skvrnách nehledím s eím vnitřním uspokojením jako dříve, i když vidím v nich konkrétnější tvary. V příli jsem líčil, jaký jsem doma zuřivec./

poznámka. /v originále přeškrtnutá./ Nyní obcas popisují v zápisec i prostředí. Jak se například chovali xy lidé z běžného hlediska atp.

čtve, i když jsem vnímal lidi více, zaměstnával jsem se v zápisech sám sebou a psychologii. Nyní jsem i mezi lidmi sám se sebou /převážně/ a v zápisech se utíkám občas k opaku. Budu muset napsat do "výzoby" osobní posudek na M... Přišla o to žádost poštou. Je to sranda, jak má člověk o člověka zájem. Měli by být lidé důslední a zajímat se o to, zda je člověk krátkozraký, dalekozraký, kolikrát souloží atd., a za součinnosti psychiatrů vytvářet celkový přehled, co od koho mohou v M připadě očekávat.

Snad má na můj mozek vliv napjatá světová situace a počasí. Je 19.45 hodin. Budu jít šunkofleky s uzemým a s hořčicí. Zítřka chceme jít s bousem malovat. Práz ve 13 hod. u slackého pomníku. Nedávno jsem hleděl do rozsvícené žárovky. Potom jsem kmital rukou vrhající stín a vláknou žárovky se mi při pohledu na ruku vybavovalo. Zkouška: Určitá psychická dispozice, vázaná na únavu? Jsme-li ve stavu nerozrušená - normálního -, těžko si stav, v němž jsem nyní, vybavím. Je tedy onen stav hluboce prožíván, za součinnosti všech krajností. Doma nemůže být člověk sdílným. Matka vidí v mém počinání i nad kravinu, nejsem-li z M problému naložen dooře. A tak to jde již léta. Lidé nazírají na věci hrozně staticky. Je to v mnoha případech dobré. Jinak by byla z lidské společnosti a z každého jedině třešť.

Dnes, kdy hrozilo psu př. M... přejetí, člověk si uvědomil, jaké je v onom okamžiku veliké hovno v očích takové paničky. Včera jsem viděl /zhruba/ nápis, že krása prostředí vytváří konkrétní pocit slova vlast. O podobném jsem často řemýšlel a psal. Čtu-li dnes "Kámen a bolest" od Schulze, zajímá mě spíše doba a postavení vědeck nežli obouznání Michelangelova.

Potřeboval bych nějakou hmotní sílu !!!!!

Dopoledne bylo 11. hodiny mě navštívil Bočekal. Dopis s autoportrétem pod celofánem mu došel.

31. V. 1994 /sobota

V zaměstnání jsem od 11.25 do 1.02 hodiny se slabým retusováním

vytiskl 620 "bleskovek". Stroj jsem nečistil.

Ve 12.42 jsem se sešel u malackého posnítku s Soušem a byli jsme malovat za vlahuktem pohled na hlubočepské skály s okolím. Nečevně jsem byl značně vyrovnán. Nezkazila mi náladu ani tlačící horkota. Malovali jsme olejem, do půl těla svléknuti; bylo krásně. Při cestě domů se nás ptal jeden mladík s malířským stojanem v elektrice na podobu pražského okolí a kde by byly dobré náčty. Doporučil jsem mu Hlubočepy a po vystoupení z elektriky na "Ohraždě" mu ukázal mu vše - s omluvou, že nejsme mistři.

Večer s Soušem na filmu "Chladná srdce". Ve 2.30 při vzájemném doprovázení se jsme viděli, kterak se směrem, kde leží drdňofezy, blýská.

/Souše dělá v Husích se štukatéry./

Pozvánka v torze. Přes všechny nesrovnalosti jsem byl konečně na přátele z grafické školy zvyklý. Uznal jsem to po odchodu Keegena, Soušeho, Rothauera.

Doktor Hrabal mi k srdci nepřilepí, ani F... Je to 1 gické. Průměrní činitel v oblastech přátelství je skutečnost plynoucí z uzavřených přátelství prvních. /Tak např. dr. Hrabal a Marysko, F... a Kadek atp./ Zrušit první kruh přátelství a uzavřít nový - stejně intenzivní - je podmíněno spoustou činitelů.

1. VI. 1962

Tak mám dojem, že jsem se oprostil od takzvané výtvarnosti ve slova smyslu platném před několika lety. Nyní jsem v době velkého řepisu.

Voďa, ve které stojí kořenáč s hortenzii obsahuje množství šivočichů. Na př.: Nyní me zajímá pozorovat, jak se jeví na křivce voďy obryskající vzduchovou bublinu protěží dům či má ruka, promítnutá do oblastí bubliny odrazovým zrcátkem. Včera jeden muž trhavící do tašky trávu několikrát opakoval, když nás viděl malovat: "Zase nějaká stovka..."

Nyní v rádiu zpívají "trávníce".

Jak je člověk labilní. Rozkol mezi přáteli jsem vyžíval psychicky do krajnosti. Takže byli pro mne milou. Dokonce jsem myslel na to, začít blbnout se ženskými - byť platonicky. Ony stavy jsou dobré. Člověk prožívá mnohosti, jež mu život nabízí, a přijde-li v onen čas k nárazu, člověk mění i prostředí a je obklopen novými skutečnostmi. /Matka není doma. Piji silnou kávu./ Potom za čas chvíle plně labilnosti, částečných či úplných návratů ke starým přátelstvím. V minulých zápisech jsem často obdobně analyzoval. Končně jsem se dostal k vytvoření tlačené ozdoby z měděného plechu pro A...ovou.

ostup: I. Na měkkém podkladě vytlačím reliéf.

II. Na skle upřesním kontury.

III. Natřu olejem a žínám nad líhovým plamenem.

IV. Posledně vyleštím kartáčem.

Před několika dny se mi zdál nádherný sen o Továři. - Zahradu v květech, uvědomění si vlastního odeizení se s příbuznými. Soušeď na žebříku, přesně vidění jeho nehty. /V lůžku se špinou či chemikáliemi. /Nešel jsem dovnitř domu, v němž jsem vyrůstal. Psychický stav ve snu a po snu mě potvrdil, kterak člověk po době dospívání začíná lnout k prvním životním prožitkům.

Matka našla práci z mědi a myslela, že jsem to dělám pro ni; bude arogantní, až zjistí, že ne. Zítra odevzdám zbytek plechu a již takové závazky nebudu na sebe brát. POKUŠÍM SE. Nosím to v hlavě a nakonec je z toho jen škoda pro mou osobu. Tak jsem byl dnes vyrovnaný a již jsem opět v přelí s mozky. Čím bych zachránil situaci? Že bych sedl a do noci dělal novou věc. MOVNULI ASI TO ŘEKL MATCE sousedka, že jsem to dělal. /Nebo na to přišla matka mimoděk?/ Podle nalezených lístku měla matka radost. Chapu její sklamaní, jež A formou projeví. Byl jsem dnes v místnostech, které získal mouše. Byli jsme z toho oba radost. Seděli jsme při hudbě a pivo na ložině, potom byli na filmu o "Kubovi a o " rasekém hudebním jaru 1951" a nakonec o J. Říhy. Má nějaké nové věci. - Kytici na stěně a rozdělaný obraz pracujícího otce. Doufali jsme si Říhu, ač bychom ho nepoznali. Říha mluvil o Vysokilovi. Vačer měl Bouše i já skleslou ná-

ladu. Douseho psychický trápí napětí mezi ním a jeho otcem a ode-
kávající ho formality, spojené s převzetím nového bytu a nutností
s přihlédnutím plynu a starostí s dodáním elektrických hodin, vět-
ně ohlédnutí převzetí místnosti u družstva majícího dle hled nad čin-
zákem atp.

Snili jsme průběhem nedělního odpoledne o vybojích, a nyní jsou
z nás lyžaři.

2. VI. 1952 /pondělí/

/Matka přišla na ozdoby z mědi mimo jiné./

Ohledně ozdob, tvořených z mědného plechu, jsme se nepohádali.
Matce jsem křivdil. Řekl jsem to tak, že matce jsem dal bohyni
a N... ptáka. Od N... jsem dostal oznámení, že bude prohlášena
6. VI. 1952 doktorem věd právních a státních. Byl jsem též při tom,
když oznámení objednávala.

Jsem rád, že má Bouře svůj ateliér. Člověk má vnitřní jistotu, že
má přátele nevázaného závinnosti v místech znesnadňujících scház-
ky.

Dnes jsem psal posudek na N... do "Výzdoby". Doprovázel jsem Janu
N... k ženským domovům. Jsem opět klidnější, že jsem se s matkou
nepohádal. Levým okem začínám vidět poněkud méně, nežli okem pra-
vým, a vidím-li, neuvědomuji si jsem tak plně. Dalekozrakost má sil-
ný vliv na mou psychickou strukturu. Rytina na kosti, kterou nosí
matka, budí prý zájem. K N...ovi počínám zaujímat celátně stenovis-
ko. Bolí mne hlava, ale takpáka již vibac na trojklaný nerv, i když
usnu na pravém spánku, si nosím-li po celý den brýle. Atrná zub
č. 6 vpravo dole byl jedním ze zdrojů bolesti. Jsem tomu rád, že mi
jej vytrhli.

Vysílil jsem se enením a po dvou kvodech upouští od mylenky napsat
dnes dopis p. asistentu Starnadovi. Definitivně jsem se myslu nevadal.
Jenom mne mrzí, že člověk nic za večer neudělá a profláká anho hodinu.
Bylo by levné uspokojovati se mylenkou, že i to je něčemu dobré.

oznámkou. Pokoušel jsem se namalovat naný podle zrcadla. Kresbu mám nejistou a špatně odhaduji stínovou modelaci. Musím cvičit podle trojrozměrné předlohy. Je mi jasná pauzální kresba, alespoň pochody v mozku při tom se odehrávají. Výtvarníci jsou slaboši. Při procházející skutečnosti jsme mohli mít vypracované poznatky, co se děje při přerodu v člověka z člověkem. Výtvarníci analýzu tupě přehlíželi a na mé dopisy prakticky nereagovali.

3. VI. 1992

Vstával jsem v půl osmé ráno a byl se policejné přihlásit na Žižkově, odhlásit potravinové lístky na UNV v Libni a přihlásit se na kmenový list na Žižkově. Do zaměstnání jsem přišel po půl 11 hod. Po zaměstnání jsem shlédl výstavu skla v UMIRUM - muzeu a setkal se v UMIRUM-knihovně s F... Byli jsme odtud na pivo v Křížovnické ulici a potom šli koupit do Metra vermouth. Platil jej F... Z Metra jsme odešli na Slovanský ostrov. Setkali jsme se s Jelínkem, Vodsedálkem a jeho ženou Dagmarou. Přišli na Hamrovu rytmickou skupinu. Pro deštivé počasí nehrála. F... chtěl koupit ještě jeden vermouth. Dagmara, Vodsedálek a Jelínek však odešli jinam smarem, zatímco F... telefonoval Medkovi, který nebyl doma. Smila, jež byla u telefonu, F... sdělila, že má přijít F...ová na Slovanský ostrov. Marné čekání. Když jsme chtěli zjistit o jejím příchodu podrobnější údaje, ani já, ani F.... jsme se z ostrovní restaurace nedovolali. Onad byl telefon porouchaný.

F... mne vylákal na pivo do Křížovnické ulice. Po cestě tam podráždil cizího psa tasbou na hřbetě a ženská strkala do F.... holí. Kousal jsem se, kterak si lidé navzájem rvou střeva, a při tom lkají nad zvířetem, jež není rovnocenné s člověkem, co se týče možností přinést XY hodnoty světu.

V hospodě mu půjčili po Kčs sám vrchní, aby mohl zaplatit malou útratu. F... mne přemlouval /a to byl hlavní důvod, který ho přiměl dělat kavalíra/, aťch zazvonil na F... ovou a vyřídil jí vzkaz.

Oponoval jsem. Velkově jsme se bavili o minulosti. F... se opakoval a vybízel nás k činnosti./ Mluvili jsme o doktorovi Krabalovi a o tom, že všichni chce zlozlati nevýhodné postavení své generace. Sovětskou jsem mluvil cynicky, jako člověk, který mluví tak, jako by odhadl váhu vzpomínek a měl je již rozříděné, a přitom nechce vybočit z rámce svých představ, které jej v přítomnosti ovládají. Z Křižovnické ulice jsme se ubírali kolem průmyslové školy v Metlémské ulici; blízko ní si dal F... pivo a šli jsme dál do ulice Pětrosovy, kde Zbyněk zazvonil v rohové domě. Bylo 22 hodin. Nutil mě k počkání na příchod, a v případě, že by přišla samotná F...ová, abych mu od ní přinesl vzkaz, nebo ji upozornil na něho. Odešel jsem a on se mnou a za okamžik, po shlednutí příjíždějící elektriky č. 21, jsem mu položil jeho aktovku k nohám a utekl od něho právě v okamžiku, kdy si zapálil cigaretu /snad po patém pokusu/. Domů jsem přijel v půl 23. hodiny a 10 minut. Matka nebyla a není doma. Řekla, že nepřijde.

Dnes jsme s F.... budili ponorčení. F... propadl již zcela chluatu. Děvčata s ním mě po básnické stránce takřka nevzruší - prakticky nejvýše trémují, jsou-li vedeny před jinými. Dnes, kdy jsem trochu pil a byl s F...., stal jsem se poněkud nezodpovědným. Je dobrý takový prožitek. Člověk si vybaví prošlou minulost a znechotí to, co minul bez povšimnutí.

5. VI. 1992 /čtvrtek/

N... mi nabízel za pomoci při obkreslování bakterií 300 Kčs. Odmítl jsem je. Nechci se vázat. Dnes jsem dělal do 19.45 hod. Rozkresloval jsem diagramy na kovolisty. Člověk je otrok. Celý den se šetří jiskru síly, že až přijde domů, bude něco tvořit. Den ze dne, a večer prázdnota. Mělo by dobré zachytit cestu a snažení lidí, aby si uchovali napětí či náladu k tvoření. Nedávno jsem začal studovat francouzštinu. Srovnával-li dnešní náladu s náladou před měsícem pro věc, jsou dnešní myšlenky /alespoň v těchto dnech/ ubohou ruinou.

Zpočátku jsem sčítal v myšlenkách na každého, kdo mne od učení zrazoval a kazil mi chuť, a nyní je mně vše lhostejné - podněty vyprchaly a zůstala jen vůle. Obávám se obdobného i ve výtvarné snaze.

Ones byl u mne v zaměstnání Bočekal. U tržební brány na stanici jsem se setkal s Loudem a vyřídil mu vzkaz od Kiky, že mu opatřil plátno na malování, a jeli jsme domů spolu. V elektrice jsem nechal na ezaný balící papír, ale stihli jsme elektriků na konečné stanici. Jsem celý malutný. Včera jsem kreslil ex na kovolist a dnes jsem nakreslení asi 100x vytisknul. Žebral jsem papíry po kancelářích na soukromý tisk autopořetatu. N... viděl upnutý kovolist s tužkovkresbou ve stroji. Já ho dráždil potom tím, že jsem mu výtisk neukázal. /Kreslil u mne v propagaci Lakatos/. Psal jsem p. asistentovi Strnadovi a poslal mu výtisky autopořetatu - jeden slabě kol rovaný a druhý bez hlavy c. IV. Jednou více, podruhé méně barvy. Kresby se nekryly a byly vůči sobě posunuté. Dokumentoval jsem tímto příkladem, že se dostane kresbě životnosti, je-li vyvolán v mozku pocit dualismu - oči tékají, alespoň podvědomí si uvědomuje snadné přetisky. /Napsal jsem mu o kontrastech, jež se tím docílí i po oddělení jedné z kreseb, tj. kdyby například posunutá slabší kresba byla jako obrys kresby sytě zaretusována. Docílí se tím nelogičnosti v rozložení světla, aniž by byla nelogičnost chápána /docílí se zerosvit atp. - o tom jsem mu napsal. /Psal jsem mu o zavojení podoby následkem posunutého přetisku a o psychologických dispozicích i o regulování dojmů slabším či silnějším kontrastováním tónů jednotlivých tisků. Asi tolik. Nebudu o tom zbytečně filosofovat, je to věc celkem známá. Navazuji jenom na předešlé dopisy, týkající se kreslení pomocí mnoha obrysových čar či hledání správného tvaru po tápavém skicování. Ben mi derla ve vzpomínkách. Zadíti psát, nestačil by mně čas na zaznamenání všeho. A přitom mám pocit, že žiji hrozně nudně. Člověk se stále stěpí. Bojí sam sebe z hlediska sosáka a z hlediska vnitřní porily - z hlediska svého vnitřního "světa". Už přece něco vědím, co nejsem vázán zodpovědností za

provedení propagačních prací v zaměstnání. Snad mně trochu pomáhá manuální pohyb. Jáme a Boušem patrně rarity. "Přátelé" i cizí lidé na nás hledí jako na sifence, jdeme-li manuálně pracovat.

21.45 hodin. Večerní špek, krenžskou hořčicí a chléb. Vezmu si ovocný vermouth a snad i trochu slivovice. Také mám jíst bublaninu.

Včera jsem psal panu asistentovi strnadovi a kopii od dopisu poslal J. Dočekalovi. Dočekal již dopis dostal. Dopoledne mne navštívil Halada. Neměli jsme si takřka nic říci, jako ne včera s jedním hochem od prof. Landra. Halada má na mne statický názor, který si utvořil asi před dvěma léty. Bolí mne oči. Vliv temných místností se projevuje.

Skica. /Slovo k tisku/. Do doby před dvěma minutami mi byla kresba tváře Ia protivná, nyní se mi vrátila představa, že Ia tvář má pootevřená ústa - nikoli široké rty - a výraz oné tváře se mi zdá být mnohem přijatelnější. /Jednoduše jsem myslel, zda nemám onu tvář vyříznout neb zalepit. /Alepoň člověk vidí, jak těžko se zbavuje otrocké vzpomínky na předlohu. Na fotografii mám ústa zavřená. Jsem podivín. Vyplyne-li mně něco mimoděčně, trýzním se dodatečně analyzováním příčin, z nichž toto mimoděčno vzniklo. Běhám po pokoji nahatý a navadím mne, zda jsem zvenku vidět částí nastavované rolety, ze slabého plátna. Před týdnem jsem kreslil při vytažené zácloně až pozdě do noci. Zvláštní vztah k nezacloněnému oknu jsem míval v Libni. Budu muset případ později podrobněji rozvést.

Autoportrét

EXPLOSIONALISMUS 1952 VI.

vzniknul po inspiraci pramenící z prohlížení fotografií a původně měl nésti název "Muž sedmi tvaří", nebo tolika, kolikrát bych se nakreslil. Jsem rád, že pro nedostatek času jsem se nenakreslil v cylindru. Fakt - zdá se mi - jsem vyřešil psychologickou stavbu portrétu způsobem mně vyhovujícím. Na 1. listě jsem zachytil nejenom různé pozice, ale i různý věk a životní situace. Činí to na mne

dojem, jaký vyvolává série podobizen XY osob, podob, lišících se jedna od druhé vlivem různosti časů a jim příslušejících přítomností, v nichž byly podobizny pořizovány.

Před chvílí se mi chtělo spát, ale nyní bych byl nejraději vzhůru pozdě do rána.

Je již 4.30 po půlnoci./

6. VI. 1952 /Žižkov, přibližně 23 hodin/

Jsem hrozně ospalý. Kreslil jsem na kovolisty diagramy; na dveřích u propagační kanceláře, v místech, kde je vyškrabáno podélné okénko v olejové barvě nanesené na skleněné výplni, jsem uviděl z venkovské strany napsáno slovo "erni" červenou rtěnkou. Na objednávacím lístku do zubního ambulatoria jsem měl napsáno 3/6 a já myslel, že mám přijít šestého. /Vzpomněl jsem si: Hech od prof. Landra se jmenoval Rosol, blondák z "Marolda" Forejt./ Na cestě do Klimentké nemocnice jsem potkal D...vou. Procházeli jsme se. Vyprávěla o škole a že se léčí z tuberkulózy. Zuby máš nevrtili, jelikož se nekrylo datum příchodu s datem objednávky a nebyl přítomen doktor.

Tabulky, které jsem urběhem dne kreslil, jsem večer vytisknul. Při a čtyřbarevně. /Pokračuji v zápise na záchoch. Byl jsem tak ospalý, že mi vypadl sešit z rukou a já bych málem v posteli usnul. Venku pršelo a byla bouřka. Promítl jsem si v představách, jak by bylo děsné, být lidé - když je přesvědčuji - tak neteční a tupí jako já v tento okamžik. Možná často jsou./

Zkušenosti s negativem: Při hledění na vítkem promítaný negativ jsem si uvědomil, že reálnou intenzitu barvy předmětu v prostoru si člověk lépe uvědomí na negativu, neboť vlivem nezvyklosti - v mém případě - si člověk uvědomí co je tmavší a co je světlejší. Bílá se ve skutečnosti rovná černé a naopak. Sledník po zavření očí by viděl místo negativu pozitiv - je to schopnost příslušející určitému typu eidetika. V jistých okamžicích po zavření očí, či u jiného typu, rovná se negativ negativu atd.

Dnes jsem dělal v zaměstnání do 21. hodiny. Chtěl jsem toho napsat množství, ale jsem vyčerpan. Představitel mám takovou, že se bráním

hleděti na skvrny. /Představitost je často podmíněna fyzickou a psychickou únavou./

V zaměstnání jsem byl při dotiskování tabulek v celém patře jediné já. Poznal jsem, co je to strach. Ššla mne voda protékající otvorem výlevky a v onen okamžik jsem měl dojem, jako by někdo mluvil. Zpotil jsem se z toho. Těž jsem měl onen večer pocit /vzbuzený představou, vlivem vidění kresby cvičenky na sokolském programu/, že se chodíma ke mne plíží Marta, celá nahá, s rukama buď připravenými trhat, či s nožem nebo s revolverem. Erotický vzrůst u mne potlačoval pohled na vlastní špinavé ruce v potrhaných gumových červených rukavicích.

Skica: Z filosofického hlediska má pro budoucnost můj sešit, kam píši vnitřní boje, větší cenu nežli nějaké konstruktivní nedůsledné tvoření, jež je okešáno od uvedení důvodů a bojů, vedoucích k onomu konstruktivismu. Generaci nadcházející i dám svou činností určité naplnění. Je logické, že usiluji o dojití něčeho staticky pevného /člověk by ráno uznal i myšlenku za nerozumnou/, ale myslím, že doba je natolik podnětná, že by bylo neakadem. uzavírat se do levných, byť "naoko" levných představ o životě.

o. VI. 1952, 1.20 hod. po půlnoci, neděle/

V sobotu jsme pracovali s R... ve trašnické sokolovně. o cest elektrikou tam jsem psal do černého notýsku, v něm mám poznámky z francouzské výslovnosti, posudek jisté skutečnosti. /Poznámka dodatečná, napsaná jsem vyhodil./

V sokol vně jsme pomáhali navlékat ocelové lanço na kladku vlnkového stožáru. Jeden stožár bratr náčelník obkopal a tak jsme jej mohli položit na zem, jinak bychom jej nevytáhli. Aby se neopakoval tento namáhavý postup i u druhého stožáru, navrhl jsem přistavit štarle /dvojlěžb/, a když se tak stalo, přivízel jsem k jejich neřešitelnému konci stožár, R... s náčelníkem Sokola si stoupli na ně při zemi a já se pokoušel z nejhorejší příčky navléci na kladku lanço. Scházelo mi k dosažení cíle 1 a půl metru výšky, svlékl jsem dlouhé

kalhoty a 2x bosý vyšplhal nahoru s kleštěmi za pasem a s ocelovým lankem v zubech. Čin se podařil. Nabyl jsem tím opět vnitřní rovnováhu, kterou jsem ztratil po pátečním vylišení matkou. Odpoledne kolem půl 13. hodiny prudce přelo. Byli jsme s N... na obědě a poslouchali jednoho zeďníka, který žehral na vše. Možná to byl provokatér.

V sobotu po příchodu domů jsem odpoledne spal a od 12. do 1. hodiny v noci dělal olejem autoportrét. Nemím jej ještě hotový.

Poznámka: /neděle ráno/

V sobotu, při přibíjení transparentu na zeď, když jsem stal v tělocvičně na dvojžebříku, jenž se poněkud kýval a já měl slabý pocit nejistoty, uvědomil jsem si, jak je asi člověku, který má být oběšen v takové výšce tím způsobem, že mu podtrhnou pod nohama žebřík, či ho z něj shazují. Snoubí se v člověku dva pocity. Pocit z pádu prostorem a pocit z očekávání těsně následujícího rdoušení.

/V sobotu; do půlnoci nahá žena./

Neděle odpoledne 13.10 hod.

Upravuji detaily na obrazech staršího data, pokračuji na autoportrétu, hraji na mandolinu a vzpomínám na Líbu S...

9. VI. 1954

Dopisy Líbě Pan Lavička nám zaváděl elektrické světlo do kuchyně.

10. VI. 1954 /úterý/

Napsal jsem dopisy: Me kovi, Košařovi, Coufalovi, Bočekalovi. Byly stručné, a přiloženými autoportréty. Před polednem jsem byl pro ex libris pro M. Ze zaměstnání na výstavě "Vývoj vesmíru, země a člověka" /Života. Výstava na mne působila hojivě. Měl jsem vnitřní uspokojení, že jsem se ve svých myšlenkách a dopisech, pojednávajících o vlivu podobných výstav a o "meziplanetárním soutěžení" atp. nemýlil. Totkal jsem na výstav Číňany či Korejce a pocítil jsem zvláštní psychické napětí. Mám předsevzetí napsat Šmerdovi ostrý dopis.

11. VI. 1952

Šmerdovi jsem napsal dopis. /musel 2 a 1/6 stránky/.

U zaměstnání byl za mnou F. K.... Rád by opět mluvil se Odeslal dopis, který mu opravil a doplnil N....

Jsem rád, že nemusím dělat "bleskovky" a že neručím za jejich výtvarné provedení. Portréty dle fotografií nejlepších pracovníků nakreslené v závodním časopise se lidem nelíbí. N.... bude mít možná na mne vztah, že jsem mu je chválil před vytištěním. /byl jsem zlomyslný./
V Uprum-knih vně jsem se setkal s Josefem Krauerem. Byl jsem s ním na pivo a doprovodil jej k Národnímu divadlu. Odtud jsem jel k Dočekalovi. Někdo chvil v předstíni, ale asi neslyšel mé předchozí klepání. Vhodil jsem mu do schránky vzkaz. Doma jsem našel od Dočekala ve schránce dopis, včetně pozdravu od matky z Lidic. Dával jsem valeřianku kocourovi.

12. VI. 1952 /21.10 ned./

J Dočekalem dopoledne na polévce. Psal jsem odpoledne Bohumilu Florovi z knihovny. Momentálně se s matkou hádám. Mozek mám jako hroudu mezi vířícími kameny. Jsem pekelně citlivý na podněty.

13. VI. 1952 /pátek/

Ráno jsem vstal dříve, než bylo třeba, neboť po probuzení opanovala můj mozek myšlenka, že jsem se včera pohádal s matkou. /Důvod hádky: /
- Vykládal jsem jí historku o jednom nápadníkovi a co jsme s ním mluvili o S... a matka mně komiseně přerušila, že jsem neměl o S.... dotyčného nic takového říkat, že je to žalovatelné; jednoduše: zaujala k mému vyprávění obvyklý příbuzenský zoměr. /Je to ostatně známá například z elektriky či divadla. Je člověku trapné, projeví-li se příbuzný jinak, nežli je psychicky naladěn člověk - příbuzný doprovázející./ V zaměstnání jsem neměl valnou náladu. Předělávali jsme část časopisu a dopisovali zbytek. Dopoledne se byl v propagaci na podmínky informovat absolvent grafické školy /a pěti semestrů

Akademie. Chtl by za časově výhodných podmínek nastoupit do místa. Hoch hledí na život idealisticky. Čel jsem s ním kus pěšky a v revoluční třídě potkal Al... Mluvili jsme o dr. H... Já byl proti dr. popuzen. Před prodejnou "Orbisu" mi ukazoval, jak upravil obálku na knížce s kresbami M. Aleše. Chce se věnovat úpravě knih soustředěně.

V elektrice jsem si předsevzal /jel jsem koupit kovolisty/, že vytvořím trojportrét: dr. H..., F.... a já. Obíral jsem se onou předstávou dlouho. Při obědě v závodní jídelně "Ungelt" jsem se komicky zasmál, když dívky u našeho stolu se v jednom kuse smály. Smály se dál. Odpoledne jsem tisknul na rotaprintu. Byl jsem špinavý, šlo mi to špatně tisknout a ústřední nadávka byla: "... kurvo prasivá, praštím do toho..."

Ze zaměstnání jsem byl na Alšově výstavě. Obdivoval jsem ho. Komatu u mne ztrácí podobu ilustrátora kalendářů a začínám v něm vidět sto-percentního umělce. V Kaprově ulici jsem si koupil v obchodě p. Chládky 6 housek, malou hořčici a u řezníka v téže ulici 10 dkg játrového salámu. Před VŠUMPRUM jsem potkal M. Satrapu. Byl v nemocnici s nemocným slepým střevem a žaludkem. Tam mu také doručili můj dopis. Operován nebyl. V hlavě celý den přiserná bezcílnost. Maloval jsem na Kampě ložnici a dal kousek játrového salámu psovi. Večer mne už páliło v mozku. Byl jsem tupý, že jsem nevnímal ani pěkné ženy. Průběhem dne jsem uvažoval o výrobě. Večer mluvila matka se mnou normálně a mne to v hlavě trochu přestalo bolet. Chtl jsem toho napsat mnoho, ale chvílemi při psaní usínám. Máma přesnou představivost. Ještě to tak mocí nakreslit, co člověk vidí.

14. VI. 1952 /páánoe, sobota

To je přiserné. Od 14 hodin do půlnoci pracuji na obraze a nakonec vše zničím. Jedna sobota opět zabita. Co jsem se nasnil, a ze všeho únova. Člověk se stále tříští. Ty hovaďa v zaměstnání si neuvědomují, jakým koncentrákem na lidské myšlenky je umění. Při výtvarné práci mne stále doprovází myšlenka, že nemám čas na dokončení díla. Člověk

se soustředí a veskerou iniciativu mu sverou oblásti. Bere dne i psát. Špina !!!! Co večer zaznamenám, je srovnáno srovnání tomu, co za den promyslí. /Dnes přelo. Hlava v minulých dnech dne bolela zčásti proto. - Nerozvedení po námky./ Chtěl jsem malovat záběr z Libně. Ale již kresba byla idiotská. Zpočátku jsem si namlouval, že je dobrý obsah. Při realizaci jsem byl zklamán. Zítro možná půjdu do přírody a udělám krajinu. Ještě se mi dnes necne spát. Asi si ještě zakreslím.

Někdy, jsem-li unaven, vnutím se druhému člověku a naznačím mu, co mě uklidňuje. I když vím /v oněch případech/, že dotyčný myslí převážně něco jiného, nežli vyslovuje, počítají takřka fyziologický hojivý účín jeho slov.

Dnesní pokus o namalování obrazu z prostředí Libně byl vlastně pří-
mou výslednicí, vyplynulou ze setkání s Al... Tím, že jsme mluvili o doktorovi - já negativně -, vytvořily se mi v hlavě představy, s nimiž jsem se chtěl vypořádat. Tu tudíž. Zatím to skončilo sněním a nezdařeným pokusem realizovat toto snění. Mozek je kouzelný. Tak jako neudrží stále kladnou náladu, taktéž opouští depresivní stavy, nastává útlum, a člověk buď zabředá do střednosti, nebo do dobré nálady. Mám v úmyslu opsat s několika prárkly své poznámky a tak nahradit jejich eventuální zničení; člověk touží, aby zde po něm něco zůstalo.

19. VI. 1934 /neděle/

Začínám stále něco nového a nic jsem dnes nedodělal. Poslouchám rá-
dio. Růžena Husková čte část z Babičky od B. Němcové. Stále víc a
více si potvrzuji vlivy prožitků z mládí na utváření dalšího života
člověka. /Vi terka halucinovala./ Před chvílí jsem poslouchal prof.
Zdeňka Nejedlého. Mluvil o kních.

Chtěl jsem doma dělat olejem obraz krajiny /30 x 90 cm/ podle kresby
vytvořené na Kamoš. Ale matka by se zlobila, že jsem nešel ven na
zdravý vzduch. Do přírody to nechci takat kvůli špatné přepravě.
Hraji na mandolinu. Vyžiji se též.

hrál jsem na mandolínu melodii a současně si vytvářel v představách z pokojové malby stovky tvářů, koně a jiná zvířata. Uhtít malovat jenom to, co člověk vidí za 10 minut, trvalo by to dny.

16. VI. 1952 /pondělí/

Ones ráno po probuzení jsem si uvědomil, že se mi zdál následující sen: V prostorné suterénové místnosti s velkými okny jsem byl já a N... Tento mi řekl, že za okamžik se do místnosti vrátí okny veliké stádo koní a prostor místnosti naplní tak, že se navzájem ubijí k smrti. Krátce potom dva černí hřebci roztřístili okenní tabule a vřítli se dovnitř. N.... mi rozkázal, abych otevřel dveře, aby mohli koně vyběhnout a tím se uchránili před zahynutím. Dveře byly zamknuty. Já se dostal z místnosti patrně oknem a sešel si vypůjčit do sousední továrny klíče. Živka ve vratnici mě odkazala na někoho ve střední továrny a poradila mně, abych počkal na dízkolejný tovární vlak a svezl se. Je to prý daleko. Továrna byla bez života a vlak měl přijet až za 15 minut. Já byl netrpělivý a rozhodl se jít pěšky. Opět jsem se ocitl v místnosti, která již byla plná černých koní. N... mně teskně malatným naslýchým hlasem, vědom si své důležitosti, oznámil, že dveře, mezitímco jsem byl pryč otevřel sám. Ve snu jsem měl pocit, jako by mě nechal jít pro klíče s vědomím, že dveře jdou otevřít i bez oněch klíčů.

Analýza: Nedávno jsem N...vi vyprávěl, kterak se před rokem splaskli v Masné ulici koně, narazili na zeď a zlomili voj. Mnoho nescházelo a vřítli by se do naší propagační kanceláře výkladní skříní, opatřeno skleněnou tabulí 200 x 250 cm. Při vyprávění mě opanovala myšlenka, zda by se koně bolestivě neporanili o rozbité sklo. Klíč ve snu byl zdůrazněn patrně z té příčiny, jelikož jej při odchodu na oběd dávám do vratnice a někdy, nechám-li jej u sebe, mě ovládne nejistota, zda se náhodou z cest nevrátil p. o... Tu si v představách promítám jeho zlost, až by zjistil, že se nemůže do kanceláře dostat. O koleji h se mně zdálo tudíž proto: Vidsaďálek při jisté příležitosti vyprávěl, jak mu ujel vlak do zaměstnání a on se rozhodl, že dojde do továrny pěšky po kolejích dříve, nežli by se dočkal na vlak příští.

Jelikož byl opilý, na výhybce si spletl koleje a šel nesprávným směrem. Šel již hrozně dlouho a stále nebyl u cíle. Jenkrát /v zimě/ byly ještě dlouhé noci. Najednou kouká, kde to je. Kolem vysoké stavby a paco. Vše se lišilo od pracoviště, kam byl přidělen. Všeude jako po vymření. Nikde neviděl člověka. Dodatečně zjistil, že přišel do rozestavěné ocelárny. Bylo to na Ostravsku.

/Podle obrázkového "egyptsko-persko-chaldejského snáře" - Koně černé viděti = smutek./ To oběd jsem se nechal N... vydráždit k hádce. Rozčílil mne jeho důležitý tón v hlase. Na jedné straně by chtěl vidět mou tvorbu - jako že se k tomu vyjádří - a na straně druhé, kdykoli mu naznačím část své činnosti, je plně přesvědčen, že to, co dělám, nestojí za nic. Manipuluje s Picassem a blábolí, byť polovičatě, jeho zásady. Dáví mne hádati se s ním, neboť se hádáme o něčem, co vyplývá z jeho konstruktivních domněnek o mých názorech, a mohu se v duchu jen usmát, když vynáší na mou činnost soud, aniž by si uvědomil, že "tato činnost" je reálně jeho subjektivní domněnka v jeho mozku, bez jakéhokoli přímého vědomí o skutečné mé činnosti. N... zaponíná, že vypadá toporně, snaží-li se přenést své blazeované sebevědomí do výtvarných oblastí z oblastí, nichž je cílem snažení "normální" - finanční zisk. Domníval jsem se, že od něj něco pochyťm, ale s hrůzou vidím, že jeho tvorba se často nelíší od řemeslných malířů pisma, když se tyto pokouší dělat karikatury. Je to artvá čistota kresby. Při dnešní hádce s N... jsem si polovodomě uvědomoval, že hádkou získám sílu jít tvořit do ulic; že je mi tato hádka prostředkem, jsem si uvědomoval lehce /nenásilně/ a nepřipustil jsem si zopakovat v sobě myšlenku za nové součinnosti hlasivek /či nervů hlasivkových/, abych výsledný efekt hádky neoslabil. Mluvil jsem v náznacích a jeho poznámka, že ze skvrn se dělalo již v díluvis, mne potvrdila, jak tupě a staticky nevírá na mou činnost. Unavil bych se a jeho konečné eventuální přitakání, že s n a d na mé činnosti něco je, mne naprosto nestojí za námahu, abych se mu krajně vydával. Nezávisle na této hádce jsem mu odřekl pomoci a překreslováním přírodovědecké knihy. Nechce, že často, abych neprošil 10 minut určitým způsobem, jsem ochoten - z nedůlka pozorovatele - dělat mnoho dnů

nepoměrně těžší "zbytečné" úkony. /poznámka v textu: nežli pracně číst, stačí chybnou větu přepsat větou jiného obsahu; písmena se propojí a vyjde nesmysl./ - Ale onen pozorovatel si neuvedomí, že oněch 10 minut určitých prožitků má často stojí měsíční ztráta, projevující se roztříštěností a hledáním opětné rovnováhy. Proto jsem se uvolnil na dva půlky, o něž mě žádal, i když to snad bude znamenat defekt v poměru mezi mnou a jím. Po odchodu z práce přišlo. Šel jsem do Umprau-knihovny a setkal se tam s Krauerem. On četl článek od architekta Krohy a já si obkresloval obrázky z přírodovědecké knihy, co mě bavilo.

Potom jsme se s Krauerem dohodli, že půjdeme spolu kreslit do ulic. Stavili jsme se ještě v Křižovnické hospodě a dali si pivo a rohlíkem a odtud odešli do Michalské ulice. Na cestě se Krauer ptal, zda jsem přemýšlel o tom, že by byla společnost bavící se procházením ulicemi a tvořící si ze skvrn v omítce domů obrazy; členové této společnosti by se navzájem doplňovali. Odpověděl jsem, že o podobném jsem přemýšlel a sdělil mu zhruba obsah brožurky z r. 1951 "Šli jsme do ulic". Byl jsem rád, že K... na to přišel od sebe.

V Michalské ulici jsem kreslil podle skvrn omítky domu č. 15. Krauer mi naznačil, že si ze skvrn vybavil neegona a já se jej pokoušel zachytit, včetně postavy v lenoše. Přihlížející hochy J. Krauer pozval a posléze i několik dospělých lidí. Já po dokončení kresby zavedl diskusi se starší ženou a mladým mužem. Žena mně sdělila, že se též baví tvořením si podob ze skvrn, že pod jejich oknem je poskrábaná omítka a že najdu také bohaté náměty a že dům po mé levé straně je významný tím, že v něm vycházely první Krameriovy noviny. Řekl jsem, že je to pro mě novinka. Muži jsem sdělil zhruba následující: Bila, fotografie atp. ovlivňuje stavbu našeho mozku, takže v nejbližších letech bude projev lidí tvořících ze skvrn obrazy zcela přirozeným jevem, bez hrozby, že budou pokládáni za choromyslné. Mluvil jsem o mezkalinových pokusech a o pokusech s eidetickými echo nestmi dětí. Posléze jsem i starší paní ukazoval seismografické zaznamy a stručně naznačil, jak je styk s lidmi podnětný a jak se lidé zbavují předpoklady, řešili-li se problem za většiny počtu spoluzúčastněných. Rozloučili jsme

se a ještě zhlédli, jak paní poučuje dva vojáky. Po cestě jsme se zastavili s Josefem u zdí a navzájem si sdělovali viděné obrazy. Potom jsme se zastavili v Anenské ulici před domem č. 7 a já tvořil muže se spolehlivou hlavou na lokti. Starší ženě, jež šla kolem, bylo naše počínání nejasné. Zeptal jsem se jí, hledívá-li někdy do mraků a vidí-li v nich konkrétní tvary. Řekla, že ano, a já jí pohybem naznačil objekt, jenž jsem si vybavil z omítky. Žena pochopila a já dodal - "no tak vidíte, a máte obraz hotový v několika okamžicích". Usmála se a po chvíli odešla. Po dokončení kresby jsme šli přes Karlův most a po schodech sestoupili na Kampu. Krauer nesl malířský stojan. Za hospodou "U Měšťánek" jsme se nadchluli tvary v bohatě tónované omítce. Právě tak jsme byli nad omítkou na zdivu nerozbařená branky v parku proti pomníku Dobrovského /17/. Společně jsme upnuli zájem na obličej, vrcholně fyziognomicky utvářený. Na dalších zdech jsme se inspirovali též. Krauer připomíná nutnost vytvořit pevné rysy maleb a aby se v nich jevil bezprostřední prozitek před skvrnami. Dále se mluvilo o fotografii, slohu a o tom, co můžeme od obrazu v budoucnosti očekávat. Šli jsme přes Most Le II. Několik desítek metrů před opuštěním mostu jsem vnímal, že nás dohání jakási žena rychlými kroky. Krauer, jenž se prudce roztáhnul stojanem za sebe, přiblížil se jeho hroty asi 30 cm k obličejí dívky, jež šla však nastěstí v důsledku snahy předejít nás stranou. Viděl jsem, jak trhla hlavou, a poznamenal jsem: "Vidíš, býval bys ranil ženu." Asi dva metry před námi, když nás předešla, potočila hlavu a pronesla: "Co dělá doktor?" Teprve jsem si uvědomil, že je to slečna K... Stručně jsem jí sdělil, že jsme se s doktorem pohádali, že jsem z Libně a že bydlím u matky na Žižkově. Že si snahou vymanila, že chodím upravenější. Na další otázku, zda jsme byli malovat v Karlově ulici, jsem odpověděl, že nás to tam od určité doby netáhne. Že jsme byli v ulici Anenské. Lammala, stále jdouc před námi, doleva po nábřeží a já řekl Krauerovi, že ano nemůže ona dívka vystát, jelikož ji na ulici nikdy první nepoznám. Odpověděl, že se nediví. Prý asi trpí tím, že ji nevidím, zatímco ona si mě již uvědomí ze vzdálenosti "50" metrů. Učinila na něj dojem

zdravé ženy.

Krátká rozmluva s Josefem na stanici u Národního divadla. Aby mohl dokouřit cigaretu, nechal ujetí elektriku č. 17. Do další naskakuje po rozloučení, když se již rozjížděla. Na Žižkově jsem se setkal v naší ulici se Zdeňkem Doušem a jeho bratrem. Vyhovují Doušovu žádosti a házím mu z okna žiletku.

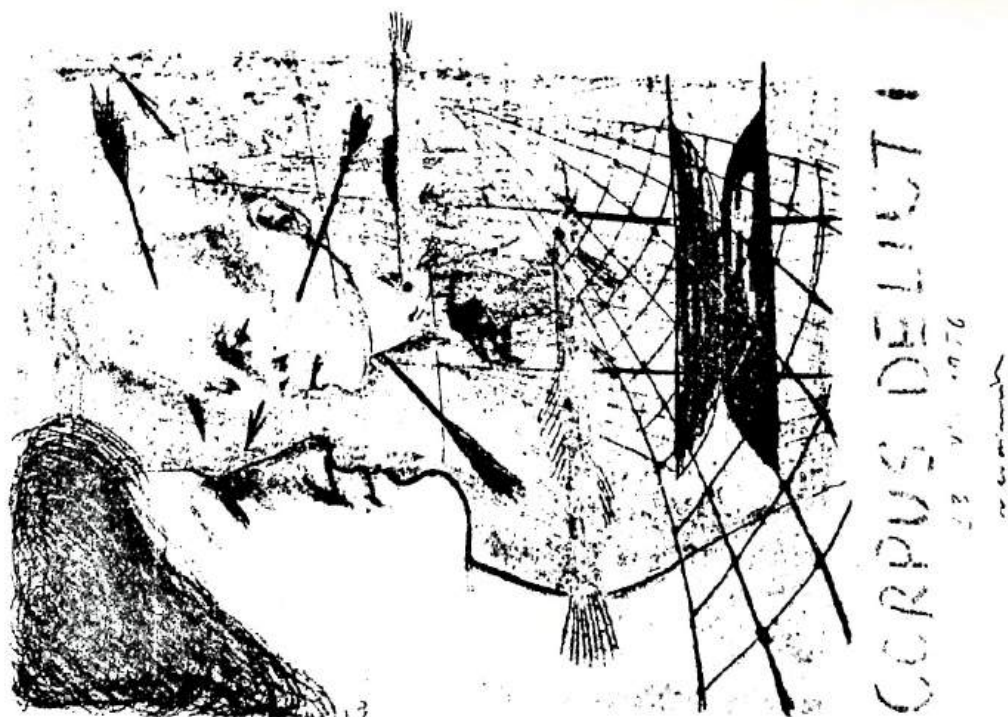
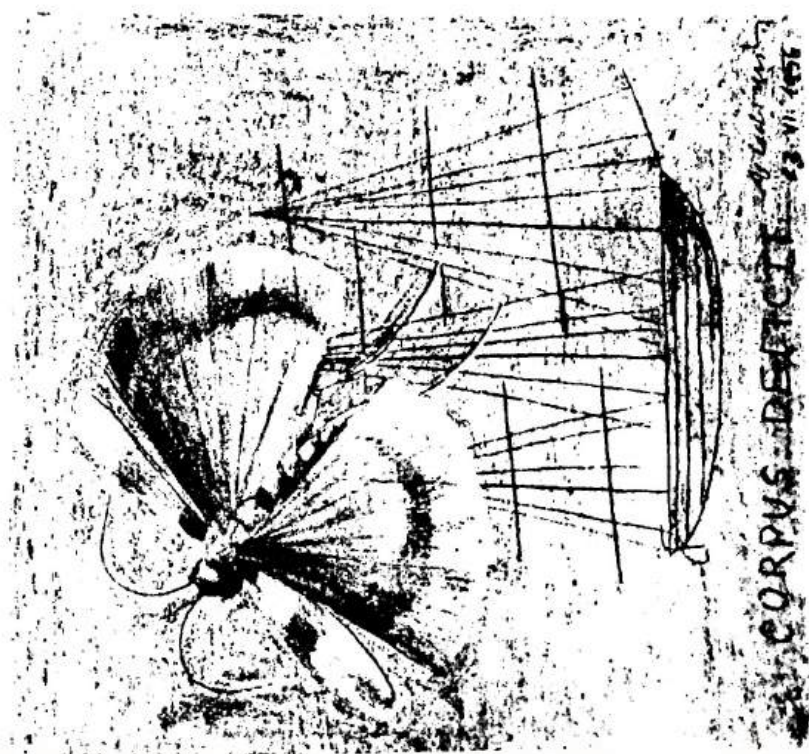
Vladimír Boučník

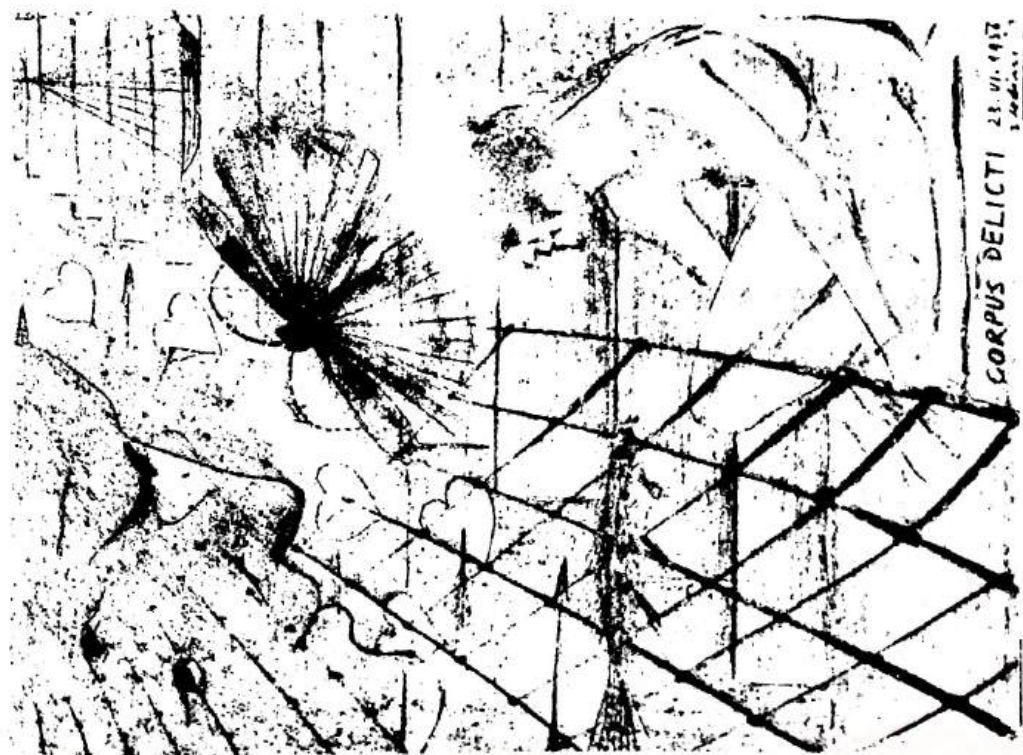
C O R P U S D E L I C T I

kresby a dopisy
1956 - 1957

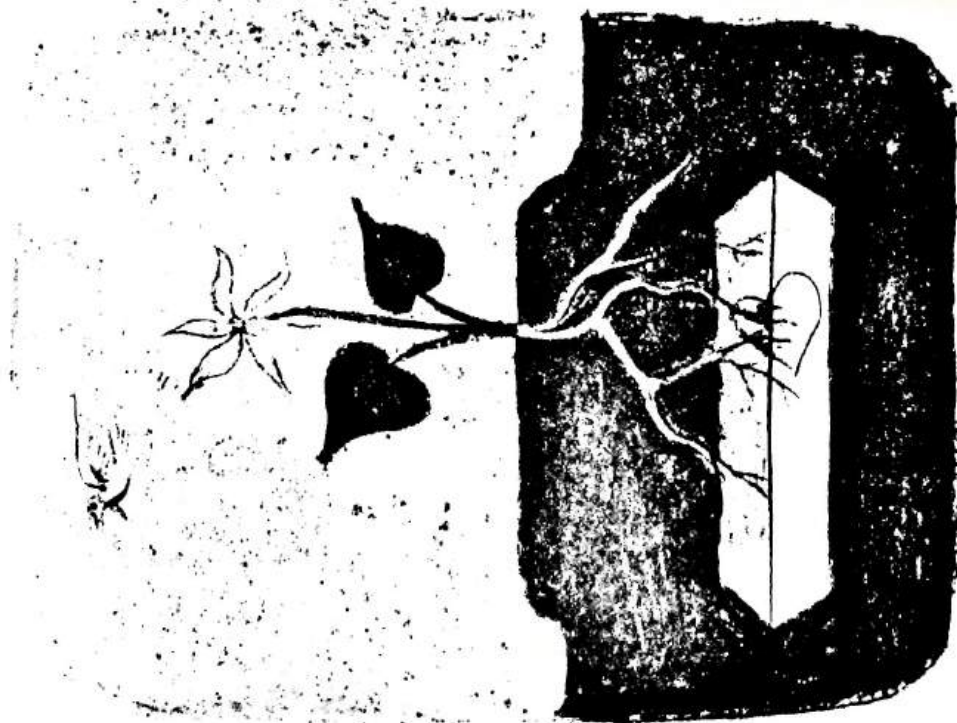
Vís, že jsem Ti nesmírně vděčný,
že jsem si minulý rok patřil z
relax't Tebe, byl bych o jistou roli
hozděn a přítomnosti

Vladimír

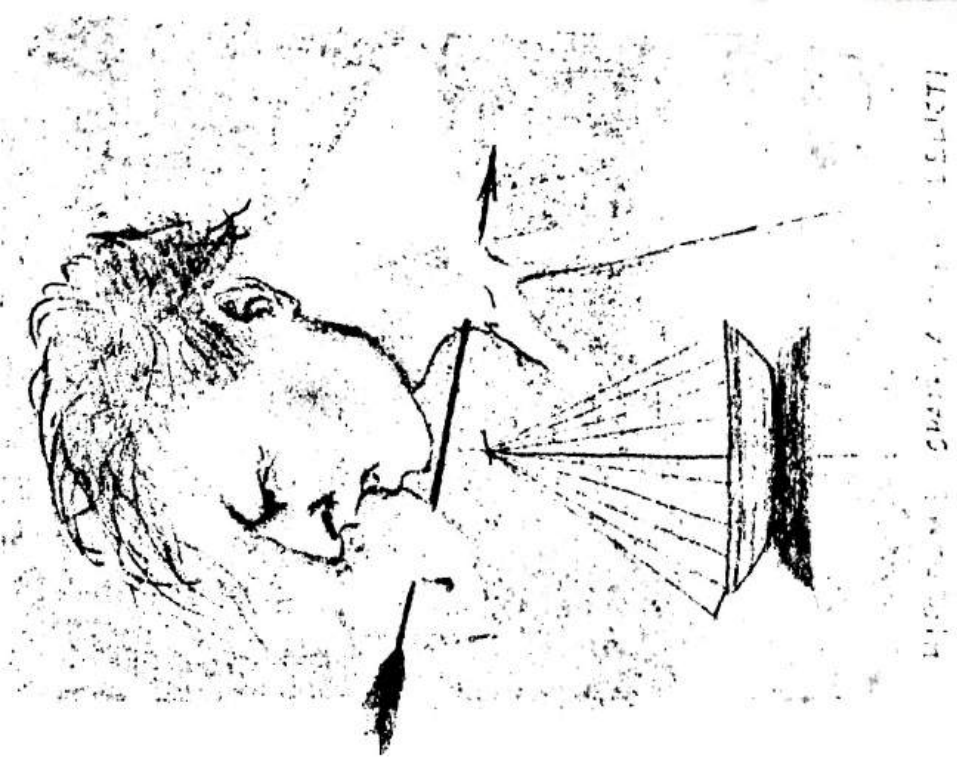

[6]

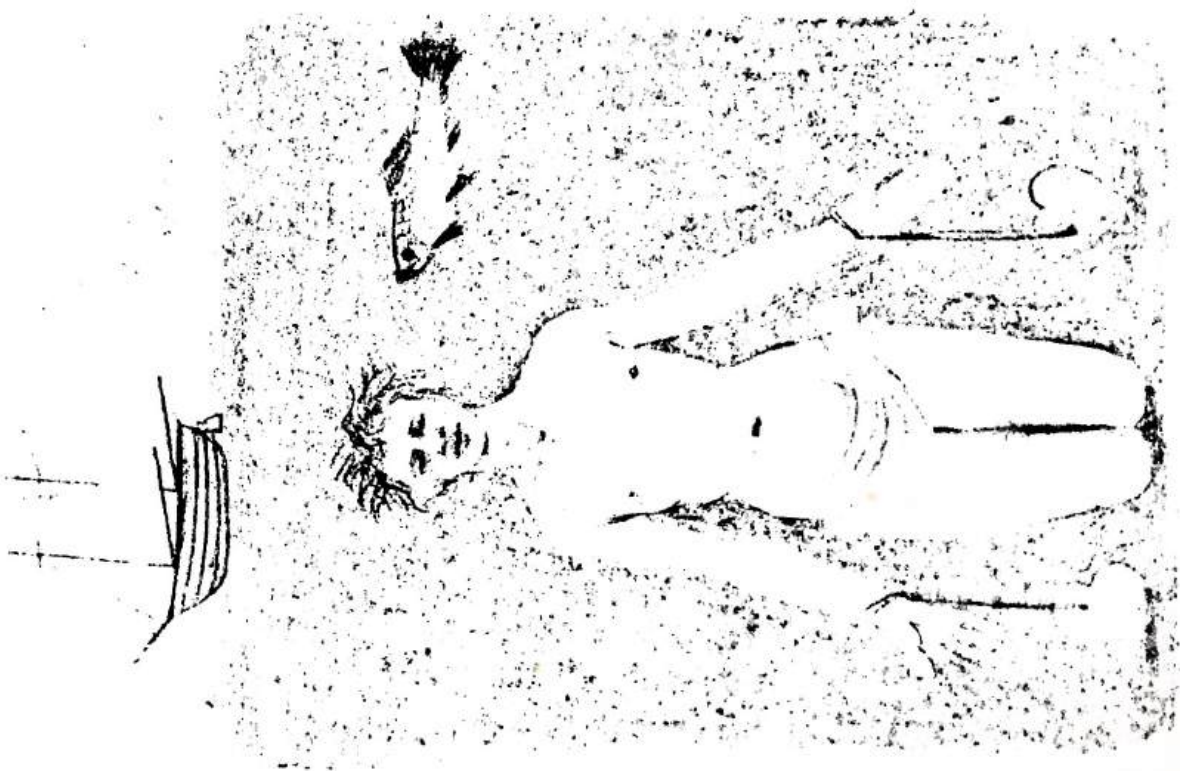

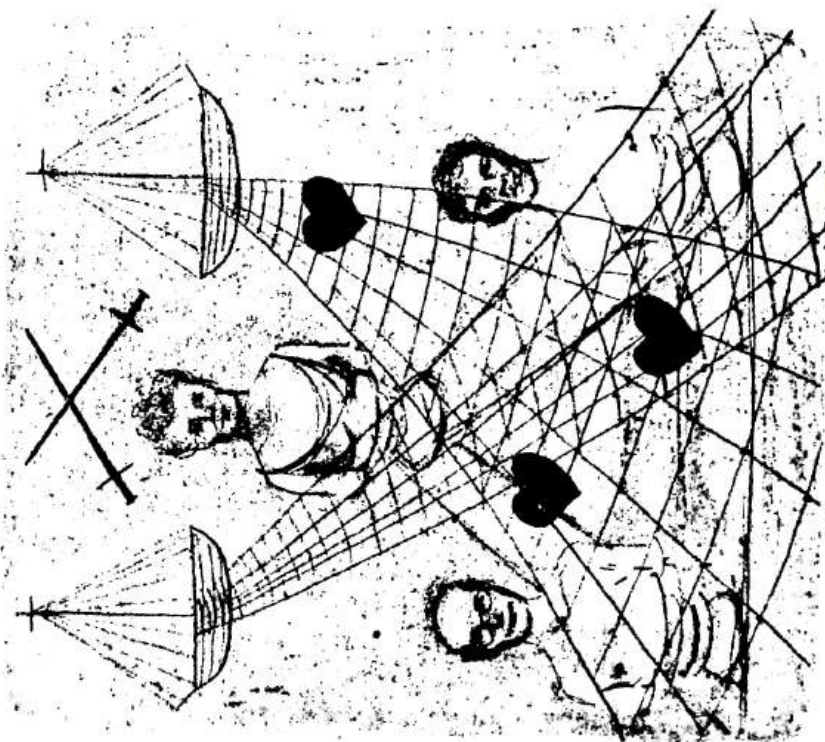
[7]

[6]

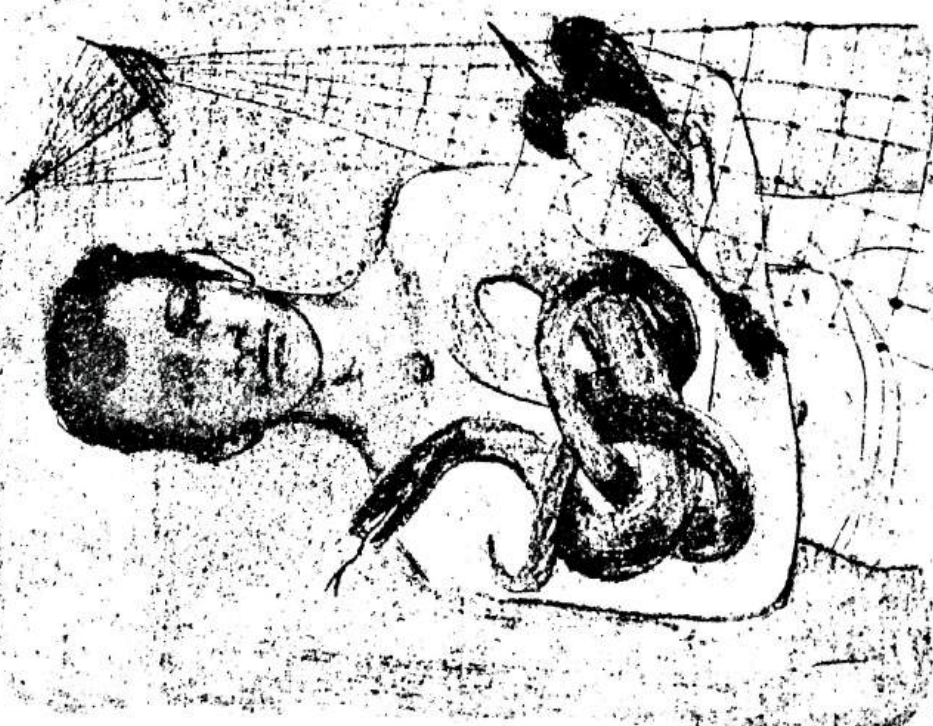

[8]

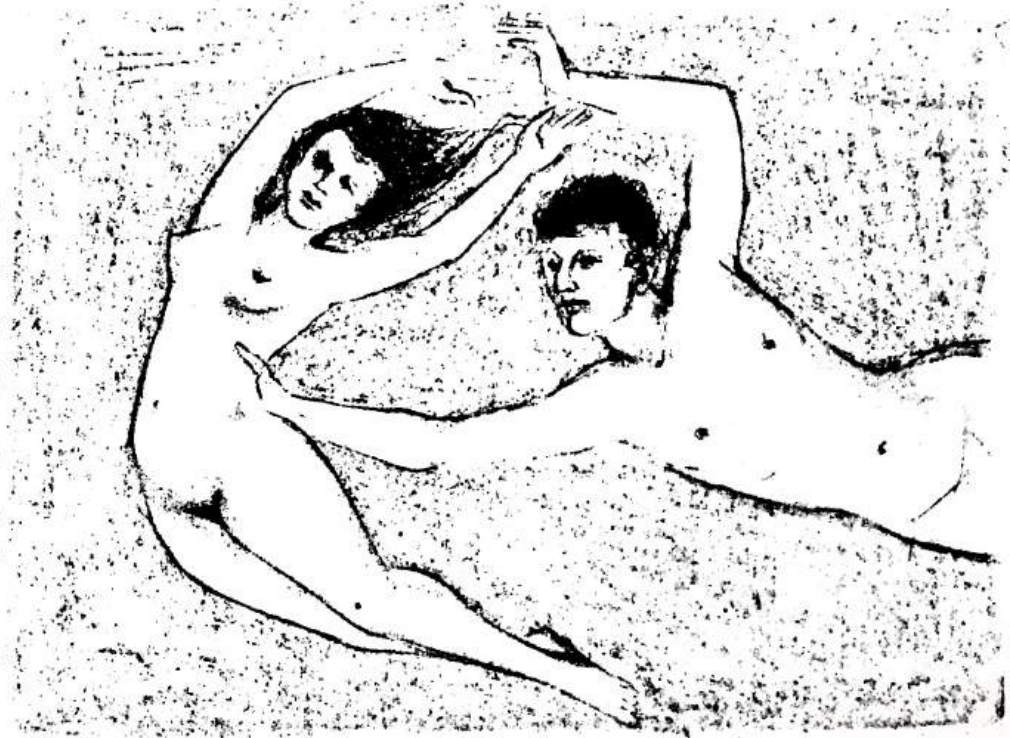

CORPUS DELICTI 27 VI. 1956 2455
i. 1956 2455

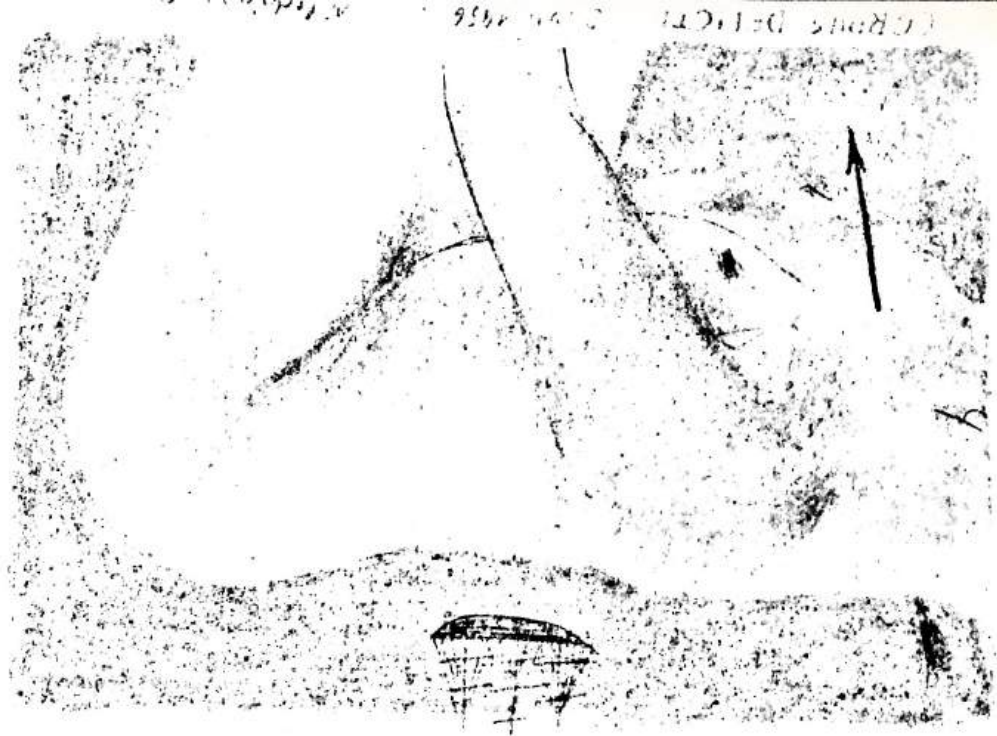

CORPUS DELICTI 27 VI. 1956
i. 1956 2455

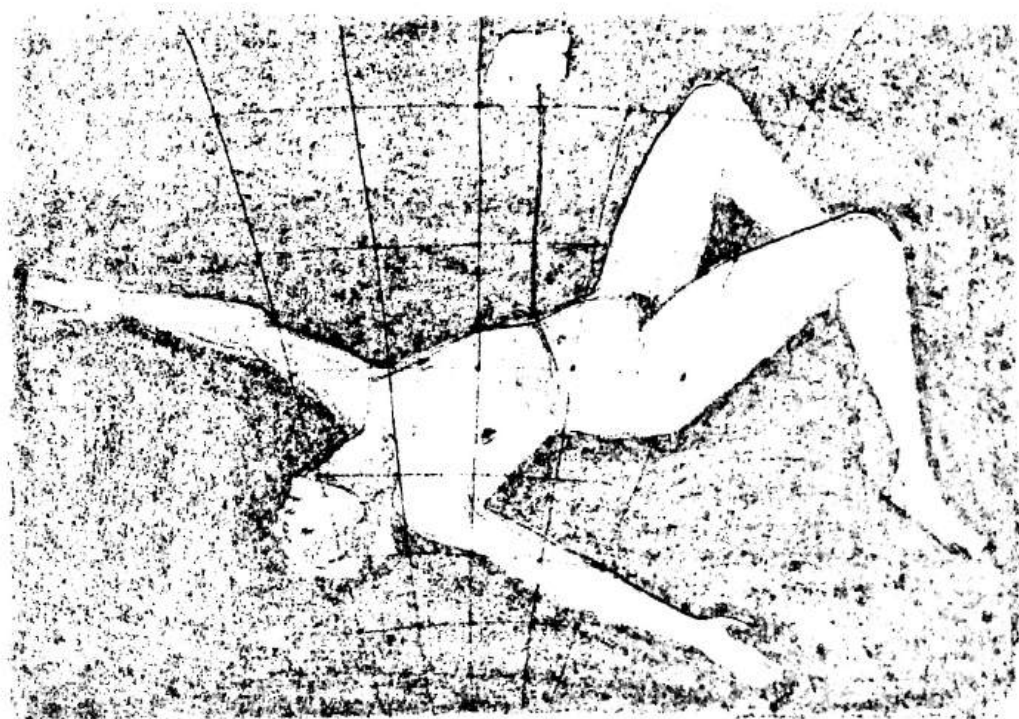
CORPUS DELICTI 30 VI 1956

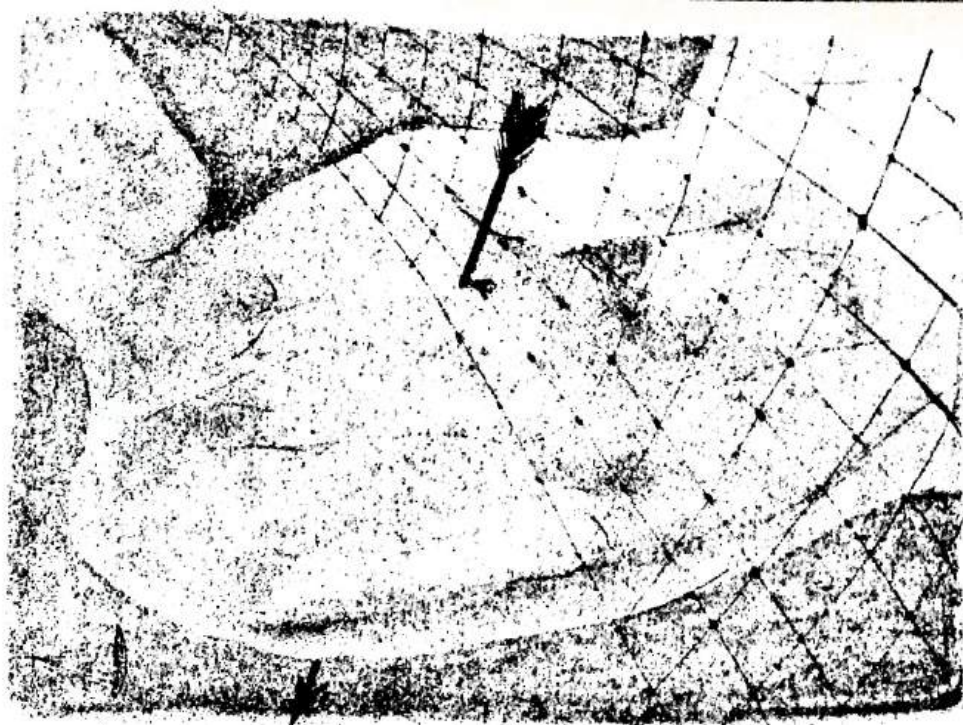
[12]

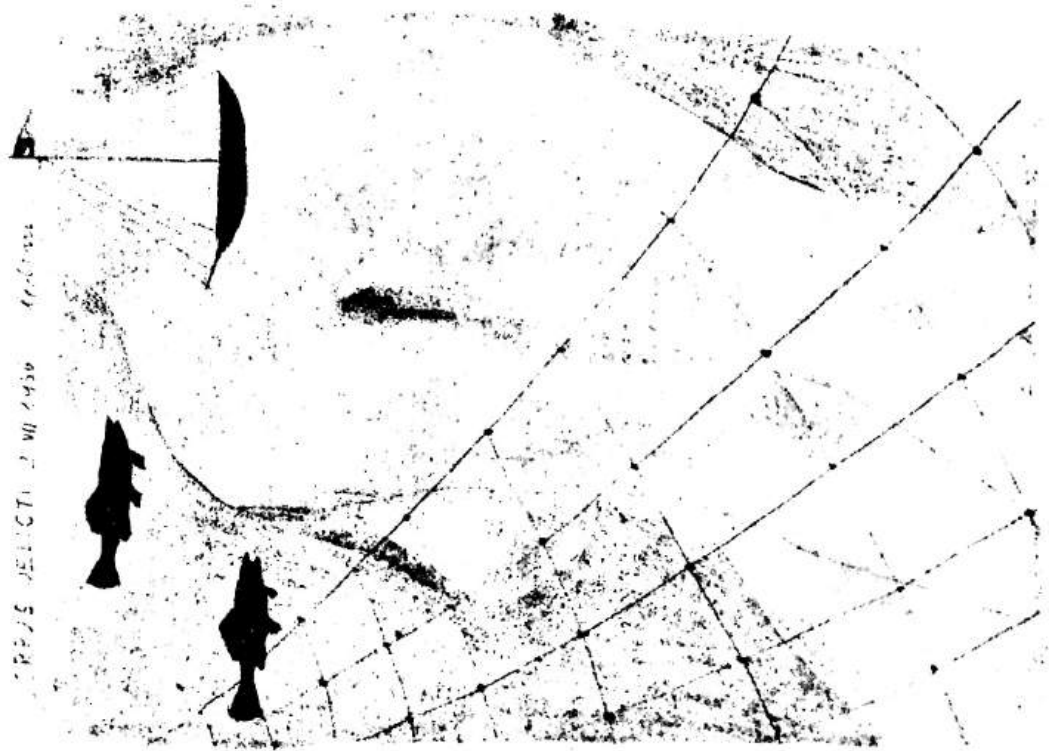
[13]

[14]

[15]

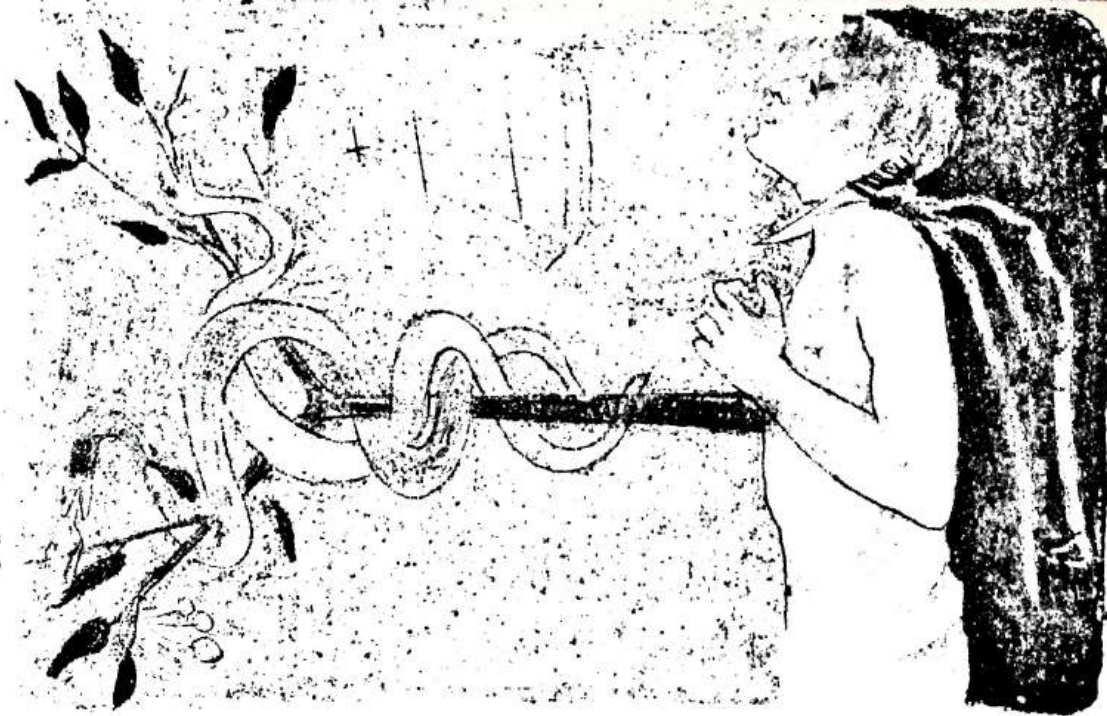

PEJE JEJCTI 2 VII 1950

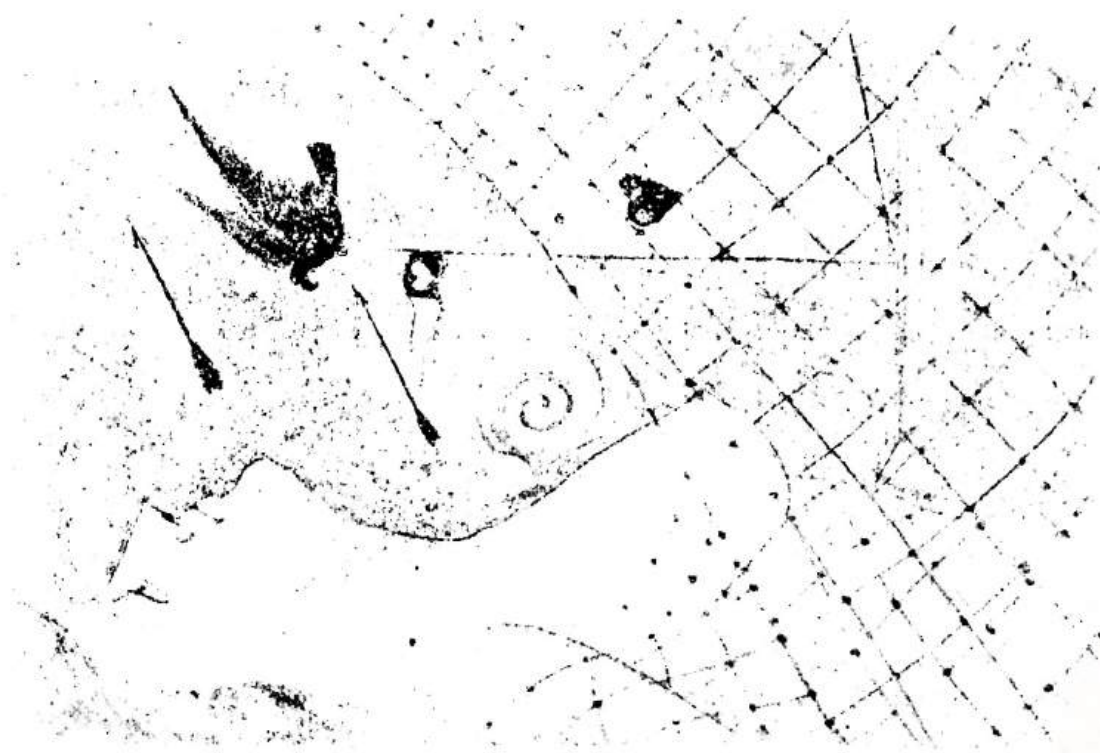

PŘIMUL JSEM SI NEVĚDOMKY NA SPOL. ZÁJEČNÝ ŽEŘEK
JE SLEA A ŽEL MEZI PROSTĚ, LIDI VYKLIKALA. ÚDR-
VEM, A ZA ČAS, KDYŽ POZNALI CENU DRACHTAMU
STAL JSEM SE V JEJICH OČÍCH DROVČEKOVÝM.

1. 6. 1950

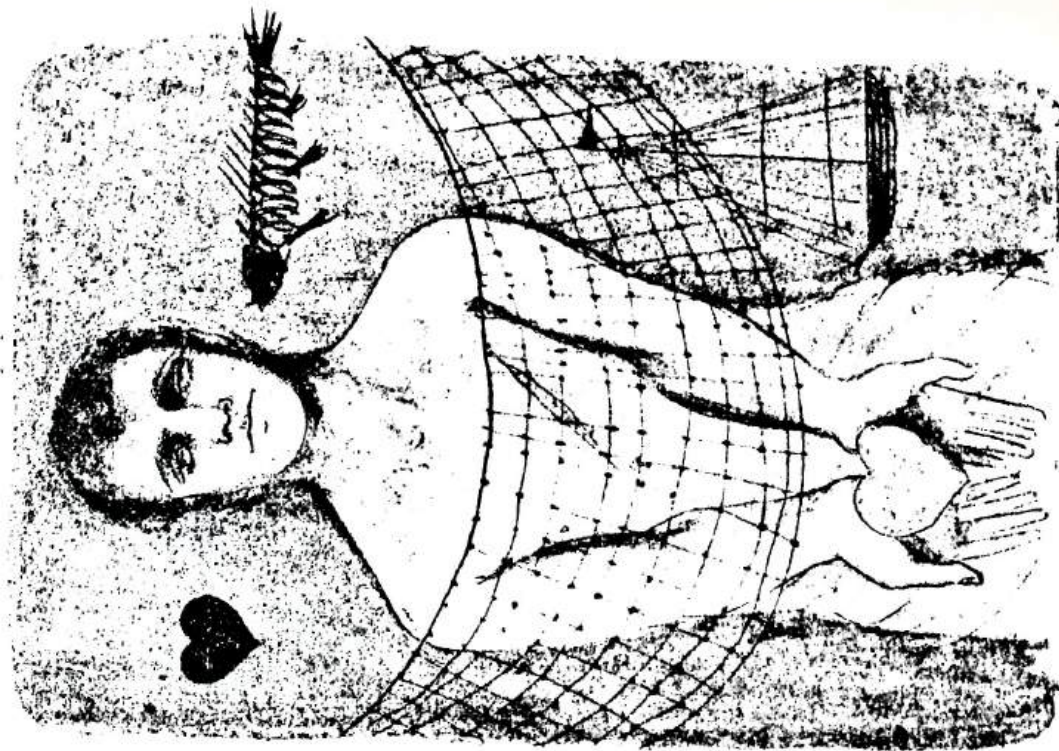
[19]

[18]

[20]

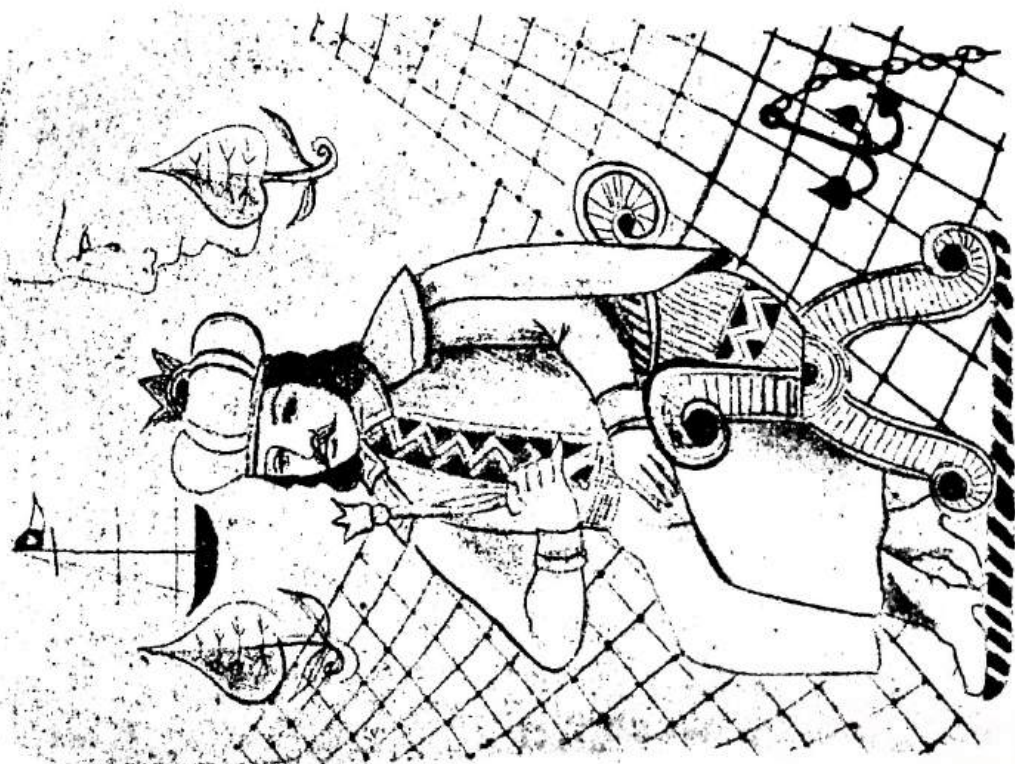
[21]

COPY- 2-6-11 6:34 PM

[23]

COPY- 2-6-11 6:34 PM

[22]

4. V. 1955.
Paní S . . .

Víte, co je láska?

Nebudu mluvit o příčinách vzniku lásky. Je to nudné a připomíná to naučné slovníky.

Budu mluvit o lásce!

O lásce, citu horoucím, kde životem zkoušení starci se stávají koktavými, kdy rozdíl věku je směšnou záležitostí, kdy fetišismus, tak dobře známý na psychiatrických klinikách, se stává tou nejběžnější věcí u normálních lidí. O lásce, která zanítí mozek člověka, kdy člověk halucinuje a rozmlouvá s mrtvými předměty, kdy mluví ke květinám i hvězdám, kdy se nechává ukolébat stínem stromů, kdy se stává hluchou, opotřebovaným činitelem v očích jiných.

Milovala jste? Dnes snad žijete v klidných požitcích. Avšak jak musíte vděčit mnohostrannosti osudu, že v době zamilovanosti Vám nezkřížily tři, čtyři špatné dny. Dny, odvádějící Vás na jiný konec myšlení, dny beze stopy naději. Jste manželkou. Lidé zapominají na milé žijící, zemřel-li; jak nezapomenout na dny zmatků. Nyní si představte, že jsem potkal člověka, který snad pro jiné nic neznamená. Ale já musel žít 31 let, abych se s ním setkal. Je to žena. Člověk v jednatřiceti letech umí trochu domýšlet. Ale přesto mám již mnoho dnů horečku. Ale co nekrutější, že nesním o budoucnosti.

Vše se odehrává v přítomnosti. Její smích, poraněný prst, pohyb obráběcího nástroje. Myslím minulosti o minulosti. Myslím na ni. Snad není krásná, ale je částí mého já. Vládám jí krajinou (jsem jako ten mrtvý ze „Svatební košile“), ale její výraz nenabývá rysů úzkosti. Její oči nenechávají svůj strnulý výraz vtisknutý do kamenů, trní jím krvácí a vlévá se do mých prázdných důlků. Já ožívají! Já blízky vratům blázince se těchto vrat bojím. Oživnu, abych zemřel.

Vladimír.

23. IV. 1956.

Musím ji milovat, abych neskončil v šílenství z odpirání si představ.

Vladimír.

23. IV. 1956.

Vážená slečno.

Osud mně Vás letos určil jako zdroj inspirace. Je to složitá věc. V prvé řadě jsem nucen vyloučit z mozku vřravé představy o Vaší budoucnosti, jež je Vám přichystána „moudrými“ lidmi. Vaše budoucnost mi nepatří, ale ti, kteří Vám ji budou pomáhat žít, se ještě nepřihlásili. Škoda, že osud nám určil prožit jen intermezzo.

Vladimír.

27. IV. 1956.

Před zasnoubením, po zasnoubení, po sňatku s ní nebudu bránit panu J. P., aby se s ní stýkal, navštěvoval naše soukromí a zúčastňoval se společenských večírků s jejími přítelkyněmi.

Vladimír.

28. IV. 1956.

Irena se pro mne stala mrtvou záležitostí, nebudu o ní mluvit, ani se nedám vyprovokovat k rozmluvě o ní – ani obdivovateli explozionalismu, jako je pan J. P., s nímž se budeme vyhýbat rozmluvě i o jiných ženách, pokud nebudou součástí výtvarných problémů. Smlouva platí speciálně před změnami počasí.

Vladimír.

Platí do tlaku 650.

J. P.

10. VI. 1956.

Já se Ti, moje lásko, vzdávám, já se Ti, lásko, odevzdávám, ležím u Tvých bílých nohou, raněn touhou dokonávám. Nevidíš mě zmučeného, nevidíš otroka svého, nevidíš, jsi příliš mladá, příslib zitrků v hrudi se ukrádá Tobě. Ty můžeš ještě snít, Ty budeš sílu mít uchopit člunek nadějí. Ty vzpomeneš si na mne, žel – až později.

Vladimír.

[27]

23. VII. 1956.

S panem J. P. máme úmluvu, že nebudu mít námitky, bude-li Irenu fotografovat a bude-li mít k ní normální lidský vztah. Osobně je mi vztah lidí k Ireně lhostejný a žárlivost, jež je mi přisuzována pramení z pomlouvačnosti mého okolí. Obavy pana J. P., že je ze žárlivosti probodnu pilníkem, jsou neopodstatněné.

Vladimír.

P. S.

Příkoří, kterého se mi dostává od lidí, jakož i úřední zákaz stýkat se s Irenou, nebudí ve mně proti ní nenormální vztahy, již proto ne, jelikož by bylo šílenstvím kazit si život pro nejisté utváření osobu. Přes své komplexy znám svoji cenu. Lidé nechápou, že Irena je pro mne čistě-psychickou pomůckou, prostředek pro zklidnění, jakýsi dynamický stereotyp. Onu funkci může v několika okamžicích převzít jakýkoliv jiný tvar, předmět, dle mých okamžitých dispozic. Někdy se zklidním myšlením na rybku v akváriu.

Začíná léto a musím najít novou formu zklidnění. To idiotské zvanění a úměrné odpovědi mě již nudí. Neumím si představit, že bych uměl být tak uboze šosácky pokrytecky jako mnozí v mém okolí.

8. IX. 1956.

Viděl jsem ji dnes podruhé – snad potřetí. V její tváři se vpalovaly podoby mých předchozích lásek. V jejím těle se chvělo maximum mých představ o ženském těle. Maximum strádání všemy z plováren, pohledem na modelky, pohledem na ty, které patří minulosti a s nimiž si budu v budoucnosti cizí. Není trýstí, není klasicky krásná, ale dotýká se vrcholů, které mi dopřál chápat život v mých letech.

Vladimír.

[28]

10. II. 1957.

Vážená paní doktor.

Po dobu dvou roků jsem pozoroval následující jev. Před změnou počasí – mimo jiných symptomů – pociťuji averzi, takže nenávist k panu J. P. Zajímové na tom je, že tato averze je po dva roky doprovázena stereotypními myšlenkovými pochody a sexuální in-dispozicí vůči ženám, s nimiž pan J. P. má bližší společenské styky. Ověřil jsem si, že jde o podmíněný reflex, oživovalý reakcí na řecenou změnu počasí.

ROZBOR:

Žil jsem vůči panu J. P. v ústupné pokoře po dobu asi 3 měsíců. Snášel jsem jeho psychickou úchylnost v onom směru, že se vzrušoval skrze ženu a muže, kteří navázali jeho prostřednictvím bližší styk. Částečně měl vliv na mém polointimním setkání s paní J. P. Bylo deštivé počasí a já si uvědomoval plně úchylné a scestné požitkářství pana J. P. Z vlastního uvážení jsem odmítl setkání čistě intimní.

Příští schůzka s paní J. P. byla realizována za obdobného počasí. Vliv myšlenky, že jsem sledován, ve mně probudil opět zábrany, takže opět došlo k fyziologickému selhání pohlavního orgánu za plného vypětí psychických sil. Výslednost prožitku disharmonicky jítřily klamně domněnky pana J. P.

O psychičnosti celého případu svědčí ona okolnost, že totální im-potence byla zrušena okamžitě v prostředí, kde účast pana J. P. byla vyloučena.

Dnes přišel. Stereotypní opakování myšlenkových pochodů.

Vladimír.

P. S.

Můj vztah k Ireně byl v prvních měsících mimo vliv pana J. P.!!

[29]

3. III. 1957.

Milá Irenko!

Dnes jsem šel po stopách své první procházky v místech, kde bydlíš.

V okně, kde před několika měsíci byla loutka orientálního prince, spočíval na kloboukovém stojanu kraj z doby Villona. Četla jsi o něm? Prokřoval svou poezii staletí a zemřel v nestřeženém okamžiku na některé z rozblácených silnic. Divně vzpomínky, a dnes byla slunečná neděle ... Procházel jsem se bezlistou alejí za Solidaritou, kolny zahrádkářů tvořily bizarní temný kaleidoskop, propletaný filigránskými ozdobami z drátů. A o něco dál cihelny, řada rodinných domků. – Vše obklopeno temnou oranicí. Na nízkých svazích děti – na cestách matky s kočárky.

Děvče, které na mě hledělo zvědavě z dálky, se při mém přiblížení ukrylo za dveřmi a sledovalo mě skleněnou výplní ...

Hledal jsem v rysech protijdaucích žen Tvou podobu.

Fotografie, kterou Ti přikládám, mi připomíná Hanu Barthelovou. Než jsem s ní promluvil, chodil jsem po střeše tovární haly a pozoroval rozkvetlý broskvový květ.

P. S.

Viš, že jsem Ti nesmírně vděčný, že jsme si minulý rok patřili? Ne-být Tebe, byl bych o jeden rok opožděn za přítomností.

Vladimír.

Skutečná událost, která měla Vladimíra do kresb nazvaných Corpus delicti, je velice prostá. Vladimír se zamiloval ve své fabrice do mladičké dívky pracující u počítačích stroje, zasnoubil se s ní bez jejího vědomí, a zdá se, že ji ani nepolíbil. Divčín otec této lásky nepřál, a když vyčista prostředky obrany a marne, požádal zvédnutí radu podniku, aby případ té kuriózní lásky vyřešila. Byl sice ten soudružský soud, na kterém Vladimír sice rozvinul paví chůst svých citů, avšak to příliš romantické pocity přesvědčily radu o opaku a bylo Vladimírovi písemně doporučeno, aby přestal se jakýmkoliv způsobem slyšet se s dívkou, které není ještě šestnáct let. Vladimír z tak minimálních podnětů vytvořil maximální reakci a Corpus delicti je řetězovou reakcí symbolů utrpení a lásky, variací téměř všech forem vizekce, dramatizací zdánlivě banálních událostí, které Vladimír vždycky uměl hnát na ostří nůžek a nožů. V těchto spontánních kresbách, podobajících se kreslenému dopisu, jako poprvé ve Vladimírově tvorbě se objevuje protitmilované dívky směřující k šířce, která v posledních letech Vladimírových grafických listů zcela nenásilně přechází v zaklínací sílu jeho milované ženy Těly, která se tolik podobala té šestnáctileté dívence Corpusu delicti. V dopisech, které tvoří nerozdlínou část této knížky, je básnická imaginace skloubena s přesnou, skoro vědeckou analýzou. Tyto dopisy značkují potřebu syntetizující ventilace a hojivosti proudících slov z hrotu tužky nose tytéž značky jako léčivost zraňujících obrazů. Corpus delicti je tak celkový, výjavně literární text i test, ve kterém následnými explozemi se směšuje rovina tvaru i slova. Tento grafický románek je ale i předznamenáním Vladimírova nešťastného konce, kdy zrovna tak přehnal významy několika událostí, seběhnuvších se během jediného dne, a místo aby se vybil grafickými listy, s maniakální zuřivostí sám sebe dohnal až na pokraj morality, do které byl stržen, aniž by čekal. Kdo umí číst v syntetice a šířkách, ten nebez ustrnutí shledá, že tak jako Corpus delicti, tak i celá Vladimírova tvorba se neustále pohybovala mezi nepostí života a smrti... a tím dosáhla a dosáhla humánní, vznešenosti...

P. S.

Tento výletot je vytištěn na počest nadožítých Vladimírových přátel, narozenin.

EDICE EXPLOSIONALISMUS

Vydal Spolek přátel

Vladimíra Boudníka 1974

S laskavým dovolením pana J. Perglera provedl výběr L. Měšťák, zpracoval a graficky upravil Oldřich Haneš.

Počet výtisků 2000

D o p i s y p ř í t e l i

29.XI. 1949

Jak to vypadá, dává se stará parta opět dohromady (alespoň prostřednictvím dopisů).

Dnes jsem dostal dopis od Říhy, adresa: Vysoké Mýto, pošt. schr. 10/y. Hoch trpce žaluje. Já měl na vojně štěstí, byl jsem přidělen jako plukovní malíř na osvětu. Byl jsem tam měsíc a práce jsem měl asi na 3/4 roku dopředu. Nyní jsem doma. Bubákoví jsem psal žhavě, ale ten hoch stále spí.

Já ležel minulý týden v horečkách se zánětem v hlavě a anginou. Ještě ležím.

Explosionalismus jsem přednášel osvětákům šaržím od majora. Obra- cím se na Tebe. Založ archiv explosionalistů. Ať ti vojáci kreslí podle fleků. Já dělал na vojně jako ďábel vzdor tomu, že jsem byl ostříhán do hola. Je docela možné, že také kreslíš, jak jsem pochy- til od Tvého bratra. Nezapomeň tedy na náš směr. Teď jsem dal pro- volání Svobodovi na pedagogickou.

Psal mi Medek ze skupiny surrealistů K. Feigeho. Budu psát vel- mi brzy. Mám ještě po horečkách natvrdlou hlavu.

30.XI. 1949

Jak si říješ. Já jsem ještě ochcípavý. Chystám se psát Hanneso- vi. Jeho adresa Police u Jemnice/Morava. Ve volných chvílích maluj a na jaře ty jsi práce poslal. Uspořádáme výstavu. Nezapomeň, že svět je veliký a že máme možnost, vzdor netečnosti okolí, prorazit. Zkou- šel jsem se malovat, ale jde mi to blbě. Stupňový výraz jsem však zachytil. Vidíš ty kučery?

1.XII. 1949

Na rentgenu zjistili, že jsem měl zápal plic. Jsem ještě slabý v kolenou a mám závratě. Mozek mi začíná opět fungovat a jako obvyk- le, usínám pozdě.

Mám radost, že jsi nedal věci usnout. Strýc Pepa, ten řídící učitel, má víc také v patrnosti.

Děkuji přátelům vojínům za kresby. Víš sám, že v krajním případě užíváme způsobu porovnávacího v aplikaci na průměrného člověka nebo vzhledem k tisícům.

Dnešní malířství (umění) nemá zpodočňovat bodově, výškově zevnějšek, nýbrž má snůškou tvarů hýbatí mozkiem člověka. Dnešní divák nesmí být otrokem a poddaným toho, co se mu předkládá, ale musí se zapojit a spolu vytvářeti dílo, neboť si uvědomí, že žijeme ve 20. století. Explosionalismus povyšuje diváka z prachu středověké udivenosti do poloh, v nichž se může cítiti svobodným a fantasií překypujícím člověkem. Psal jsem Hannesovi.

Pozoruj se, že, i když myslíš nejsměleji dopředu, opíráš se o představy (vzpomínky) z minula, vyvolané k životu podněty přítomnosti.

Jak jsme psali, žádný nemůže předejít svou dobu vzhledem k vesmíru, neboť tvoří na podnětech zde jsoucích. Může však dobu předejít vzhledem k myšlením současníků, kteří neprošli podněty jako tvůrce. Je zpozdilé žít v názoru, že to lidé pochopí za 30 let a později. Explosionalismus musí lidé pochopit co nejdříve, neboť vytváříme¹ podněty, a kde se nebudou dostávat, tam je dotvoříme.

Myším, že je to zatím nejstručnější, nejvíce říkající a nejpravdivější věta 20. století, kdy bez okras říkáme o přítomnosti: Přítomnost je výslednicí setrvačnosti pravýbuchu. Opíráme se o tvar a pohyb. Sáhni na něco a odpočítej čas od okamžiku, kdy jsi sáhl na věc. Co příčin a průsečíků předcházelo. Miliardy trilionů. Nejezdí-li devítka v Praze, kudy jezdí, sáhl by člověk na onu věc.

Myším, že máme nejjeanější názor o vývoji. +iž.

12.1. 1950

Tak ten život chvílemi přežvýchávám jako kus masa strčeného přes noc do úst. Je to v mezích přirozenosti, že se na nás staří přátelé vysrali. Mht li bychom na nich noc, aby ještě k svým kretenským moz-
kům připjali myšlénku, že je zde někdo, kdo by chtěl s nimi upřímně mluvit, vzpomínáš na mé diagrapy, co jsem kreslil Aostkovi?

Potřchoval bych Hannese nebo febo v Praze. Nebojím se sice, že blbnu v mezích šosáctví, ale pomalu se rozjiždím. Lidmi v práci zatím většinou "opovrhují tak dalece", že mi nezáleží na tom, budou-li mne mít za šaška nebo blbce, případně génia. Milý Adušku, jsem u pramene bezprostředního poznání, proč nás šosáci těžko chápají.

Jak budu brát peníze, koupím prkno a papír a jdu řádit do města

na ulici. Když si vzpomenu, co desítek, snad set dopisů jsem napsal všem těm idiotům v grafické a umprum, dívám se své trpělivosti. Měříkám, že to bylo zbytečné.

Uvaž, že my prorazíme a oni si vzpomenu.

V práci začnu s explosionismem, až se to trochu usadí. Nyní mám tupo v hlavě, ale dívám se a pozoruji... V Plzni pro nás pracuje jeden voják. Je to krásný pocit, když vidíš někdy tu netečnost a nedůvěru a přitom máš desítky reálných opěrných bodů, které Ti říkají že se nezklameš. Děkuji za dopis. Začínám jej číst po druhé.

17.1. 1950

Dílý příteli, právě si vzpomínám, že, když jsme šli jednou z Malvozu, jak jsi mluvil, že by bylo postačující, kdyby se kreslilo třeba jen pro skupinu 10 lidí a jejichž zájem by nám dal náladu a chuť tvořit uprostřed masy netečných a nevzdělaných, překlenout mrtvý bod nezájmu prostředí. Nyní jsme jen dva a vypadá to, že si k udržení nálady stačíme sami (v mém případě alespoň ano). Člověk dělá potom s klidnějším svědomím výboje.

Moje filosofie je neotřesitelná v tom, že ji teprve čeká přetavení širší masou lidstva.

Lidé v práci svoji puntíkářskou jednostranností mne v tom utvrzují. Jak jsem ti snad psal, ozývá se mi vše, od Boha až k nejfantastičtějšímu materialismu, ve světských důsledcích. Myslím, že za staré náboženství dáme lidstvu naplnění, o jakém nasnili. Nebudeme úspěchů dosahovat na základě nevědomostí lidí, nýbrž na jejich poznání sebe sama. Budeme inspirátory nových měst, ústavů pro rozmrzelé, nového sportu. Zavedeme meziplanetární soutěžení (víš jak jsem říkal, že prestižní sebecství se přeneso mimo naši planetu). Uskutečňuje ráj. Povýšise umění z prachu znásilnění.

Možná, že se za Hannesem někdy vypravím.

Tvořím skoro výhradně ze skvrn. To nás vynese. Ať tomu. Doplnky zpaněti i podle modelu. Víš, že se nenaparuje.

Kresba má text:

Šel světec životem a dával květy dětem, kterým já dala život.

17.1. 1950

V zaměstnání dělám záhleví dopisů a rozvrhuji nápisy pro tis-

kárnu. Píky zápisům z Malvazu a ze školy atd. doufám že nezdegenerují.

Hannes snad má nové přátele, ale to neznamená, že musí na nás kašlat. Umění není nějaká střední škola, která je společným problémem jen potud, pokud se do ní chodí. Umění provází člověka po celý život!!!

Když čteš věci několik let staré a konfrontuješ je se životem, vidíš jasně, jak dobře chápeme současnost. Zasiílám novou techniku!!! tak zvanou drásací.

Jehlou kreslíš do papíru jako suchou jehlou a zatíráš tuhým nástrohem smrkovým papírem. Dostanou se různé stupně a měkkost číry.

Vydrž a měj se dobře.

19.1. 1950

Je to na světě kruté, ale kdyby člověk chcipl, přestel by mít schopnost akumulovat hořnoty. Až se bude houpat na šibenici, vyřve sérii myšlenek: "Já ještě žiji!"

Jsem rád, že ti to prošlo.

Hannes nepíše, já teď opsal celkem 6 stránek psaných strojem takovými versálkami a sráží mi to ruku, nedívám se lakýrníkem.

Snad ze své deprese vytěžíš.

7.II. 1950

Děkuji za výtvarně zvládnuté obrázky.

Já jsem nějaký přiblblý. Vidím to obzvláště, když se napiji.

Včera jsem řádil (malířsky) v Malvazu.

Přišel jsem v 1/2 5 ráno.

Je to na světě otrava.

V neděli jsem byl malovat ve 4 hod. večer na ulici. Na rohu nábřeží Legií, jak přejdeš most od Národního divadla. Byl mráz, ale také dost zájemců. Já však mlčel. Jenom jsem se bavil s nějakým inženýrem. Chtěl mě vzít do kavárny, ale já neměl náladu. Bydlím stále doma. Hannes mi již přes týden nepsal. Co Ti dělají ruce? Mně je momentálně špatně a brní mne hlava. Kroužek rozesílám masově. Snaž se přesvědčit o užitečnosti. V kanceláři si od toho hodně slibují.

Kdo v kanceláři se posmívá umění, toho sprostě drtím! JSME NOVÝ TYP UMĚL. U. RADIKÁLOVÉ.

Opírný kroužek. Užívejte u jednoduchých náasad u vidlí a lopat. Odpadá nadměrné svírání náasad rukou. Ušetříte 45 - 30% energie. Nebo zvýšíte při staré náaseze o 25 - 30% výkon. Výhodné při stereotypní práci v pískovnách atd.

16.III. 1990

Děkuji za dopis. Jsem rád, že jsi se aklimatizoval. Doufám, že vycucáš tamní lidi do krajnosti.

Nezapomeň si vše zapsat.

Hochu, já prožívám denně desítky nálad. Od "sobevražděných" pokusů až po vrchol prožitků (minus ženy, to jsou v těsinou buň kurvy nebo blbci a střed se na malého českého umělce vykašle a hledá sobě po bok gúžistu s velkým G).

Dnes jsme byli s Rožoušem, Šmejkalem a Tkalcovským u Malvazu. Blbli jsme po ulicích s napoleónem a kreslili na ulici. Nejdříve lidé myslili, že obkreslujem fresky. Potom když věděli, o co se jedná, tak tam uviděli spousty věcí. Jeden pán tam viděl dvě psí hovna. Také jsme mluvili se severočeským mistrem. Chválil Čeníška a nás poháněl. Prý jsme pěkní Pražáci. Prý se nevytruly milióny na venkově na radnici (Staroměstskou) proto, aby jsme z ní udělali pahýl. Říkal, že se byl v Praze ožrat. Vskutku! Kufenditní pán s indulgentními záměry.

V práci mne ten dobytek sáře. Kdyby jsi udělal sta věcí a jednu zblbl, tak je člověk idiot, u nich. Chacha cha cha... Už je začínám prohánět. Oličníky. Blba mě zřasili a ještě mne chtějí trhat nervy. Mám nad sebou vedoucí a představ si: nevedí z náčrtu, jak to má vypadat. Nevědí, co je to autotypie atd. Holt páni ředitelé vyžírají funkce. Jde jim větší plat. Dost o nich, je mi z nich dnes špatně a zítra jim budu možná "pochlebovat". Cha cha.

Milý Zdenku. Čapici klouběji na uši a napiš na uměleckoprůmyslovou školu Smetanova náměstí, Praha I., dr. Strouhalové Bedřichové a koho znáš. BASTIČKY. Jsou to zbabělí rutinéři. Mě ignorují, ale dopisy čtou. Je dost, že si vzpomínáš na Čenkovice.

Pamatuji na první návštěvu u Tebe v Láníku. I když jsme se hádali, tak jsme se z toho těžili a bylo to vždy dobré.

Koupil jsem předovčím za 600 Kč barev a mám prázdnou kapsu s klukům dlužím 50 Kč (to bylo dřív zřídka - nyní často). Chystám se psát doplněný manifest - nemohu se však sebrat, tu kresbu Ti

posílám z ulice, jak projdeš ze strany Vltavy kolem císaře do druhé ulice, seděli jsme se šmejkalem na vyzdívané výkladní skříně. Lidé čuněli. Potom jsme šli teprve k Rothovi do podloubí.

Kř. slím jako prase a chtěná mi jíst. Jsem poslední dobou BIB.

9.VI. 1990

Jak si žiješ. Ji jsem již v práci. Nezlób se, že Ti nezasílám umluvené. Jsem finančně skoro dutý.

Jsem stále nějak ochcípáný. Sešel jsem se s žáky z grafické. Nějak podobně si představuji setkání s ohnilými urtvolenými. Mluvíš s nimi a oni koukají jako blbí. Výjimkou je Venoušek Braný. Hoch alespoň skládá muziku.

Fotalu se v práci okoukávám.

Posl mi vojím z Plzně. Doufí a jde vytrvale v propagaci našeho uměleckého směru. Poslal kresby.

Piši Ti dodatek z Holvazu. Vedle mne sedí Rotbauer, naproti nějaká dvojice, naproti vlevo dvojice starší pojíždí řízek. Hostů je středně. Vzpomínám na Hebe, na Hannese atp. Roznávej s námi Prahu. Tácky a slánka. Co asi nyní dělají? Hrají "Mám srdíčko toulavé". Asi se vypravíme za Hannesem a ukojíme tak konvenční buňky. Chci dát dohromady sbírku "Seismograf".

Přičti pivo na Tvé zdraví.

14.VI. 1990

Mnohdy jde člověk ulicí a napadá ho, nejsou-li v něm přetrbány osnovy všech předsevzetí a je-li na světě síla, která by uvedla mozek v rytmický řád tvořivosti a snažení.

Obdobný stav jsem měl dnes i já.

Tvůj dopis mi dokázal, že síly, zdánlivě zeslabené, lze přivésti znovu k činnosti. Měl jsem jistotu, že mi napíšeš. V člověku zůstává stále něco starého (tvarově). Je však žádoucí vytvořit z onoho starého nové východiště.

tvědomuješ si onu výhodu, že nemusíme čekat na "slávu" ve formě několika desítek návštěvníků, kteří ve výročí naší padesátky by laslavě a blascovaně nově řvili naši výstavu.

Formu této síly již máme za sebou z ulice.

Prostředí na podnikovém ředitelství jsem vyžil natolik, že se

mi již nemůže nic dát. Potřebuji život, tvary, změnu. Upadl jsem vlivem okolí do měšťácké tuposti. Rozhodl jsem se jít šest let manuálně, ale víš, jaký jsem slaboch. Teprve v pátek jsem dostal příležitost. Po vybidnutí podniku jsem se v sobotu přihlásil na šti měsíční brigádu do hutí. Přemýšlej o tom, jak se přerouje poměr diváka a výtvarníka k obrazu a jak vlivem brigád a rukodělné práce vyvolává obraz skoro hmatově asociální pochody v mozku. Příklad: vidíš muže s břemenem, hledáš obdobu ze svého života. Musíme dokázat, že explosionalisté musí vyřešit i problém socialistického realismu.

Zkusil jsem nanižet sádku, jak jsi mi řekl.

Měl jsem strach, že nejsem v Terezíně. Říji v dojmu, že jsme se dlouho neviděli.

Explosionismus v Praze žije i když bojují těžce.

25.VI. 1950

Vidím, že kolbiště zůstává vyhrazeno nám dvěma. Hluboká propast nezájmu o umění překlenuje mosty a z plochy kolbiště budeme vystřelovat šípky lákadél. Poba je hluchá, můžeme mluvit hlasitě.

Jsem stále nějak neuvěř, měl jsem zánět očí, nyní něco v pase.

Dodatek.

Mrzí mne, že jsme se nesešli.

Pišu ti drásací technikou.

Zasílám monotyp a tisk ze sádky.

Díky za báseň.

9.VII. 1950

Francois Villon měl ještě ve vězení sílu popsat zde slovy a Michelangelo si dovedl uchovat touhu tvořit do poslední chvíle života. Ta věčně užitečná síla, jež mění vnější i vnitřní podobu tvarů a dovoluje ukojit tužby, aby vzápětí rozjitřila a vzkřísila nově - ta je snad pro nás nejžádostivější. Nyní jsem v údoh, kdy nežádám, aby čas ubíhal.

Nenaříkám si - za pět měsíců skončí brigáda. Ne! Snažím se vyžít přítomnost do těch nejjemnějších detailů. není to vlivem stárnutí. Cítím se mlád.

Čerpám z každého pohledu, dotýkám se předmětů, hledám obšoby, a po zabrání pálníkem, obrábím cívou nožem, si uvědomuji, že jsem přeskupil

miliardy atomů a vytvořil snůšku drobnohledných tvarů, z každéhož by explosionalista vytvořil - znásobením rozměrů dílo gigantické - co do rozměrů v poměru k člověku.

Myslím, že naše víra v lid se nám zachovala, ač jiní, kteří byli ochotni pro ni kdysi zemřít, ji již ztratili, ohlušení osobním shonem za ziskem.

Utvrzuje-li vojna člověka v rysech, jež získal před ní, z úředníka dělá konvenčního úředníka, ze soustružníka konvenčního soustružníka... tedy lidi dozrálé - tedy věřím, že byl-li někdo před vojnou spalován touhou měnit, tvořit, snít, vyvíjet se, vášně se snažit vše pochopit, rozdávat se tam, kde jiní vypočítavě mlčí - věřím tedy, že v rámci vesmírných zákonů se stane i majitel těchto vlastností "konvenčním" a nezdá se, že by své cíle, které již samy o sobě jsou zárukou, že v duši onoho majitele se nezakoření konvence statická, jež ve věčné proměně se nechce měnit a stává se prvkem rozkladným a maloměstským.

9.VII. 1950

Jak vidím, změnil jsi adresu. Snad Ti poslední dopis doručí. Včera jsem byl se Šmejkalem a Ročoušem v Hlubočepích za Slovankou. Hoši, ač byli dobří, tak polevili. Až přijedeš do Prahy, budu Ti muset sejmut posmrtnou masku, mám ji já, Šmejkal, Ročouš: odlitky jsou přesně na detail.

Já mám zřídka kdy den, kdy bych se něčím neobíral, i když to potom vyhodím. Člověk jak jednou povolí, tak se tu nakupí nové proudy a na všechno se vykašle. Nechci tím říci, že nové proudy nevnímám, ale že se snažím je ovládnout.

V továrně to ujde. Myslím, že se zasměším, ale udělám v nejbližší době popis. Stále vidím jasněji, že jsme si udělali primitivní, ale důkladný základ, z něž budeme moci ještě dlouho brát materiál na stavby přesnější.

Jinak se vidím jedině s Kravcerem. O Hannesovi není ani potuchy. Někdy si dovoluji žít "složitým životem nezatiženého" občana.

Je to kouzelné být blbcem bez problémů. Ale za čas si to nedá a žiji dále pro věc.

Koupil jsem si časopis "Vesmír", je to zajímavý neškodný školní plátek. Sedím právě ve vlaku a jedu z práce, snad se dnes nebo zítra setkáme.

Nedávno jsem byl v Melvezu. Tak jsem si zavzpomínal. Bylo mi dobře, nebýt jednoho ožralýho, který mi vynadal, že gramofon hraje rychle. Už tak, div že nechrápal, a ještě kdyby mu k tomu hrál trháč.

Asi byl znělý hry, hry na tahací harmoniku.

Mám improvizovanou satinyrku asi na 3 cm desky, jsem zvůdav, jak si vyhraji.

5.IX. 1950

Mám nový druh fotografií.

Byl jsi překvapen, jak jsme se s Krauerem obuli do propagace eksplozionalismu. Dokud má Josef náladu, tak do toho.

Počasi se to předznačuje úspěch. DAVY ŠÍLÍ. Uchovej si náladu. Z Francie viděl jeden muž časopis a dějí se tam prý ve výtvarném umění věci obdobné. Ještě že jsme loni v květnu zaslali manifest do Paříže. Máme čisté svědomí, i když to pominulo.

23.XI. 1950

Prožívám stavy, které byly dříve pro mne zvláštností. Má zrůdnost (tělesná), která mnoho zavinila, je mi nyní průvodcem držícím mne na laně nad propastí šílenství. Moci si tak vyklopit mozek mezi 7 a 11 hodinou ráno. Dělá práci jako jiní, blbnu s kluky a při tom se mi může mozek rozskočit. Chci vše psát, kreslit, nemám sil a hned na to mám záchvaty pasivity. Člověk je součástí vesmíru. Disponuje s vírou, přesvědčením, ale po smrti je jen podnětem (nejvýše činí změnu rozpadem).

Blížím se nějakému poznání.

Představ si vozek, uvidíš ženu -
mozek řekne, že vidíš ženu. Vysníš ženu -
mozek vytváří na X-Y průmětně ženu, na níž zbytek mozku reaguje.
Zde něco je!

Pilují tupými pilníky.

12.III. 1951

Náladu mám, jako by ji měli ti mladí herci kolem, kdyby byli na skřipci. Posílám Vám kopii dekalku. Zrovna hrají "Oči černé".

Sedím v Melvezu a obsluhuji gramofon.

Torzo libeňských dopisů

22. VII. 1951

Pane doktore,

příroda kolem je krásná, žel v mracích a okrápěná deštěm. Doufám, že zítra bude krásně. Rádi bychom se vydrápali na Lomnický štít. Jak se Vám daří? Podnikli jste s panem strýcem let smrti? Nám se letalo kouzelně. Jenom tři minuty se mi dělalo trochu chabě, jelikož jsme naletěli na vítr. Nadýchal jsem se pravenou a bylo to dobré.

Řijeme jako zbojníci. Je to nádherné ve stínu hradních hradeb s dřevou oblohou nad hlavou včetně křídel a těl netopýrů, kteří tyto průsvity občas zakrývají. Nyní tvrdíme v Tatranské Lomnici a zítra se snad na řečený štít dostaneme. Obrázek na obálce je park v Lomnici a sot 1 odjina. Nemohu si vzpomenout. Člověk je rád, že dokáže být aspoň chvíli nezávislý na stavitelských výplodech, i když je k ránu pokryt rosou, že neumře.

Dočetl jsem Pavlova a rád bych četl Idiota. Budete-li moci, rád bych si jej od Vás vypůjčil.

Jinak se mějte dobře a přijměte srdečný pozdrav.

Šdraví Vás i Rotbauer.

24. VII. 1951

Pane doktore,

je 1/2 12 a pomalu se rozedníval, cedilo jako z konve, hřálo, bylo zataženo. Přikládám lístek, který přišel Vám a Kaifrovi. S Rotbauerem jsme již od neděle v Preze. choďme na plovárnu a skáče se prkno. Dává se znovu do deště a na kalužích se dělájí bubliny.

Mějte se dobře.

Šdraví Dou.

26. X. 1953

Milý doktore,

mám dojem, že Vás mamička podšila. Snad jsem se Vám již onlouval ohledně těch vycházek - či nikoliv? Jinak vše při starém, až

na to, že jsem se před několika dny namíchnul a napsal přátelům dry-
dčnické listy. Člověk se v duchu ukájel, že až přijde podzim, že se
jim pohnou mozky a ono hovno - tak tu energii jsem vynaložil (co jsem
v duchu věnoval jim) sám pro sebe, zplodil jsem několik velkých gra-
fik a obřích starší práce.

Toho ptáčka Vám zasílám. Je to jeden z těch na masce. Chtěl
jsem desku zničit, a jsem rád, že k tomu nedošlo. Lidé jsou vždycky
na měkko a spousta jich práci hádá.

V zaměstnání jsem nezabral ani tak manifesty, jako tím okolo
(1/7, kouření a zrcadla, atd.), až jsem se vyděsil, jak jsem
Lidé jsou vyděšeni, neboť měli matný obraz, že se zabývám věcí nako-
lika větami.

Možná se seznám s p. docentem Nevolem. Škoda, že mám palici
zbovenou hnací síly - oné, kdy jsme se poznali - Člověk vidí, že ty
cvokárny ho hnaly. Měl jsem jet jako zlepšovatel zastupovat Aerovku
do Holeslavi. Ale odmítl jsem. Spíš mi to nabídli při vzpomínce na
ministerstvo a já nepotřebuji milosti, kde schází jinak důslednost.

Jsem opět nachcípáný s trojklanným nervem, srdcem, kašlu, vše
se mi podbírá a trpím pocitem nedostatku času.

Nevím, zda se z toho někdy zotokím.

Majte se dobře a napište několik řádek - nejste-li ovšem na mne
naštvaný či nevypadl-li jsem z Vaší paměti.

Vladimír Coudník

8. VII. 1954

Lilý doktore,

píši Vám z Korevských Budějovic.

Zde v okolí je nádherná krajina. V úterý jsme byli s docentem
navštívit hrob Reegens ve Kdosově.

Včera jsme navštívili otce Reegena v Polici. Škoda, že jste
nebyl s námi.

Představte si prosté selské stavení, včetně rytlů s moukou
v chodbě, kudy přicházíte, a že vejдете do místnosti, kde jedna prů-
čelní stěna je vyhrazena dílům J. Reegena. Jeho fotografie v rámečku
stoje na samostatném stolku obložena květinami, na nízkém prádelní-
ku řada fotografií menších. Ze portrétní fotografií je velký obraz
kráčejiícího a žehnajícího Krista, nad prádelníkem obraz Police,

portrét Francouzky, kterou Hannes znal z Vídně, a řada obrázků menších. Potom nás otec zaveřl do komůrky, kde Hannes žil a zemřel.

Na dveřích visela kresba, jejíž levá strana byla zastřena barvou. Prý tam bylo něco, čeho se Reegen před skonáním začínal strašně bát, tak požádal otec, aby příslušnou stranu přetřel barvou. Potom je v místnosti množství surrealistických obrazů a obraz nahých lidí schoulených k sobě, jakoby v podzemní dráze. Ale to napětí!

Byl jsem doktore překvapen. Mimo školních prací jsem nic od Hannesa prakticky neznal.

Obraz Police chce prý muzeum v Mor. Budějovicích, též si prý fotografovali obraz lidí v podzemní dráze. Otec Reegenův měl smůlu. Brzy po pohřbu jel na traktoru s přívěsným vozem. Mladík, co řídil, nemohl stroj ovládnout, a jak chtěl pan Reegen seskočit, nějakým způsobem se mu dostala pravá noha mezi traktor a přívěsný vůz, který ji na dvakrát přerezl. Kostí nohy byly roztříštěny, tak že sám říkal doktorům, aby vzali nůžky a nohu ustříhli. Ti odvětili, že se pokusí o spravení nohy. Rozřezali ji a dali mu do ní 4 dráty. Nyní mu noha otéká, tak ho chtějí operovat, aby se nekazila eventuálně kost.

Otec nám vyprávěl o skonu Hannesa.

Bylo k večeru. Hannes hleděl na záclonku na okně a říkal: Ta záclona se kverlá průvanem, a já necítím ani záchvěv vzduchu. Sundejte tu vyšší postel z půdy, ležím příliš nízko. Rodiče říkali, že postel sundaří až druhý den. Hannes požádal, aby mu dali pod nohy postele, na níž ležel, alespoň cihly, pod každou nohu nejméně čtyři. Otec odpověděl: Čtyři to by bylo mnoho, ale nějakou cihlu ti podstrčíme.

Přinesli cihly, podložili s matkou postel u jeho hlavy. Potom jde otec k jeho nohám, nadzvedne postel, a v tom jak chce cihlu zasunout nohou pod ^{nohu} postele, Hannes vydechl a již se ani nehnul.

Poslední dobou před smrtí mu otékala noha. Doktora nechtěl ani vidět a nohu mu neukázal, ani když přišel. Vysedával na zahrádce a několikrát se doploužil o holi do středu Police.

Vladimír.

22. 8. 1955

Milý doktore,

je to děsné, jak jsem psychicky oddělaný. Nikde nenajde člověk

pochopení a pak-li ano, vidí, že se s člověkem hraje, a já jsem takový srab, že nechám lidi hrát. Hrozné je, že jsem řemeslník a částečně průmyslovák a dotýkají se mne i technické záležitosti. Tutéž omezenost, jako ve výtvarné oblasti, vidím i v technice.

Den předevčírem!

8 hodin práce a mezi tím osobní potyčky. Po příchodu domů matka a po jejím odchodu přišel MASÁ (někdo mi ho objednal) a po jeho odchodu jsem maloval a snil. Uprostřed myšlenek, kdy jsem snil, že příští den řeknu jednomu člověku, že je typ sebevraha a že s ním přestanu mluvit, aby to nebylo na mě, až se ODDĚLÁ, zaklepe soused na dveře a po otevření říká: Vladimírku, stala se tragédie, dole se otrávil paní s dítětem. A potom. Fronta ZVĚDAVŮ před DOMEM, záchranka a odjezd záchranky asi ve 23,30.

Dítě bylo jako análek, ona žlutá, krásná, oblečená s nalakovanými nehty.

Přijeli s rakví a dítě s matkou odvezli.

Váš Vladimír.

13. 1. 1957

KOTTO: Mozek na dlažbě

Milý doktoro,

bílili jsme s Jirkou ateliér. Ve 3/4 na 10 večer jsme vyšli do ulic, zmožení špinou a pochybnostmi v budoucnost. Před automatem PALMOVKA jsem zatoužil po pivě.

Vešli jsme, lovil jsem poslední korunu a 40 halířů. Pijeme každý černé pivo.

Přijde tlumok a rukou s ovázaným raněným prstem při rozmluvě ukazuje do kouta, kde jí cikánský výrostek. - Myslel jsem, že je to ženská - zmateně vyhlídá - a koukám, že jí vlasy nějak rostou, podívám se blíž. Ony to nebyly vlasy, ale lila se z mozku krev, nemohl jsem se na to dívat. Ukazující ranená ruka se špinavým obvazem neukazovala do kouta na cikána, ale 30 metrů za něj, na zeď, přes křižovetku. Bij rychle, Jirko, ať to stačí... Jirka nechá trochu piva a dna, já dopíjím a hledím přes záclonu, skrze zamřížované okno na mezinárodní autobus a nepřírozeně stojící zástup lidí. Potom odcházíme...

Ileze ženy je v minulosti.

robný starý člověk leží s tvářící na dlažbě - lebka podobná spleklému fotbalovému míči vylévá zbytek krve. Rozek svou hmotou vrůstá nad kaluž, j ko bílé krtnice. Jirka Rozek neviděl!

Býl by nosit brýle! Rozlířil by se mu obzor a nesral by se detašním bezúčelným puntičkářstvím.

Vladimír Roudník.

14. III. 1960

Milý doktore, je jisté, že jste neumřel. Personifikuji se s Vaším já a pociťuji s Vámi ony stavy shledání, které jano Vámi my mladí způsobili. Si tů si občas klnete, že jste se vydával neúměrně k vašim kvalitám. Rád bych se Vámi omluvil, ale zatím vidím toto zbytečné, neboť není prakticky dne, kdy bych na Vás nevzpomněl. Nevím, budete-li mít 1000 čtenářů, v nichž byste byl natolik obsažen skrze své díla. Nedávno jsem byl příjemně unaven a chorobně jsem toužil číst vaše věci, což jsem realizovat! Jinak se soustavně ničím a dávám dokromedy. Je to takové střeřování do plechovky mezi plechovkami, jenom člověk ví, že natěřil tu, kterou chtěl. Pro okolostojící to dělá kravál tak i tak.

P.S.

Minulé dny jsem slyšel od spoludělníka uznání výjimečnou formou. Říkal, že vyhrát ve sportce - koupil by mi v první řadě psací stroj. Není to potěšující?

Zdraví Vladimír

14. V. 1964

Milý doktore,

ve středu jsem k Vámi nepřišel pro bolesti v hlavě... V pátek jsem se od rána do odpoledne plasil jako mrzák. - Postal jsem zánět do žíly a v důsledku toho trvalou křeč po dobu mnoha hodin. - Jsem stále řek na chciřnutí. Ještě štěstí, že jsem vydělal nějakou tu korunu a že mám doma klid. Neumím si představit, že bych těmito stavy trpěl minulý rok. Asi bych se vysral na život. Tak nějak všechno zpráchnivělo. Četl jsem kousek literárních novin. Ranila by mě urtvice, jak se většina pisálků odvolává za současné nedostatky na rok 1956 - 56.

Kdo měl potřebu tvořit, či navázat kontinuitu, tak šel za věcí. Copak ti současní kritici si neuvědomují, že mimo různých kultů osobnosti byly i možnosti si vydělat lehce peníze a já si vysílám, že být ona volnost, která se domněle nedostávala umělecké tvorbě, že by stejně 10 procent výtvarníků a spisovatelů sáhlo raději do otevřeného žlabu a onu volnost by si maximálně dali pod nohy, aby dále dosáhli.

Ty manifesty si doktore vyzvednu příležitostně.

Unes jsem měl odevzdat kolektci grafik pro nějaké lidi - snad by věci vystavili v Bruselu.

Ale neměl jsem nejmenší sílu udělat jedinou věc.

Určeno Váš zdraví

Vladimír.

leden 1964

Pane Dr. Hrabal

Opět jsem nějak psychicky promeškal zahájení své výstavy v Liberci.

Snad je to tak dobře. Ovšem co se týká konvenčního vztahu k výstavě.

Jinak to bylo sensační!

Pan Š. Krátký, který mi napsal text do katalogu, byl ke mně tak lidský, že mám až výčitky svědomí!

Milý doktore!

Četl jsem Vaši povídku v L.N. - Diamantové očko. Je velice hezká. Na reprodukované fotografii jste typický.

Doktore!!! Vývoj se pohne dál, jest-li vydržíme déle, než ta-
dá (mladší) generace se uráčí nás brát na vědomí.

Doktore! Přece nebudeme naplňovat pasivně žlaby senem, které
jame pracně získali s polí, z nichž jsme museli dříve odstranit ka-
meny. V senu musí být vždy nějaký hřebík, ale o tom až jindy.

Váš Vladimír.

8. VIII. 1964

Milý doktore!

Patrně jste se již vrátil z Paříže, tak Vám píši. - Pnes je
něčile a mimo jiné jsem hledal knížku Rábitelé. Zeptal jsem se matky,

jestli o ní neví, a to byl počátek hádky. Doma se může mluvit jen o blbostech, příbuzných, či co se napsalo v novinách. Jinak řeč o sebemenší nicotnosti týkající se domácího prostředí se zvrhává v pitomé příbuzenské napětí. Já bych se už čestné slovo - posrel. - že nedokážu být grézlem, každý si skrze mne ventiluje své napětí.

Navíc jsem závislý každý den na tom, zda mi někdo půjčí 10 Kčs na pivo a cigarety. A co je mi platné, že jsem filmoval, vystavoval ve všech koutech, že jsem v Barceloně ve Španělsku uváděn na psychiatrickém sjezdu jako případ nonplusultra, když můj všední život je sešňarován kritickými měřítky, jež mi dávají cenu pomocného dělníka. Kdybych alespoň byl pomocným dělníkem, odnosit denně několik metrů je vyložená sranda. Ale já musím 8 hodin navíc zapojovat mozek a snášet pitomá kecy za lidi, kteří jsou publikováni ve Výtvarné práci.

Hladík, Kotík, Kolář atp. atp. jsou z obliga.

Otázky jsou kladeny mně. Co mám s tím společného, že Hladík - sochař zpitvoří kus dřeva, Kolář že dělá koláže, Kotík že píše nesmyslné šmáronice. - Dávejte odpovědi na otázky právníkům,

fotbalistům

a lidem,

kteří stíždají sračky od celé rodiny na svou zahrádku, aby byla úrodná... Chachachacha!!!!

Srdečně Vás doktore zdravím.

P.S. O Světu se prý opět filmuje.-

Váš Vladimír.

25. XII. 1964

Milý doktore.

Četl jsem Váš článček v literárních novinách... Po dlouhé době jsem si opět zafňukal. Je od Vás hezké, že jste vzpomněl Hannese Reegena. Je to zajímavé, že se stále sdružuji v představě, že jsem idiot, a při tom každou chvíli jsem zaplavován katastrofálními city, jako když se protáhne přehrada.

Svoji rybářskou sezónu jsem skončil s vykřičником! Babral jsem se na bahnitém břehu a najednou jsem v naplaveném listí a odumírajících vodních rostlinách uviděl mrtvé lidské novorozeně.

Když jsem podnět své představy vylovil pomocí vlasce na břeh, zjevil se mi Kristus.

Snad jej někdo vyhodil z vlaku při přejíždění mostu do řeky.

P.S.

V současnosti mám - či jsem před několika dny měl - opět výstavu v Lisabonu. Pan J. Kolář mi přinesl dvoustránkový katalog. Neznám cizí jazyky, tak nevím, co o mně píše. Vzpomínám Doktore na Vás vše nejlepší v novém roce 1965. Vyřizuji pozdrav od méjí matky. Současně přejí vše nejlepší Vaší paní mami. Vzpomínám na všechny příjemnosti, kterými mne oblažila v Nymburce. Pozdravujte pana otce, svého bratra, svou manželku a strýčka. Zůstal jsem mu dlužníkem. Ten obraz provedený sedmími barvami jsem mu neudělal. Měl jsem Doktore životní štěstí. Nebýt Vás, pana Koláře, Hirsala, soudů atp. atp. - nevím - nevím...

22.XII. 1965

Milý Doktore.

Včera jsem viděl Vaši povídku - zfilmovanou - sběrné surovosti. Tak se mi to líbilo, že jsem nečekal na hlavní film, a šel jsem domů. Stále na Vás vzpomínám. - Řechci Vás navštěvovat, poněvadž vím, jakou máte z návštěv "radost". Mám důsnivé uspokojení, že jste dosáhl cíle, o němž jsme se ani neodvažovali mluvit. Hlavně Vám přejí hodně zdraví, abyste svých úspěchů plně zažil, a co je důležité, aby Vám to stále dobře myslelo! Já mám smůlu, že většinou v době svých úspěchů je pitomé počasí a zasírám si mozek idiotskými maličkostmi. - Ale snad i to je správné.

Pozdrav Vám i Vaší milé paní zasílá

Vladimír.

11. I. 1966

Milý Doktore.

Na plakátech jsem četl, že v bio Praha 20. I. budou promítat perličky, jsem zvědav, jestli tam sám sebe ještě jednou uvidím. Nevím, zda jsem Vám psal, že jsem byl přijat za člena ČSVU. Mám dojem, že pan Kotík a jiní měli před lety pravdu, když mi říkali, že bude

lepší, budu-li nezávislý. Nyní vidím, že při svých komplexech bych býval ustrnul.

Dnes je mi smutno. Připadám si jako penzista, který dostal diplom za svou činnost. Tak mít dnes Doktore tu energii jakou jsme měli od roku 1950-60. Babrali jsme se v hodnotách a měli při tom pocit naplnění a při tom cíle. - Já dnes osobně mám chvílemi pocit naplnění, ale cíle jsou jako by v mlhách. Snad se to spraví.

Zatím se bráním proti stagnaci tím, že si nepřipouštím ty různé úspěchy.

Chtěl bych se s Vámi Doktore někdy setkat, i když jsem nezáživný. Vůbec bych se měl trochu stýkat s lidmi. Co mám dovolenou, tak chodím jako v samovezbě - až na řídké výjimky. Na ulici a na pivu je člověk také sám.

Zítřka si jdu koupit šaty asi za 1.400 Kčs. Jde to se mnou s kopce.- Kde jsou ty doby, kdy jsem byl sám sebou i v hadrech. Kdyby měli v továrně se mnou trochu lidského uznání a nezneužívali mé povahové slabosti, šel bych opět dělat - navíc si dělali privilegia na mé soukromí a vůbec: byl jsem nahatým otrokem a při tom na druhé straně tchán, soudy, psychiatrie atd...

Těším se na shledání.

Pozdravujte svého bratra a paní manželku.

Váš Vladimír.

11. XI. 1966

Milý Doktore!

Stále vzpomínám na Vaše čtenářské večírky v Libni. Přál bych Vám Doktore, abyste se dožil nejméně 80 let. Našel jsem staré deníky. Píšu Vám říci, že jsme žili - a nikoli stereotypně. Kdyby měl dnes člověk fortel jako před 15 - 14 lety!

Moje vzpomínky na Vás jsou snad tak čisté, že jsem neměl řadu let pobabrané styky s jinými veličinami - uznávanými pány. Dnes mám v hlavě kaleidoskop. Pánové Kotík, Chaloupecký, Bráz, Šmejkal atp. atp.! Styk s nimi mi dopomohl k jistě oficiálnosti a jsem jim skutečně vděčný. Ale o co méně bylo, když jste si po padesátém roce dával ze svého uhlí, či platil popř. účet za proud? a ty procházky na Červenou Bář, Prosek, cesta do hutí na Mladě, kolem Rokytky a sta a sta dalšího. Nakonec bychom mohli do všeho zamíchat Teklu, Mladu,

Jiřího Šmejkal a jiné.

Skutečně mám Doktora dojem, že jsme část života nežili zbytečně.
Až mi trochu nastartuje mozek, rád bych se s Vámi někde viděl.
Váš V. Boudník.

6. VIII. 1968

Pane Hřebal.

Nějak jste prostoupil mým životem. - Přibližně za dva až tři týdny se žením. Je to dnes již absurdní, ale bude-li to ve Vašich silách, velice rád bych Vás uvítal při své svatbě.

Lám se ženit v Č. Brumlově. Nevěstě je 22 let.

Před několika dny jsem uzavíral minulost do velikého kufru. Bral jsem ze skříní a zásuvek dopisy v neomezeném množství a pouze jediný dopis mi upadl na zem - od Vás - z roku 1962. Léta jsem již o existenci onoho dopisu nevěděl. Není to osudové?

V neděli jsem Vás šel navštívit - ale byl zamknutý dům. Poslední dobou jsou pro nás dveře zamknuté příliš častokrát.

Našel jste Stánka? - Káš íša je nemocný a máti je nešťastná.

Srdečně Vás zdravím, a budete-li mít sílu, napište mi, mohu-li s Vámi při svatbě počítat.

Srdečný pozdrav

Váš Vladimír.

1. IX. 1968

Milý Doktore.

Stále na Vás a Věrkou vzpomínáme, mrzelo nás, že jste nám nemohl přijet na svatbu. - Svatba byla básnická. Jakoby oněch 15 minut určeného termínu bylo vyhrazeno osudem. I celá atmosféra byla ojedinelá.

Manželka je člověk, o němž jsem se neodvážil snít. V poměru k minulosti je to prostě nádherné.

Minulý týden jsme chodili na zemědělskou brigádu. Byla to dřina, ale pravý balzám na nervy.

V úterý přijedeme s Věrkou do Prahy. Doufám, že někoho zastihneme. Jak žijete Vy? Doufám, že jste zůstal pohromadě.

Srdečně Vás a paní zdraví

Vladimír Boudník

D o s l o v a n e b A b d i k a c e

Tento traktát byl přečten skoro před třidvaceti lety v Libni, Na hrázi vččnosti v č. 24, byl přednesen mladým mužem společnosti mladých lidí, z nichž někteří už byli na svojí cestě, jiní se teprve na ni chystali. Všichni tito mladí lidé chtěli vášnivě pracovat, milovali práci, ne každou práci, ale tu práci, ve které svobodně by realizovali směr svého talentu. Tak došli na rozcestí tito mladí lidé, podali si ruce, aby každý šel směrem, ke kterému se cítil povolán. Tento text byl ztracen a zapomenut, aby zase se objevil a byl sledován zajímavým, nakolik se splnil jako předsevzetí, jako věštba, či romantický blábol. A bylo sledováno, že jeden grafik, jeden malíř, jeden sochař, jeden básník a filosof z té společnosti za těch třidvacet let práce ve dne i v noci dosáhli skutečných hodnot, stali se skoro za čtvrt století od té doby, co se rozešli, povědomím generace, která až zdánlivě ztracená se nejen neztratila, ale naopak, proslavila pražskou literaturu a obohatila výtvarné tendence o nové tvůrčí přístupy a postupy. Kdo tuto abdikaci tenkrát napsal, kdo ji přečetl? Přesně nevím, a ani není nutno to vědět. Možná Egon Bondy, možná Zbyněk Sekal, možná Krejcarová, možná Mikuláš Medek. Ostatně není důležité to, co je podepsané, ale to, co i na nepodepsaném přetrvává, to, co je obscné, anonymní, i když by to bylo podepsané... Nuže, ať čtenář kráčí za pohyblivými se perutěmi Abdikace, aby z ovívajících se křídél textu si zametl tolik peří, kolik ho potřebuje na svůj polštář, na svoji podušku...

o o o

Zbývá nám už jenom říci, co chceme. Co všechno ostatní se už stalo. Říci, co chceme dělat, jak chceme žít, jak chceme myslet. Co chceme milovat.

Všechny ideologie, všechny světové názory se vyznačují bez výjimky nesnášenlivostí. Všechny jsou vytvářeny určitou společenskou skupinou pro ni samu, anebo pro skupinu jinou, ale všechny si osobují právo mít platnost pro všechny lidi. Stačí se podívat kolem sebe, stačí se ohlédnout daleko nebo blízko nazpět.

Jsem si vědomí, že jsme určitá společenská vrstva. Naše místo bylo dosud takové: patřili jsme k buržoazii. V buržoazii jsme patřili k maloburžoazii. V maloburžoazii jsme patřili k inteligenci. V inteligenci jsme patřili... kam jsme patřili? Kam patříme? Víme jenom to: náš vztah k výrobním prostředkům není žádným, protože nepracujeme a nemáme v úmyslu kdy pracovat. Jestliže jsme kdy měli takovou snahu, anebo byli-li jsme kdy k práci donuceni, bylo to proti našemu vědomí a proti naší vůli. Víme, že i v budoucnosti tomu tak bude, totiž že budeme pracovat, ale i v budoucnosti to bude proti naší vůli. Jde jen o to, aby to nebylo proti našemu vědomí, abychom si toho byli zatraceně vědomi, jako si budeme čím dál tím více vědomi jiných věcí.

Ale zbývá ještě říci, co chceme. A tu je především třeba jednou provždy stanovit, jednou provždy vyslovit zásadu: vytvoříme-li mímódk, z vnitřní potřeby, anebo v sebeobraně nějakou ideologii, nikdy si nebudeme namlouvat, že by tato ideologie měla mít platnost pro kohokoliv, kdo není z nás. Na styčné body, které tu vždy budou, je lépe zapomenout. nechceme spojení, stačíme si sami, protože si musíme stačit sami. Všechno ostatní je iluze, a proto lež. Přitom se nechceme nikterak vymykat ze společnosti, ve které žijeme, nikterak nechceme zavřít oči před skutečností, která nás obklopuje. To by znamenalo smrt a my život milujeme tolik, že to těžko někdo jiný pochopí.

Bylo by dobře uvědomit si, jak jsme došli až sem, co bylo předtím, jakou cestu jsme dosud urazili. A také, a to není vedlejší, máme-li čisté svědomí.

Jisto je, že takoví lidé, jako jsme byli my a jako jsme my, byli již před námi. Bylo to v jiné historické situaci, a proto to také byli jiní lidé. I oni odmítali věci, které odmítáme my, anebo přinejmenším podobné věci. Vždyť částečně víme právě od nich, jak si počínat. Rozdíl, aspoň hlavní rozdíl je v tom, že jejich naděje byla docela jiné než naše dnešní naděje. Doufali, že proletářská revoluce vyřeší všechny těžkosti, že to, čím se zalykali a čím opovrhovali, zmizí, že konečně bude možno dýchat a žít tolik, kolik je komu potřeba. Někteří z nich nakonec nadávno objevili smutnou skutečnost, že tomu tak není. Čelají ale tu chybu, že toto poznání zevšeobecňují, že svou ideologii povyšují anebo, lépe řečeno, rozšiřují na ideologii pro všechny, že své zklamání a svou katastrofu považují za zklamání a katastrofu všech, anebo se alespoň snaží ostatním naslavit, že tomu tak je. V tom se mýlí.

Nebudeme si namlouvat, že proletářskou revolucí se změnilo anebo se změnil jen málo. (Jen aby bylo jasné, poznamenáváme, že pokládáme kapitalistický řád za odsouzený k zániku, a že nás tato skutečnost naplňuje uspokojením. Aspoň se něco stalo.) Víme naopak, že změny, k nimž dochází nebo dojde, jsou skutečně tak významné jako žádné revoluční změny předtím. Chyba oněch zoufalců, ostatně hodných obdivu a úcty, zoufalců, které jsme vystíždali, spočívá v tom, že zaměňujeme své naděje a své zklamání s nadějemi a zklamáním těch ostatních, ocitli se na druhé straně vlastní vinou v takové izolaci, že stále více viděli svět kolem sebe nepřesně a zkresleně. A přece, i když odmítáme pomocníky a potlesk z kterékoliv strany, můžeme dokázat vidět věci objektivně. Je právě to, že většina lidí, kteří se najednou ocitli v tomto společenském řádu, není o nic neštěstnější než dříve, ba jsou a budou stále šťastnější a spokojenější.

Co by znamenalo, kdybychom svůj nesouhlas, své zklamání a svou nechuť chtěli vnuknout někomu z nich? Bránili bychom jim v jejich štěstí. Přivedli bychom zmatek do jejich jinak docela uspořádaného života, naplněného prací. A ničeho bychom tím nedosáhli. Ani nás nenapadne, obychom byli prokletí. Nehledě k tomu, že z nějakého uplatnění našich myšlenek by nic nebylo, je dokonce nemožné, aby myšlenky, vlastní nám a několika znepokojeným divákům, zvětšily podstatně počet svých vlastníků.

Jaké byly naše naděje: Velikánské, a zklamání bylo podle toho. Už to máme za sebou, ale neškodí trochu si to zopakovat.

V době, kdy se rozhodoval život lidí našeho věku a také náš život, byli jsme dětmi anebo nedávno ještě dětmi. To, co trápilo naše vrstevníky, bylo u nás ještě mnohem pitomější, tupější, surovější, a přitom i honosnější, náš odpor byl tedy zařivější, bezvýhradnější, ale... také honosnější. nemohli jsme vědět, jak to všechno dopadne. Proto jsme, ovšem, nedopatčením nebo jak to nazvat, spojili své naděje s nadějemi ostatních (nevěděli jsme ještě jeden o druhém, nevěděli jsme ještě, že je nás víc), ačkoliv tu o nějaké příbuznosti nemohlo být řeči. Tak je tomu ale vždycky.

Ale co se v tom hrabat, beztak na to nikdy nezapomenem, alespoň vzpomínak co nejučně. Ale přece nám to nedá. Jak to tehdy bylo?

Vždyť jsme tehdy věřili všemu, všechno jsme poznali, všemu jsme rozuměli, všechno bylo možné. Naše naděje!

S opovržením nebo útrpností se odvracíme od těch, kteří se přece jen chtějí nějak zařídit a buďto prostituují, doufajíce v obdiv nebo úctu, čehož se jim ale bude dostávat čím dál tím méně, anebo vystupňovali svou již s dostatek nestvůrnou domýšlivostí do nesmyslných rozměrů a pokládají za nezbytné a neobyčejně prospěšné pro ostatní, když budou ustavičně vydávat komuniké o stavu své vysoko zajímavé a výjimečné bytosti, své duše, anebo zprávy o svých umolousaných avantýrách. Nikdy jsme se jim nepodobali, a bylo-li kdy nebezpečí, že se jím podobat budeme, přestáli jsme je a nikdy k tomu již nedojde. Chtěli se z toho nějak dostat? Tak tedy šťastnou cestu!

Stala se snad nějaká chyba? Podvedl nás snad někdo, slibovali nám snad něco, co nechtějí splnit? Ale kdež! Chyba byla v nás. Všechno je docela v pořádku. Nesmíme se dát zmást některými rozpory, které dosud zakrývají pravý stav věcí. Všechna pouta, která dosud spojují tento řád s minulostí, jsou jen znaky přechodného stavu, usnadňující pouze tuto proměnu lidí pracujících z donucení v lidi pracující dobrovolně. Všechn starý arsenál, používaný dnešními ideology a vypůjčený od buržoazních demokratů, to je jen sladiadlo, mající usnadnit užívání drogy, která většinu lidí přenesse, ale nejen zdánlivě, nýbrž doopravdy, doopravdy!, do zaslíbené země. Všechny úkazy, příznačné pro období NEPu nebo budování socialismu, což je totéž, jsou přechodné. Z této stránky je tedy opravdu všech-

no v pořádku. A náš nasouhlas neplatí tedy tomu, co je, nýbrž tomu, co bude. A to zase ne za všechny, nýbrž jen za nás několik. Aby bylo jasno: my jsme přece do minulého systému nikdy nepatřili. A prosím... nepatříme ani do toho budoucího. To je náš úhl, na počátku tak těžký a pro některé z nás tak nebezpečný, úhl, který snadno vede k rezignaci, sebeklamu a kompromisu, úhl, který ale znamená také naši naději, naši budoucnost, a koneckonců, vzato do důsledků, nesmrtelnost našeho druhu. To jsme již poznali, ale závěry jsme z toho nevyvodili.

Rezignace: to znamená útek, únik, nesmyslná konstrukce, ale to znamená také smrt. A ty milujeme život, tolik chceme žít, až se až zajímáme láskou k životu.

Naše naděje není ale v tomto: Vždy budou lidé, kteří po nějakou dobu anebo vůbec už navždy si uvědomí, že nemají s ostatními lidmi nic společného. To jest: lidé jim zpočátku zatěžko smířit se s tím, že by měli až do smrti žít jako ti druzí, že by měli až do smrti pracovat. Znamená to sice, že nejsme na vyměření, ale to je také všechno. Lidé to záležitostí těch, kdo nás vystřídají, těch, kteří konec konců ale budou zase jiní než jsme my. Není to ani naše starost, ani naše naděje. Vždyť jim budeme nakonec k smíchu a k pláči, protože jejich žal a jejich naděje budou větší než naše.

Je nám snad skutečnost k smíchu? Je náš postoj k ní ironický? Či snad se pro nás hodí úloha povznesených kritiků? Lečista ne. Proto také termíny, které až dříve dávna měly určit a definovat náš zvláštní vztah ke skutečnosti, mají příchut' schválnosti a ironie, a proto nejsou přesné, i když, hlavně ve výsledcích těchto termínů chápaných jako program, je hodně pravdy. Jste tedy na počátku cesty. Je třeba, abychom ji nastoupili a pokračovali v ní co nejdříve, abychom ji nastoupili vědomě, abychom byli připraveni, nebo bude pozdě. To je potom ideologie, náš světový názor, chcete-li. Je třeba, abychom se opravdu postavili skutečnosti tváří v tvář, jen u nás je to doopravdy možné. Je třeba usilovat o maximum vědomí všeho, co je kolem nás, je třeba to zaznamenávat co nejpřesněji, chápat to vše v pravdivých souvislostech. Lidé to zpočátku těžké, ale je nutno již jednou začít a skoncovat se strašpytlakovským váháním, přehlopkováním na číste, ohlížením se zpátky anebo přežvykováním protestních litaní, které nejsou nic platné a už dlouho nejsou

pravdivé. Dále je třeba napočítat se souhlasem kohokoliv mimo nás. Ne že by na nich nezáleželo, záleží na nich pro nás samé, i nám jsou potřební, vždyť je to materiál, který denně ochotně přistupuje k té nejkřídovější pitvě pod naše navzrušené prsty. Vivisekce. Volejší ne každý z nás, nakolik se mu podaří zbavit se zájmů společných s ostatními lidmi. Ať nikomu ani ve snu nenapadne, aby zakládal nějakou novou církev. To se podařilo pouze komunistům, a ti měli předpoklady, tvořící v podstatě i jejich věci. Ne že by nám to uškodilo, ale zahubilo by to každého z nás, kdo by se o to vážně pokusil. A takový člověk by určitě hodně lhal sobě nebo druhým, anebo obojí najednou.

Chceme jít svojí cestou, kterou ještě skoro vůbec neznáme. Nechceme se podobat ostatním lidem, jejichž tváře se stále víc a víc podobají tvářím idiotů. Na tomto zjištění ostatně mnoho nezáleží, vždyť oni nás také pokládají za idioty, tak to bylo vždycky. Nechceme být šťastni po jejich způsobu. Komu z nás bude zatímko pokračovat v této cestě, není ještě ztracen. Otevírá se mu šťastná budoucnost v socialismu.

Brána je sokořán otevřena.

Ediční poznámka: Texty Vladimír že zemřel? (str. 8) a Jedna sedmina (str. 75-183) byly převzaty z publikace s o c t a V l a d i m í r u B o u d n í k o v i, kterou v roce 1974 vydali přátelé Vladimíra Boudníka k výročí jeho nedožitých 50. narozenin. Corpus delicti (str. 166) je faksimile bibliofilské publikace k nedožitým padesátinám Vladimíra Boudníka, kterou v roce 1974 vydal spolek přátel Vladimíra Boudníka. Ostatní texty jsou převzaty z knihy Bohumila Hrabala N ě ž n ý b a r b a r, vydané v edici Petlice v roce 1974.

